

Giới thiệu Thằng Khốn Nạn Và Em

Ừ thì chia tay, chỉ là chúng ta không gặp nhau nữa, không được nhìn thấy nhau nữa. Anh sẽ thức dậy mà không có em ở bên cạnh, ngồi bên ly cà phê quen thuộc nhưng thiếu mất một bóng hình phía đối diện. Ừ thì mình chia tay, chỉ đơn giản là anh hút nhiều thuốc thêm một chút, giấc ngủ mỗi đêm ít đi một chút, bớt thời gian rảnh đi để không còn phải nhớ đến mái tóc dài hay bờ môi hồng của em nữa. Anh nhận ra một điều rằng cái khoảng trống mà em để lại trong trái tim anh có vẻ hơi lớn, lớn đến nỗi khiến anh chẳng còn muốn thật lòng với bất kì ai nữa. Ngày em bước ra đi cũng là ngày mà anh không còn là anh nữa, ngày mà một THẰNG KHỐN NẠN mang trong mình nỗi đau xuất hiện. Missing you. .

Xin gửi đến mọi người tác phẩm thứ hai của mình, đây là phần tiếp theo của truyện "Cô gái của những năm tháng ấy". Mong các bạn tiếp tục ủng hộ và theo dõi. Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Thằng Khốn Nạn Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Mở đầu

Ừ thì chia tay, chỉ là chúng ta không gặp nhau nữa, không được nhìn thấy nhau nữa. Anh sẽ thức dậy mà không có em ở bên cạnh, ngồi bên ly cà phê quen thuộc nhưng thiếu mất một bóng hình phía đối diện. Ừ thì mình chia tay, chỉ đơn giản là anh hút nhiều thuốc thêm một chút, giấc ngủ mỗi đêm ít đi một chút, bớt thời gian rảnh đi để không còn phải nhớ đến mái tóc dài hay bờ môi hồng của em nữa. Anh nhận ra một điều rằng cái khoảng trống mà em để lại trong trái tim anh có vẻ hơi lớn, lớn đến nỗi khiến anh chẳng còn muốn thật lòng với bất kì ai nữa. Ngày em bước ra đi cũng là ngày mà anh không còn là anh nữa, ngày mà một THẰNG KHỐN NẠN mang trong mình nỗi đau xuất hiện. Missing you. .

Xin gửi đến mọi người tác phẩm thứ hai của mình, đây là phần tiếp theo của truyện "Cô gái của những năm tháng ấy". Mong các bạn tiếp tục ủng hộ và theo dõi. Cảm ơn

Bạn đang đọc truyện *Thằng Khốn Nạn Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-2: Suy sụp

Đã ba ngày trôi qua từ lúc em bước lên máy bay, mang theo nửa trái tim của tôi đi mất luôn. Uể oải ngồi dậy sau một đêm thức gần trắng, điếu Marlboro vừa được châm lửa thả ra những làn khói trắng lan tỏa khắp căn phòng trống. Cái gạt tàn nơi đầu giường ngủ đã ngập tràn những cái đầu lọc thuốc màu trắng, tôi chẳng thể đếm nổi đêm qua mình đã hút hết bao nhiêu điếu thuốc nữa. Ngồi thẫn thờ hồi lâu bên ô cửa sổ kính, bỗng tiếng ai đó bấm chuông cửa khiến tôi giật mình. Mới 7h sáng, ai đến tìm tôi sớm như vậy nhỉ, nếu là má thì chắc phải tự mở cửa vào rồi chứ. Tiếng chuông dồn dập vang lên liên tiếp như thể hiện cái tâm trạng mong chờ của người bên ngoài. Mặc tạm cái áo phông nhăn nhúm vào người, tôi lệch cái thân xác mệt mỏi đi xuống từng bậc cầu thang.

- Cậu làm gì mà chị gọi mãi mới dậy thế.
- Em ngủ. Chị đến tìm em có chuyện gì thế.

Chị Q đứng sau cánh cổng sắt nhìn mặt gầy với tôi. Sáng sớm đã om xòm thế này rồi, chị nhìn tôi giục giã khi thấy ánh mắt trống rỗng như mắt hồn trên khuôn mặt tôi.

- Nhanh lên. Mở cổng cho chị vào. Mỏi hết chân rồi đây này.

Tôi giật mình kéo cái then dài ra hé cổng cho chị dắt con Vespa đỏ vào sân. Trên xe chị treo đầy những túi ni lông xanh đỏ, tôi thắc mắc khi thấy chị nhấc từng cái ra khỏi xe rồi thản nhiên đi vào trong nhà.

- Túi gì thế chị.
- Đồ ăn chứ cái gì. Hôm nay để chị nấu cho cậu ăn.

Chị nhìn cái căn phòng bếp đầy bát đĩa chưa rửa của tôi, mùi hôi của đồ ăn hỏng tràn ngập khắp không gian khiến hai cái cánh mũi xinh đẹp của chị hơi

nhân lại. Mấy hôm nay tôi chẳng còn tâm trí đâu để hoạt động nữa, thường chỉ ăn vớ vẩn cho qua bữa, có ngày còn chả thèm ăn mà toàn hút thuốc. Q đặt từng túi lên cái bàn bếp rồi xắn tay áo sơ mi lên mặc cho cái nhìn ngơ ngác hơi xấu hổ của tôi.

- Mấy hôm nay em hơi mệt nên chẳng có thời gian dọn. Chị lên nhà trên uống nước đã.

- Thôi khỏi. Cậu lên đó ngồi đi. Chị mà không qua chắc mấy hôm nữa nhà cậu biến thành cái bãi rác thành phố.

- Ha ha

Giọng cười như cho qua chuyện trước cái nguyệt dài của chị. Thôi thì mặc kệ, chị muốn làm gì thì làm. Tôi ngồi ngửa ra cái sofa dài, nơi mà cách đây mới có 6 tháng tôi vẫn còn ôm em nằm trên đó. Tiếng ồn ào từ cái màn hình tivi phát ra nhưng đến tai tôi thì chỉ còn những âm thanh ừ đặc. Mờ lên cho không gian đỡ buồn tẻ thôi chứ tôi chẳng biết trên đó đang chiếu những cái gì. Nhắm mắt ngửa ra sau một hồi thì tiếng bước chân nhẹ nhàng trên sàn gỗ vang lên, một bàn tay bé nhỏ ôm lấy cái gò má có mấy phần hốc hác của tôi. Giọng chị dịu dàng pha một chút gì đó xót xa vang lên bên cạnh.

- Con bé mới đi có mấy ngày mà cậu đã suy sụp đến thế này sao.

- Em vẫn ổn mà.

- Thế này mà cậu gọi là ổn sao?

Chị gất lên khi nghe những lời chống chế đó từ từ tôi. Những ngày mất ngủ liên tiếp và thuốc lá đã biến khuôn mặt nhẵn nhụi mọc đầy râu lởm chởm, quầng đen xuất hiện quanh đôi mắt hơi lơ lơ vì thiếu ngủ. Nhếch mép một cái coi như đã nghe thấy, tôi gạt bàn tay của chị xuống. Quỳnh biết tôi đang rơi vào khoảng thời gian khủng hoảng nên cũng không quá khó chịu nữa. Chị kéo tay tôi đứng dậy, ra lệnh.

- Đi tắm đi. Chị thích mùi của cậu nhưng không phải hôi như thế này đâu.

- Thôi em lạnh lắm.

- ĐI TẮM.

Quỳnh quát ầm lên khi thấy tôi vẫn nằm ngửa ngời ra trên ghế. Cái tính tôi trước giờ ưa nhẹ chứ không có nặng, càng gắt với tôi thì tôi càng thích làm ngược lại, lúc bình thường đã vậy rồi chứ đừng nói bây giờ. Tiếng thờ dài thườn thượt của chị vang lên bên cạnh, chắc chị cũng đã hiểu cái sự khó chịu của tôi rồi. Điều tôi thích nhất ở chị là sự tinh tế của một người đàn bà từng trải thực sự. Biết không thể cứng được với tôi nữa, giọng chị chuyển sang sự nhẹ nhàng như dỗ dành một đứa con nít đang dỗi.

- Thôi ngoan nào. Đi tắm đi. Con bé biết cậu thế này sẽ lo lắm đấy.

- Được rồi chị nói nhiều quá.

Em là điều duy nhất có thể chiếm được chút sự chú ý còn sót lại của tôi, dù sao thì chị cũng đã nói nhiều quá rồi, thôi thì chiều ý chị cho đỡ ồn ào. Tôi nhấc mông lao đảo đi vào phòng tắm để lại sau lưng ánh mắt lo lắng của Quỳnh. Nước ấm xả xuống thẳng xuống đầu từ cái vòi hoa sen khiến tâm trí tỉnh táo được đôi chút. Tôi bị nhiễm cái thói quen đi tắm rất lâu từ Linh, lần nào đi tắm cũng phải ngâm mình trong bồn cả nửa tiếng đồng hồ. Đặt tay lên thành bồn tắm, đang rít từng hơi thuốc dài thì bỗng thấy tiếng bước chân của chị vang lên kèm giọng nói như đang thăm dò.

- Tắm xong chưa H? Gần tiếng đồng hồ rồi đấy.

Do việc ở một mình nên tôi chưa bao giờ có khái niệm đóng cửa khi tắm rửa hay mang quần áo vào trước. Chưa kịp trả lời thì đã thấy chị xuất hiện ở cửa phòng tắm, hai ánh mắt xấu hổ chạm vào nhau. Khuôn mặt chị đỏ bừng vì thấy cơ thể trần truồng của tôi đang nằm dài trong bồn tắm, dù đã có lần ngủ với nhau nhưng rơi vào tình cảnh này thì ai cũng thế thôi. Sau vài giây đầu thì cuối cùng sự bình tĩnh và thờ ơ trên khuôn mặt của tôi đã quay trở lại. Nhìn chị đang luống cuống đứng ở ngoài cửa bằng vẻ mặt bình thản, tôi nói bằng cái giọng không có chút cảm xúc xấu hổ nào cả.

- Chị có thể ra ngoài để em mặc quần áo được không.

- Sao...Sao phải ra chứ? Có phải lần đầu chị nhìn thấy đâu.

Bị rơi vào thế bí nhưng chị vẫn cứng miệng chữa thẹn được, đúng là một người đàn bà từng trải. Tôi chống hai tay vào cái thành bồn tắm bằng sứ lấy đà, cơ thể vạm vỡ chui ra khỏi làn nước nóng. Chẳng thèm lấy cái gì che chắn, tôi giữ nguyên bộ dạng ướt sũng đó đi thẳng ra ngoài kèm theo những giọt nước rơi trên cái sàn gỗ trơn bóng. Lúc đi ngang qua chị, tôi thấy một khuôn mặt đỏ bừng vì bất ngờ xuất hiện, nụ cười nhếch mép lại xuất hiện trên môi tôi.

- Tùy chị.

Với tay lấy cái khăn tắm được vắt trên móc xuống, tôi thân nhiên kéo rèm ra rồi đứng trước cánh cửa kính lau mái tóc vẫn còn đang nhỏ nước. Bất chợt một vòng tay ôm lấy bụng từ phía sau, tôi khựng lại khi thấy khuôn mặt chị áp lên tấm lưng dài. Giọng nói êm ru vang lên khiến lòng tôi như nhũn lại vậy.

- Cậu đừng như thế nữa. Chị biết cậu cũng đang rất nhớ con bé nhưng cậu nên biết con bé cũng đang rất buồn vì cậu... và cả chị nữa.

Tiếng chị nhỏ dần khi nói những từ cuối cùng. Tôi khẽ thờ dài một tiếng, gờ cánh tay đang ôm chặt cứng mình ra. Bao nhiêu câu chữ muốn nói đều kẹt

cứng trong cổ họng, tôi xoay người mở tủ quần áo ra. Vừa lục đồng hồ chỉ có hai màu trắng và đen trong đó, chẳng thèm để ý xem biểu hiện của Quỳnh thế nào nữa, tôi nói như có nửa phần ra lệnh nửa phần lảng tránh.

- Không phải chị đang nấu ăn à.
- Ừ ừ chị nấu ngay đây. Cậu xong thì xuống dưới liền nhé.

Nói rồi Quỳnh vội vàng chạy xuống nhà. Chọn một cái áo phông đen và một cái quần lửng đơn giản, thôi thì dù sao chị cũng đang ở đây, lịch sự chút cho ra hồn người. Chưa bước xuống dưới nhà thì hương thơm của những món ăn đã lan tỏa khắp khứu giác của tôi. Chị đang lúi húi nấu món gì đó trên bếp, những sợi tóc mai trên cái trán cao đã lấm tấm mồ hôi dính sát vào da thịt. Nghe thấy tiếng động phía sau, Quỳnh bỏ đôi đũa dài trên tay xuống nhìn tôi mỉm cười.

- Trông cậu tươi tỉnh hơn rồi đấy. Đợi chút, chị sắp xong rồi.
- Ừ. Nay chị không phải đi làm à.

Tôi kéo cái ghế ra rồi ngồi xuống bàn ăn nhìn chị nói. Quỳnh đưa tấm lưng áo sơ mi đã ướt mồ hôi về phía tôi, chị vừa ném gia vị vừa trả lời tôi.

- Hôm nay chị đang nghỉ xả hơi. Tuần sau lại đi show tiếp.
- Đã có anh nào chịu rước chưa
- Ha ha... Anh thì nhiều nhưng chị thích phi công hơn. Thôi xong rồi đây, cậu lấy cho chị mấy cái bát ra với.

Trên bàn là bữa cơm thịnh soạn nhất trong vòng một tuần qua của tôi. Không phải lần đầu ăn cơm với tôi nên Quỳnh biết tính tôi thích ăn món gì. Chị nấu một nồi canh khoai tây với cà chua và sườn non, một đĩa lớn thịt bò áp chảo kèm theo món trứng thịt mà tôi vẫn thường hay ăn. Quỳnh như một người vợ đảm đang chăm sóc gia đình vậy, chẳng biết vì sao ngày trước chị lại bị người yêu bỏ được nhỉ. Xinh đẹp, giỏi giang, nấu ăn ngon, còn điểm gì để chê sao.

- Ăn nhiều vào. Hút ít thuốc thôi.
- Ừ em biết rồi.
- Trước khi đi con bé đã gửi gắm cậu cho chị rồi đấy.

Tôi hơi ngạc nhiên vì lời chị nói, chẳng có nhẽ Linh tin tưởng chị đến vậy sao, thậm chí biết trước kia tôi và chị từng có lần ngủ với nhau. Với cả tôi và em, chị Quỳnh như một người bạn thân thiết vậy, sau đợt chị đi Pháp trình diễn thời trang về thì mọi chuyện lại bình thường. Tuy có chút giữ khoảng cách hơn chút nhưng chưa từng một ai nhắc lại chuyện cũ nữa. Tôi cười nhẹ rồi nhìn chị trả lời.

- Thế cơ à? Con nhỏ không sợ mất người yêu à mà gửi em cho chị.
- Khỏi lo. Chị hỏi y như cậu ấy, biết con bé trả lời sao không.

Đặt đôi đũa xuống bàn, tôi nhướn mày nhìn chị tò mò. Lần này thì đến lượt Quỳnh cười, ánh mắt của chị ánh lên vẻ trêu chọc.

- Con bé bảo thà là mất cho chị còn hơn cho đứa khác.
- Ày dà, sườn chị làm ngon thật.

Thấy câu chuyện đã đi theo một chiều hướng xấu hổ, tôi vội lảng sang một chủ đề mới. Đường như chị biết tôi không muốn nói về việc này nên cũng không cố nói nữa. Bữa cơm dần dần chìm vào im lặng suốt khoảng thời gian còn lại. Cổ họng khô khốc vì chị nấu nhiều món hơi mặn, tôi quen ăn nhạt rồi nên cũng thấy hơi khó chịu. Với tay lấy chai vang trên tủ, tôi rót cho mình một ly rồi nhìn chị như hỏi ý kiến. Thấy cái gật đầu nhẹ nhàng của Quỳnh tôi mới dám rót ra cái ly thứ hai.

- Nào, chúc sức khỏe chị
- Ừ. Hết chứ.

Tôi nốc hết chỗ rượu trong ly để thay cho câu trả lời, cái thứ rượu vang này khá nhẹ nên dù có chơi cả chai cũng chưa chắc đã say. Bữa cơm kết thúc khi cái dạ dày của tôi đã không thể nhồi thêm được nữa, mặc cho tâm trạng khá tệ nhưng có lẽ do mấy ngày tự bỏ đói khiến bản năng sinh tồn thúc ép tôi sống sót. Về hài lòng trên gương mặt chị hiện ra khi thấy thức ăn trên bàn đã bị tôi dọn sạch. Chuyện sẽ chẳng có gì nếu như tôi không ị ạch cổ với ngón tay lấy chai rượu trên bàn, “rầm” một tiếng, chai vang ngã ra trên bàn. Rượu vang đỏ văng tung tóe lên áo sơ mi của chị.

- Xin lỗi xin lỗi. Em không cố ý.
- Ướt hết cả áo cả quần chị rồi. cậu định cho chị tắm rượu à.

Lấy ít khăn giấy cổ chùi đi từng vệt rượu vang trên áo, chị lườm tôi với ánh mắt sắc lẹm. Vội vàng cười cầu hòa, tôi rút ít khăn giấy nữa đưa cho chị kèm

theo về mặt hồi lỗi.

- Thôi thôi. Chị lên phòng tắm mà rửa đi. Để em dọn cho

Quỳnh ngúng nguẩy cặp mông tròn đi lên cầu thang, đúng người mẫu có khác, đi bình thường thôi mà hông còn phải lắc hết bên này đến bên kia. Nhà tôi ở một mình nên cũng chỉ có một phòng tắm duy nhất trong phòng ngủ rộng, tính tôi thích tắm xong rồi thoải mái đi ra lựa quần áo nên mới làm thế. Gọi với theo chị trong khi tay đang dọn đồng chén bát.

- Có mấy bộ quần áo của Linh trong tủ đấy. Chị xem bộ nào vừa thì mặc nhé.

- Biết rồiiiiiii

Giọng chị kéo dài ra như hòn dỗi. Đôi lúc tôi thấy sau cái vẻ thành thực và tinh tế của chị đó là một chút trẻ con. Mất thêm 15 mới dọn xong đồng chén bát nổi niêu, tôi ngồi đợi ở phòng khách mà mãi chẳng thấy bóng dáng chị đi xuống. Không lẽ Quỳnh cũng có sở thích tắm lâu giống tôi à. Giờ mà lên phòng thì thật ra cũng hơi ngại, tôi đắn đo suy nghĩ mãi nhưng rồi cuối cùng cũng quyết định đi lên. Dù sao thì cũng là nhà mình mà.

Chị đang cúi húi dọn sạch đồng tàn thuốc lá trên đầu giường ngủ của tôi. Cặp mông căng tròn được chiếc quần lót ren nhỏ bao bọc lấp ló hiện ra sau tà áo sơ mi dài của tôi. Trời đất quỷ thần ơi, tôi quên mất vụ chị thích mặc áo sơ mi nam. Chẳng biết do cặp mông trắng phau đầy đặn kia hay tại tôi ngại mà hai chân cứng đờ ra, tần ngần mãi ở cửa mà không dám lên tiếng.

- Lâu thế. Cậu không định ngủ trưa à.

- À...Ừ...ơ em có.

- Thế cậu còn đứng đó làm gì.

Quỳnh che miệng cười khi thấy cái vẻ bối rối của tôi, chị xoay người ra nằm thẳng trên giường, một tay chống cằm nhìn tôi. Đúng thật là tôi có ý định đi ngủ trưa, nhưng nhà này thì chỉ có một cái giường này trong một căn phòng duy nhất này, và chị đang nằm dài trên đó. Đôi chân dài miên man thẳng tắp của chị gác lên nhau, thấp thoáng hiện lên màu đen của cái quần lót nổi bật trên màu trắng của làn da và cái áo sơ mi.

- À ừ. Em nghĩ là mình sẽ ngủ ở phòng khách.

- Không ngờ partner bé nhỏ cũng có lúc ngại cơ đấy. Chị không sợ thì cậu sợ gì.

Trái ngược hẳn với hoàn cảnh khi này, giờ chị đã lấy lại được thể chủ động và bộc lộ sức quyến rũ kinh người của mình. Tôi như một cái máy bước từng bước đến gần, nằm xuống khoảng trống bên cạnh. Phải cố hết sức mới dứt mắt ra khỏi đôi chân cực phẩm bên cạnh, tôi xoay lưng lại phía chị nhắm mắt tìm kiếm giấc ngủ. Một vòng tay bất ngờ ôm lấy tôi, hương thơm và giọng nói như thuốc độc của chị vang lên từ phía sau.

- Chị ôm cậu ngủ nhé. Ở đây không có gối ôm chị không ngủ được.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Khốn Nạn Và Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Giới hạn

Cảm nhận rõ ràng hai bầu vú mềm mại của chị áp lên lưng, thỉnh thoảng đầu ti sau lớp áo sơ mi mông lại cạ nhẹ lên da thịt tôi. Trời đất ơi, chị không có mặc áo ngực. Dưới sự kích thích của thân hình nóng bỏng phía sau, thằng cu em trong quần của tôi nhanh chóng ngóc đầu dậy hóng hót. Bàn tay chị nhẹ nhàng vật ngửa tôi ra, bập chân mịn màng chẳng biết vô tình hay cố ý đè lên cái khối u trong quần. Tôi nằm im thín thút không dám mở mắt ra mặc cho chị muốn làm gì thì làm.

- Thôi nào để yên em ngủ. Tôi còn đi có việc

- Chị có làm gì đâu. Cậu cứ ngủ đi.

Quỳnh nhấc cánh tay tôi lên, dính sát rạt cái thân hình của chị vào nửa bên trái của cơ thể tôi. Những ngón tay thon nhỏ vẽ từng vòng từng vòng một lên phần cơ ngực rắn chắc. Đôi môi xinh đẹp mềm mại chẳng biết từ lúc nào đã áp lên cổ tôi mát mẻ nhẹ. Cái lưỡi hơi râm của chị liếm lên cổ tôi như một con mèo cái đang khát tình. Từng chút từng chút một, chị hôn nhẹ nhàng lên trên cái cảm lún phún đầy râu chưa cạo, thân hình nóng bỏng ma sát vào cánh tay tôi mỗi khi chị di chuyển. Thằng nhỏ bên dưới như muốn khóc luôn bên trong quần vì bị cái đầu gối của chị chăm sóc. Mặc cho việc tôi vẫn đang nhắm mắt giả vờ ngủ, đôi môi mềm đã áp vào môi tôi, chiếc lưỡi của chị như một con rắn nhẹ nhàng cạy mở hàm răng chui hẳn vào khoang miệng.

- Thôi nào Quỳnh. Đừng như vậy.

Tôi đặt tay lên vai chị cố ngăn cản lại sự xâm lấn quyến rũ như muốn giết người. Chẳng thèm quan tâm đến sự chống đỡ yếu ớt của tôi, chị kéo bàn tay

trên vai của tôi xuống ấn vào bầu ngực trần trụi sau lớp áo. Hai cái lưỡi quấn lấy nhau trong khoang miệng. Chị hoàn toàn chiếm được thể chủ động với sự quyến rũ kinh người của mình. Trong cái lúc lý trí sắp đầu hàng trước bản năng của dục vọng khi đó, không biết tôi đã lấy đâu ra sức lực mà đẩy mạnh cơ thể ẩm ướt trong lòng ra. Quỳnh giật mình khi thấy phản ứng quyết liệt của tôi, đôi môi hồng hơi hé mở đầy ngạc nhiên.

- Xin lỗi. Em không có tâm trạng và cũng không muốn.
- Cậu nói dối. Cậu không muốn thì tại sao phía dưới lại thế kia.

Tôi hơi đỏ mặt khi nghe thấy lời chất vấn của chị. Nhưng lý trí đã lấy lại được sự tỉnh táo bình thường. Ánh mắt hơi vô cảm và thờ ơ của tôi đã quay trở lại trên gương mặt, tôi tôi còn không tin nổi là mình đủ sức từ chối cái cơ thể nóng bỏng trước mặt này chứ đừng nói là chị. Với tay kéo lại cái vai áo che kín nửa bầu ngực trắng phau đã lộ ra ngoài của chị, tôi nói bằng cái giọng lạnh nhạt nhất mà mình có thể thốt ra.

- Em coi chị là bạn. Và em không muốn mình đi quá giới hạn này.

Thần thờ vùi gậy khi nghe câu nói đó của tôi. Chị không nghĩ rằng cơ thể quá sức quyến rũ này lại thất bại trước một thằng nhóc còn ít tuổi hơn mình. Ánh mắt chị hơi bàng hoàng nhưng rồi cũng rất nhanh chóng bình tĩnh trở lại. Quỳnh nhìn tôi mỉm cười, sâu trong đáy mắt chị tôi có thể thấy một chút gì đó đau đớn rất đần bà, nhưng lại đan xen một thứ tình cảm rất khó nói. Chị tiến lại ôm lấy đầu tôi như một đứa trẻ, đôi môi hồng đặt lên vàng trán cao của tôi.

- Cậu là người đầu tiên đủ sức từ chối chị đấy.
- Ha ha. Thật ra chỉ thiếu chút nữa là em đầu hàng rồi.

Quỳnh nháy mắt nhìn tôi cười tinh nghịch. Đôi tay chị ấn đầu tôi vào giữa hai bầu vú.

- Hay mình làm lại nhé.
- Thôi thôi. Đi ngủ đi ngủ. Tối em còn đi có việc

Lại nằm xuống giường như lúc nãy, Quỳnh gối đầu lên tay tôi rúc vào trong lồng ngực. Hai tay chị ôm ngang bụng tôi chứ không còn lộn xộn nữa. Chị ngước ánh mắt hơi buồn lên khẽ nói.

- Ước gì chị tới trước nhì.

Tôi nhắm mắt lảng tránh làm như không nghe thấy giọng nói thì thầm phát ra trong lồng ngực. Chị là một người con gái tốt, chỉ tiếc có lẽ chúng tôi chỉ có duyên chứ không có phận. Chị biết điều đó nhưng bản năng con người luôn thúc ép mỗi chúng ta tự đi tìm hạnh phúc cho riêng mình. Tôi len lén thở dài một tiếng, chẳng biết bây giờ em đang thế nào nhì. Liệu em có nhớ tôi nhiều như tôi nhớ em không. Tự nhiên tôi muốn cười, cười nhạo cái sự khốn nạn của mình, tôi đang ôm một người con gái khác trong tay mà lại nghĩ đến em sao.

- Này, cậu làm sao thế. Có nghe thấy chị nói gì không.

Giọng chị vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ hỗn độn trong tâm trí của tôi. Quỳnh vỗ nhẹ vào má tôi, mở to đôi mắt đẹp với vẻ khó hiểu.

- Sao thế.
- À không. Em đang nghĩ mấy việc linh tinh thôi. Chị vừa nói gì.
- Tôi cậu định đi đâu
- À có ông anh chơi cũng thân với em tổ chức sinh nhật. Ở ngay bar ABC gần đây thôi. Chị đi cùng em nhé.
- Thôi quen biết gì đâu mà đi.
- Đi cùng em. Dù sao thì tối chị cũng rảnh mà
- Xem thái độ của cậu đã.

Quỳnh nói rồi kéo tay tôi vòng qua hông chị, lưng tựa sát vào lồng ngực tôi. Cặp mông tròn căng của chị khẽ cong lên áp sát vào thẳng nhỏ khỗ sở phía dưới. Giọng nói tinh nghịch của chị vang lên.

- Nếu cậu ôm chị ngủ yên từ giờ đến chiều thì chị sẽ đi.

Bỏ mặc lại tôi với vẻ mặt khỗ sở, hơi thở đều đều và sự lên xuống nhịp nhàng của phần bụng mềm mại chứng tỏ giấc ngủ đã đến với chị. Một nụ cười khỗ xuất hiện trên khuôn mặt tôi, chị thật là biết chiều người mà. Thình thoảng bờ mông mềm mại của Quỳnh lại dụi nhẹ vào phần đùi quần bên dưới của tôi. Chắc chắn đây là sự trả thù của chị rồi. Tôi len lén đưa tay lên cao một chút, miết nhẹ nhàng vào cái phần chân ngực mềm nhũn. Không đi quá giới hạn thôi chứ đi gần tới giới hạn thì cũng có chết thẳng tây nào đâu. Đang trong cơn phê với xúc cảm tuyệt vời từ bàn tay truyền tới não bộ, bất ngờ có một bàn tay khác vỗ nhẹ vào nó.

- Hơi hư rồi đây. Ngủ đi.

- Đây em ngủ ngay đây. Hi hi

...

Tôi giật mình tỉnh lại khi cánh tay phải đã dần tê cứng. Quỳnh đã cuộn tròn người lại rúc sát vào ngực tôi, khuôn mặt chị khi ngủ thanh thoát khác hẳn vẻ quỵên rũ thường ngày. Chẳng biết mình đang làm đúng hay sai nữa. Tôi ôm chặt lấy thân hình mềm mại trong lồng ngực, hôn nhẹ lên trán chị như âu yếm. Chẳng ngờ được có một ngày lại có người thứ hai chiếm được sự dịu dàng của tôi ngoài em nhi. Tiếng thì thầm nhỏ thoát ra từ cổ họng của tôi khi nhìn ngắm người con gái đang say ngủ trong lồng ngực mình.

- Xin lỗi chị.

Có vẻ như hành động của tôi làm chị thức giấc thì phải, Quỳnh dụi dụi rồi mở mắt ra nhìn tôi, vòng tay chị xiết chặt hơn lấy bụng tôi.

- Bây giờ rồi.

- Dậy đi. 4 giờ chiều rồi đây.

Bất ngờ chị chồm lên cắn nhẹ vào cằm tôi, giọng chị nũng nịu như một cô gái nhỏ,

- Không. Người ta thích ngủ thêm một tí nữa cơ.

- Thôi nào. Chị định mặc nguyên áo sơ mi của em với bộ tóc bù xù này đi chắc

- Rồi tôi dậy đâyyyyy

Quỳnh đẩy tôi ra vùng dậy chạy vào phòng tắm, Cặp mông tròn rung lên theo từng bước đi khiến cổ họng tôi khô khốc. Ngày nào cũng thế này thì tôi không chắc mình có thể kiềm chế được. Dù sao thì háo sắc cũng là bản tính của đàn ông, nếu nói không thích thì chắc chắn là các bạn chủ tôi nói xạo. Nhưng thật sự vẫn còn một chút gì đó lí trí cố giữ vững sự tỉnh táo của tôi cho đến tận lúc này. Thôi làm điều thuốc cho tỉnh táo vậy. Đang nhả từng đợt khói nghi ngút thì bỗng nhiên chị thò đầu ra khỏi cánh cửa phòng tắm, môi trên hơi cắn vào môi dưới như khó xử.

- Chết rồi. Quần áo chị này giặt chưa khô.

- Mặc tạm đồ của Linh ấy.

- Không vừa. trưa người ta thử rồi mới phải mặc cái này chứ.

- Thì về nhà chị lấy vậy.

- Cậu hâm à. Mặc thế này để mai chị được lên báo chắc.

Tôi cười cười trước vẻ mặt xấu hổ pha chút giận dữ của chị. Chắc bà nghĩ tôi kêu đi xe máy chắc.

- Ai bắt chị đi xe máy đâu. Đi ô tô cho kín.

- Nhưng mà gọi taxi cũng ngại lắm.

Đôi môi chị chu ra ừ ừ trả lời tôi. Không ngờ vẻ ngại ngùng của chị lại dễ thương một cách lạ kì đến vậy. Hơi nường mậy nhìn chị khó hiểu, tôi có một cái tính sở hữu rất lớn, để chị đi taxi với cái bộ dạng này thì tôi đâm đầu xuống đất chết còn hơn Rút điện thoại ra bấm số thằng anh trời đánh của tôi. Sau vài hồi chuông thì cái giọng ồm ồm của lão đã vang lên ở phía bên kia.

- Alo tao nghe đây thằng quý.

- Anh à? Tối đại ca có đi sinh nhật cha nội Bình không

- Có. Sao mày.

- À có gì đâu anh. Báo thằng cu nào đánh một con xe sang cho em mượn cái. Trời mưa lất rất ngại đi xe máy quá.

- Thế để tí tao qua đón mày đi luôn. 2 xe chỉ cho một.

- Thôi em có tí việc cần đi trước. Anh bảo chúng nó mang nhanh sang cho em nhớ.

Âm ừ một hồi thì lão cũng cúp máy. Lão anh tôi có mấy con ô tô cũng ớn lắm, trước thỉnh thoảng trời mưa trời gió đi chơi với em tôi cũng hay lấy đi. Nhưng nói chung là vẫn trung thành với con wave trắng hơn, vừa nhẹ vừa bé lượn lách cho dễ. Với cả tính tôi xuề xòa nên cũng chưa bao giờ thấy việc đi ô tô hay xe máy quan trọng. Quỳnh hơi ngạc nhiên nhìn tôi nhưng cũng không nói gì, trước chị cũng biết nhà tôi có điều kiện nhưng cũng chưa bao giờ tìm hiểu sâu quá. Tranh thủ trong lúc đợi xe, tôi thay một bộ đồ đơn giản với quần âu và áo sơ mi. Chẳng hiểu sao đi bar thôi nhưng lúc nào tôi cũng thích đóng

bộ lịch sự kiểu này chứ không giống mấy thằng nhóc loai choai với áo phong sắc sỡ. Khoảng mười phút sau thì thấy có tiếng còi ô tô ở trước cửa, tiếng chuông điện thoại của tôi vang lên kèm theo số lạ trên màn hình.

- Dạ anh H ạ. Anh P bảo em mang xe đến cho anh rồi đây.

-Ồ đợi tí tao xuống.

Con Lexus láng bóng đã yên vị ở trước cửa trong ánh mắt trầm trồ của chị. Đút bao Marlboro còn mới nguyên vào túi áo thằng đệ của lão P, tôi vỗ vai nó hỏi.

- Có cần tiền đi taxi về không cu.

- Thôi anh ơi. Có thằng đón em ở ngay đầu đường kia rồi.

- Ừ thế anh cảm ơn chú nhé.

Đội bóng dáng của thằng nhóc khuất hẳn, tôi mở cửa xe rồi canh khi không có ai mới dám vẫy vẫy bóng dáng thập thò của chị đang nấp sau cửa. Vì một cái, chị chạy như bay chui vào trong xe rồi xập cửa lại trong ánh mắt tiếc nuối vì chưa được ngắm cặp mông đầy đặn rung lên theo từng bước chân. Suốt cả quãng đường đi đến nhà chị, cái gương chiếu hậu của con Lexus không phải để tôi dùng nhìn đường mà là để vụng trộm ngắm nhìn cái quần lót ren nhỏ đang lấp ló phía sau. Chị chẳng hề để ý đến mà chỉ gác hai chân lên ngồi nghịch điện thoại mặc cho cái ánh mắt hư hổng của tôi được thỏa mãn.

Cũng may hôm nay cái chung cư chỗ chị ở cũng ít người đi lại, đỗ xe sát vào cái thang máy để cho chị thuận lợi chui nhanh vào đó. Thang máy dừng ở tầng 8 mà không hề phải dừng lại lần nào. Cuối cùng thì chiến dịch đưa gái về nhà không bị ai nhìn thấy của tôi cũng hoàn thành xuất sắc ngoài mong đợi. Có thằng nào nhìn thấy chị trong cái bộ dạng sexy hết nấc thể này chắc tôi móc mắt nó ra quá.

Căn hộ của chị ở cũng thuộc dạng trung bình khá thôi, ở một mình thì vừa đủ chứ không đến nỗi chật. Ngoài ngoài phòng khách đội chị thay đồ rồi trang điểm mà thiếu điều muốn ngủ gật, hết hút thuốc, xem phim rồi chơi game chán chê trên điện thoại hơn tiếng đồng hồ mà vẫn chưa thấy chị ra. Bạn nào đã từng rơi vào tình cảnh thế này chắc cũng hiểu cảm giác của tôi. Nhìn đồng hồ thấy đã hơn 6h tối, tôi đánh liều gõ cửa phòng chị.

- Xong chưa Quỳnh. Lâu quá rồi đấy.

- Đợi chút xíu nữa. Chị đang thay quần áo.

Ban đầu cũng không có tính mở cửa đâu, nhưng chả hiểu sao lúc đó mà xui quýt khiến thế nào tôi lại cảm lấy tay nắm cửa xoay nhẹ. Chị không có khóa cửa phòng nha, chắc cũng chả bao giờ nghĩ tôi đi vào. Đập vào mắt tôi là thân hình nóng bỏng của chị đang chống tay vào hông dẫn đo nhìn đồng váy áo cao ngất. Bộ đồ lót ren màu đen mỏng tang ôm sát vào da thịt tôn lên những đường cong khiến máu mũi của tôi như muốn phun ra ngoài. Lạy chúa lòng lành, con vẫn còn lứa tuổi học trò.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Khốn Nạn Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Rượu ngon và gái đẹp

- Coi cái mặt nhìn trộm ghê chưa kia. Lau nước miếng đi.

Quỳnh cười trêu chọc khi thấy cái bộ dạng sững sờ của tôi. Theo phản xạ, tôi vội vàng đưa cái tay áo sơ mi lên môi nhưng rồi chợt nhận ra chả có gì cả.

- Ô em xin lỗi. Tự nhiên cái cửa nó mở.

Đôi môi đẹp của chị nguyết dài ra vẻ không tin nhưng cũng không nói gì nữa. Quỳnh ngoắc ngoắc ngón tay ra hiệu cho tôi lại gần. Vẫn chống tay lên hông, chị nhìn tôi nói.

- Cũng đc. Lỡ vào rồi thì chọn giúp chị một bộ

- Fashionista như chị mà cũng có lúc không biết phải mặc gì à.

Nếu như bạn nào chưa theo dõi phần một của truyện thì có thể không biết, chị là một người mẫu. Không nổi như cở Võ Hoàng Yến, Thanh Hằng hay Xuân Lan nhưng cũng thuộc tầm khá ổn. Quỳnh là kiểu người đi lên bằng thực lực và sự đam mê chứ không phải mấy em gái kiếm cái mác người mẫu để nâng giá như mấy ông trên diễn đàn hay share đâu nhé. Các bạn cũng hiểu trong showbiz nó nhơ nhớp đến thế nào rồi đấy, chị không đánh đổi thân xác nên cái nghiệp người mẫu cũng không được phát triển lắm. Ngoài là người mẫu ra thì chị còn là một giáo viên yoga và PT gym, hiện tại đây là công việc chính của Quỳnh.

- Có chứ sao không. Con gái mà.

Chị cười khi nghe câu đùa đùa từ tôi. Thôi thì vừa được no mắt vừa đỡ xấu hổ, tội gì mà không làm chứ nhỉ. Tôi thân nhiên tiến lại gần ôm lấy vòng eo thon thả mát lạnh của chị rồi nhìn mấy bộ váy trên giường. Mặc kệ cái bàn tay đang vuốt ve nhẹ nhàng vòng eo của mình, chị chỉ im lặng nhìn tôi như chờ đợi quyết định.

Liếc tới liếc lui mấy bộ váy rồi chả hiểu sao cuối cùng mắt tôi lại chuyển hướng sang cái khe sâu hun hút bên cạnh. Chị mặc kiểu áo lót cúp ngực không dây, hai bầu vú săn chắc do sự tập luyện lâu ngày được đẩy lên cao vút. Phía dưới là vùng bụng phẳng lì có hẳn cơ số 11 đúng chuẩn gym girl. Xin phép các bạn chứ thật sự mỗi lần nghĩ đến thân hình chị của ngày đó là cổ họng tôi lại tứa nước miếng. Nếu như Linh đẹp kiểu mềm mại, đầy đặn thì chị lại đẹp kiểu khỏe khoắn và có chút gì đó mạnh mẽ. Thôi để tã nữa không mai đầu chồng chị lại có thêm cặp sừng thì tội cho lão lắm.

Quỳnh tát nhẹ lên má tôi khi bắt gặp cái ánh mắt hư hỏng đang chiếu thẳng lên ngực mình. Tôi tỉnh lại trong cơn phê pha khi bị chị hành hung. Bản tính của đàn ông là ham của lạ, chị tuy không lạ nhưng hơi bị... ngon quá nên nhiều khi cái sự bình tĩnh của tôi hay biến mất.

- Cái ánh mắt dâm dề đó chẳng hợp tí nào với khuôn mặt và bộ quần áo lịch sự cậu đang mặc cả.

- Hề hề. ai bảo chị đẹp quá chứ.

- Chị giỏi nịnh là nhanh thôi.

Bầu môi khi nghe mấy lời nịnh đầm cũ rích đó của tôi, nhưng đầu đó trong ánh mắt chị lại hiện lên cái vẻ sung sướng. Đàn bà thật kì lạ, dù có trăm ngàn khen bạn đẹp ngoài kia nhưng không bằng một lời nịnh nọt chứa ngượng của người mình yêu. Tôi nhắc bừa một cái váy trong đống trước mặt lên đưa cho chị. Chẳng có chút ngượng ngùng nào cả, chị mặc luôn vào trước mặt tôi. Đã thế còn cố ý hơi cúi người xuống để cho hai cái quả trắng phau kia hơi rung rinh.

- Kéo cho chị cái khóa coi.

- Đẹp dữ dội ta.

Tôi đứng từ đằng sau ôm lấy hông chị, đặt đầu lên bờ vai mịn màng mà thơm lam hít hà mùi thơm và ngắm nhìn cái thân hình tuyệt đẹp trong gương kia. Cái váy hai dây màu xanh dương ôm sát lấy những đường cong mềm mại, bên trên hơi trễ lộ ra một chút phần ngực tròn trịa, phần tà váy phía dưới thì xẻ cao lên đến ngang đùi làm đôi chân dài e ấp hiện ra. Quỳnh vành mặt nhìn tôi cười như đã đầy hạnh diện.

- Chuyện. Chị của cậu mà lại.

Nửa tiếng sau, Quỳnh khoác tay tôi đi vào một nhà hàng kiểu tây trong ánh mắt ngưỡng mộ và những cái miệng há hốc đầy thèm khát của các quý ông xung quanh. Thăng phục vụ lịch sự cúi đầu nhìn tôi và chị hỏi.

- Dạ, anh chị có đặt bàn trước không ạ.

- Có em. Anh H đặt bàn bên cửa sổ đó.

- Dạ mời anh chị đi bên này ạ.

Nhà hàng này là một trong những cái kiểu tây ưa thích của tôi, phong cách phục vụ của nhân viên rất tốt, đồ ăn cũng khá ổn, tất nhiên là giá không hề nhẹ nhàng. Tính tôi không có quan trọng việc ăn uống, nhưng khi bạn đang đi xe đẹp, mặc quần áo đẹp và quan trọng hơn tất cả là bên cạnh đang có một bóng hồng quyến rũ thì mọi thứ phải phù hợp và hoàn hảo. Tôi đâu thể dẫn chị đi ăn mấy hàng vỉa hè xuề xòa mà mình vẫn hay lui tới, mất nét hết trơn. Tất nhiên là chắc chắn chị cũng không ngại việc đó nhưng phải tùy thuộc từng hoàn cảnh, hôm nay thì chỉ có thể là một bữa tối lãng mạn với rượu vang và ánh nến.

Hai phần bò bít tết chín 7 phần bốc vẫn còn nghi ngút khói đã được thăng phục vụ mang ra. Đợi cho nó rót một chút rượu vang vào hai cái ly, tôi vẫy vẫy tay với ý muốn có một chút không gian riêng. Chị mỉm cười nhìn cái phong thái lịch lãm khác hẳn biểu hiện xuề xòa thường ngày của tôi.

- Không ngờ cũng có lúc cậu biến thành một quý ông đầy sự lãng mạn thế này cơ đấy.

- Chắc chị ngạc nhiên lắm nhỉ.

Tôi nở nụ cười nhếch mép hơi bất cần quen thuộc của mình nói. Đưa cái ly rượu vang lên khẽ nhấp môi, trên cái vành ly sáng bóng còn lưu lại một chút son môi đỏ của chị. Quỳnh chống một tay vào cằm nhìn tôi rồi nói.

- Ừ cũng có chút ngạc nhiên. Bảo sao Linh lại không yên tâm khi để cậu ở Việt Nam.

- Sao chị lại nói thế.

Vừa xắt một miếng thịt bò mềm nhỏ đưa lên môi, chị vừa thân nhiên nói.

- Đến chị còn đủ chết một trăm lần. Cậu nghĩ vài con bé mới lớn kia đủ sức kháng cự chắc.

- Ha ha. Chả có nhẽ chị lại nghi ngờ nhân cách của con người em thế sao.

- Không phải nghỉ ngơi... mà là chắc chắn. Cậu là một kẻ có số đào hoa.
- Điều gì làm chị nghĩ thế.
- Bằng vào việc chị đang ngồi đối diện cậu ăn tối ở đây và cái bàn tay hư hỏng chết tiệt kia của cậu.

Tôi giật mình rút bàn tay đang vô thức nắm lấy tay chị ở trên bàn ra. Khung cảnh quá sức lãng mạn khiến thói quen vừa nói chuyện vừa nắm lấy bàn tay em ngày trước của tôi vô thức xuất hiện. Cười cười như cho qua chuyện, cả tôi và Quỳnh đều im lặng cho đến khi bữa ăn kết thúc. Cái thứ đồ tây này chỉ để ăn lấy hương lấy hoa thôi chứ để ăn nó chắc tôi phải gọi tầm 5 phần mới đủ. Mặc kệ cái bụng mới được nửa phần, tôi kêu thẳng phục vụ tính tiền rồi còn đến sinh nhật ông anh. Thật ra lão có kêu anh em đi nhậu trước rồi mới lên bar nhưng mà lúc đó chị còn đang tắm, tôi biết kiểu gì cũng phải đợi lâu nên cáo bận luôn rồi sang tầng 2 mới đến.

Vô cái bar thì đã thấy đông nghịt người, đủ mọi loại con người xuất hiện trong cái tiếng nhạc xập xình ở đây. Lão Bình này cũng thuộc dạng anh chị như thằng anh trai tôi, sinh nhật lão đa số toàn tụ đồng hương và đám đầu trâu mặt ngựa đàn em. Tôi và lão chơi cũng khá thân vì có đá chung một đội bóng, xong lại là em trai của một thằng ngang ngửa lão nên đương nhiên được mời. Cha nội này quý tôi lắm, hợp tính nhau xong lão cũng có một thằng em trai nhưng bị đâm chết rồi. Ban đầu gặp tôi lão đòi nhận làm em nuôi luôn mặc kệ cho tôi vẫn thấy hơi rợn vì cái số phận không tốt đẹp cho lắm của thằng em ruột lão.

Vừa che cho chị vừa lách qua cái đám đông đang lác lác trước mặt, phải rất vất vả tôi mới thấy chỗ mấy cha nội kia ngồi. Gần hai chục mạng gồm cả gái cả trai, phần lớn là đám đầu trâu mặt ngựa xăm trổ đầy người đang ngồi trong góc cụng ly liên tục, đây là chưa kể đám đàn em đang nhảy nhót ngoài kia. Nhìn thấy tôi từ xa, lão Bình vội vàng đưa tay ra bắt rồi vỗ vai đúng kiểu anh em thân thiết.

- Sao đến muộn thế H. Anh em đợi chú này giờ rồi.
- Dạ chúc mừng sinh nhật anh. Em có chút việc nên hồi tối chưa qua được, anh thông cảm giúp em nhé.
- Ha ha việc gì làm thằng em bận thế? Có phải người đẹp phía sau kia không.

Chưa đợi tôi kịp trả lời, lão P – anh trai tôi đã lên tiếng bơm đều.

- Mà thì có công to việc lớn đeo gì ngoài gái chứ. Cũng ghê đấy.
- Sao chú còn chưa giới thiệu người yêu cho các anh đây biết đi chứ.

Tôi cười cười nhưng cũng không lên tiếng phản đối lại lời lão Bình. Cứ để cho chúng nó hiểu nhầm chị là người yêu tôi cũng được, tránh bớt một số phiền toái không cần thiết. Bàn tay nhẹ nhàng trượt lên cái eo bé nhỏ của chị kéo sát cơ thể nóng bỏng dựa lên người mình như đánh dấu chủ quyền.

- Giới thiệu với mọi người. Đây là Quỳnh, bạn em.
- Dạ em chào các anh ạ.
- Người yêu thì nói đại người yêu đi bày đặt bạn.

Vẫn là cái giọng đều đặn của thằng anh tôi. Lão B cũng chỉ cười như đã biết ý đồ của tôi. Nắm hờ hờ lấy bàn tay chị lịch sự chứ không như kiểu sờ sảng với mấy con gái ngành, lão biết tính sở hữu của tôi cao đến mức nào rồi nên mới làm như vậy.

- Chào em. Anh là Bình, anh nuôi của thằng gòi đánh này đây. Giờ thì anh hiểu vì sao thằng quý này đến muộn rồi.
- Thảo nào hôm nay lại đòi đi ô tô cơ đấy. Thằng em tôi khác quá.

Nâng cái ly đã được rót rượu mạnh ở trên bàn lên, tôi đỡ bằng cả hai tay rồi hướng về phía lão Bình.

- Dạ em út chúc mừng sinh nhật anh ạ.
- Ủ ờ cảm ơn chú. Trăm phần trăm nhé.

Ngửa cổ nốc tất cả rượu có trong cái cốc xuống, cổ họng tôi bỏng rát khi bị cái thứ chất lỏng vàng óng ánh đó đi qua. Chị ngồi cạnh ôm lấy cánh tay tôi ngoan ngoãn như biến thành một cô người yêu bé nhỏ. Tiếng thủy tinh chạm nhau liên tục vang lên, ở đây đa số toàn những gương mặt tôi đã biết, hầu như chỉ có vài thằng cha lạ. Ai chưa quen thì cứ một ly làm quen, biết nhau rồi thì một ly mời sức khỏe. Đám con gái thì bị tôi trực tiếp bỏ qua vì hầu hết bọn này toàn gái ngành, hơn nữa nước sông không phạm nước giếng. Tôi không có ý đồ gì với gái của chúng nó thì tốt nhất là chúng nó cũng đừng có ý đồ gì với chị.

Ngã người ra cái ghế xô pha mềm mại sau vài pha chạm cốc liên tiếp, tôi ôm lấy eo chị khẽ mon tron mặc kệ cho những cái nhìn xung quanh. Men rượu và cái thứ đèn mờ ảo của quán bar khiến cái cổ thiên nga trắng ngần của chị đẹp lạ thường. Tôi tham lam rúc vào cái gáy còn vài sợi tóc lơ thơ của chị mà hít hà cái mùi hương dễ chịu trong cái không khí hỗn độn của rượu, khói thuốc và nước hoa rẻ tiền xung quanh. Mấy thằng cha kia cũng chả lạ lùng gì với việc này ở những chỗ như quán bar, hành động của tôi có thể nói là còn lịch sự chán. Thậm chí phía bên kia tôi có thể thấy cha nội ngồi đối diện đang lén lút bóp móng con bé PG mặc váy ngắn kẻ sọc.

- Chị thơm quá.

Tôi kề môi vào vành tai đã đỏ bừng của chị cắn nhẹ, hơi rượu phả vào lỗ tai có lẽ làm chị hơi nhột. Quỳnh vận vẹo thân hình trong vòng tay tôi, cũng bắt chước cái hành động khiêu khích giống như tôi vừa làm. Chị vừa thì thầm vừa cắn nhẹ vào cổ tôi.

- Muốn nhảy không anh yêu.

- Em muốn anh chết cũng được.

Chị kéo tay tôi hòa vào đám người đang nhảy nhót trong tiếng nhạc DJ trước mặt. Rượu làm con người ta táo bạo và quên đi mọi rào cản. Hai cơ thể dính lấy nhau trong một góc của ánh đèn lập lờ. Cánh tay chị ôm lấy cổ tôi, vòng eo thon thả lắc lư như một con rắn nước mặc cho bàn tay hư hỏng của tôi di chuyển lên xuống. Hơi ngược lên nhìn tôi như chờ đợi một điều gì đó, một thằng bại não cũng có thể hiểu rằng điều chị đang muốn cái gì và không có thằng bại não nào có thể ngồi đây viết những cái dòng này cho các bạn.

- Hôn em đi.

Chỉ chờ có thế, đôi môi đẹp của chị đã bị tôi phủ kín. Tham lam mút lấy cái lưỡi thơm tho trong khoang miệng, tôi như quên hết tất cả mọi thứ để đắm chìm trong cảm giác mềm mại của bờ môi ấy. Hơi thở phảng phất mùi rượu và mùi son môi ngọt ngào của chị hoàn toàn hạ gục lấy chút lí trí còn sót lại trong tôi. Ôm chặt lấy cái thân thể nóng bỏng trong vòng tay của mình, hai cơ thể như đang hòa làm một trong tiếng nhạc sôi động.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Khốn Nạn Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Sự vô dụng của Condom

Cuộc vui kết thúc khi tất cả đã say mềm. Trong nguyên cái đám ở đây chắc chỉ còn chị và tôi là hiếm hoi giữ được sự tỉnh táo. Cả hai im lặng sau những hành động nóng bỏng vừa xảy ra. Chị gục đầu sang một bên ghế phụ đầy mệt mỏi, có lẽ do cái thứ rượu mạnh kia. Một tay vẫn bám lấy vô lăng, tay kia tôi với sang ôm lấy cổ chị.

- Mệt lắm à.

- Ừ. Say kiểu hơi tới tới nên chị chỉ thấy đau đầu chứ chẳng buồn ngủ tí nào.

Chị mở đôi mắt hơi choáng váng của mình ra trả lời tôi rồi bất ngờ chồm sang phía bên ghế lái. Tôi nhăn mặt vì bị đôi môi của chị cắn nhẹ lên cổ. Qua cái kính chiếu hậu tôi có thể thấy từng giọt hân đỏ bừng bé nhỏ ướt đẫm nước miếng dần xuất hiện trên cổ mình.

- Thôi nào Quỳnh. Chị có đói không. Mình đi ăn nhé.

- Không đói lắm. Chỉ khó chịu thôi. Uống chưa có đã

Nửa đùa nửa thật, tôi hỏi chị hơi trêu chọc.

- Hay nhậu tiếp nhé.

- Ừ cũng dc. Mua bia về nhà chị

- Thật đấy?

Chẳng hiểu sao cái tôi lại thấy cái ánh mắt đang lờm lờm kia lại có chút gì đó gợi tình. Tạt vào một cái cửa hàng tiện lợi vẫn còn mở. Lấy hơn chục lon bia rồi ra thanh toán, nghĩ ngợi thế nào mà tôi cứ đứng tần ngần trước chỗ quầy bán condom. Liếc ra cái thân hình của chị đang ngồi trong xe, tôi tặc lưỡi nhắc luôn một hộp Durex. Thôi thì cứ lấy, biết đâu lại có khi cần dùng đến.

2h sáng mới về đến cái chung cư của chị. Quỳnh nằm vật xuống cái sofa dài khi vừa mới đặt chân vào phòng. Tôi đặt mấy thứ đồ linh tinh lên cái bàn uống nước rồi ngồi xuống phía đối diện. *** má rượu đeo gì uống đau đầu thế nhỉ. Đang lăm bằm chửi mấy cha nội bán rượu lảm nhảm thì đột nhiên Quỳnh nói với tôi.

- Trong tủ còn ít đồ khô đấy. Cậu làm đi. Chị tắm cái đã cho đỡ mệt.

- Nửa đêm đang say mà còn đi tắm. Chị muốn chết à.

- Ừ cũng đúng. Hay là...

- Hay là gì cơ.
- Cậu tắm cùng chị cho an toàn
- Àu dà mực chị để đâu thế nhỉ

Tôi giả vờ cúi húi tìm mấy con mực khô trong cái tủ bếp. Quỳnh biết thừa tôi sẽ lảng tránh nên chỉ cười rồi đi vào phòng tắm mà không quên bỏ lại một câu khiến máu trong người mình như muốn sôi lên vậy.

- Chị hông có đóng cửa phòng tắm đâu nha.

Nếu các bạn đã ở chung cư hoặc từng vào đó thì sẽ biết kiểu thiết kế hơi mất dạy của tụi nó rồi đấy. Hầu như các cửa đều có thể nhìn thấy nhau được. Hiện tại thì tôi đang nướng mực còn sau lưng là tiếng nước chảy ào ào kèm theo cái thân hình quyến rũ của chị. Hình như ngày hôm nay cái sức chịu đựng của tôi bị thử thách hơi nhiều. Quỳnh biết tôi không dám nên càng ngày càng táo tợn hơn. Đang xé nhỏ mấy con mực ra đĩa thì bị một cơ thể nóng sức áp lên lưng, da thịt vẫn còn hơi ẩm ướt của chị dính lên áo sơ mi của tôi.

- Cũng đang làm gì đó.
- Phục vụ bà chị già của tui đó.

Xoay người lại dứt một cái râu mực vào miệng chị. Đôi môi mềm hơi ngậm lấy những đầu ngón tay tôi rồi nhả ra rất nhanh. Chà hiểu sao, tôi lại bị kích thích với cái hành động vô tình đó của chị khiến con cu từ từ thức dậy phía sau lớp quần âu. Thời nào thằng em, đừng làm anh mày mất kiểm soát thể chứ, đây đâu phải lúc để tỉnh trưng thượng nã đâu.

Tôi và Quỳnh ngồi tựa lưng vào cái cửa kính của chung cư. Khui một lon bia đồ thẳng vào miệng mà ánh mắt tôi chẳng thể nào rời khỏi cái chùm lông đen cứ thấp thoáng giữa hai chân chị. Chỉ có độc một tấm khăn tắm duy nhất đang che chắn cái thân hình chết người phía đối diện. Chẳng biết vô tình hay cố ý mà hai đùi chị hơi hé khiến đôi mắt cú vọ của tôi như muốn lòi ra. Trong cái ánh sáng mờ mờ bên ngoài hắt vào là một cái khe ngực sâu hun hút dính vài giọt bia rơi trên đó, phía dưới là một đám lông đen nổi bật giữa hai đùi trắng phau.

- Cậu nhìn gì đó. Nào uống đi.
- Em đang suy nghĩ một vấn đề nho nhỏ.
- Gì cơ chứ.
- Hiếp dâm giờ bao nhiêu năm tù nhỉ.

Chị bật cười khi nghe câu bông đùa của tôi. Đưa lon bia lên môi, chỉ uống một hơi dài nữa rồi mới đặt xuống. Có lẽ do cái sàn đá hoa này hơi lạnh nên sau khi nghe chị nói tự nhiên tôi thấy sống lưng mình hơi buốt.

- Chị bắt cậu chịu trách nhiệm cả đời
- Quỳnh này. Chị yêu em thật à.

Khuôn mặt chị hơi sững lại khi nghe câu hỏi đó từ tôi. Đến cả tôi còn chẳng hiểu sao bản thân lại có thể phun ra một câu hỏi như vậy trong cái tình huống thế này. Không phủ nhận cũng không gạt đầu hay làm gì cả, chị chỉ ngồi im ôm lấy hai cái đầu gối. Một cái vẻ hơi hiu quạnh và xót xa hiện lên xung quanh chị. Tôi biết mình đã hỏi vào điều không nên hỏi. Thờ dài một tiếng một môi, tôi nốc cạn cái lon bia trong tay rồi nói.

- Xin lỗi. Em không phải là người để yêu đâu
- Ừ chị biết chứ. Nhưng có những thứ không phải cứ muốn là được.

Những giọt nước mắt đã lăn dài trên gương mặt chị. Rượu bia làm những thứ phía bên trong sâu thẳm mỗi chúng ta thoát ra ngoài.

- Lúc chị lên 5 tuổi, ba má chị đã bỏ nhau. Chị về ở với bà ngoại, suốt những năm tháng tuổi thơ chị luôn ao ước về một thứ tình cảm đủ đầy như những đứa trẻ khác.
- ...

- Em có hiểu cái cảm giác khi phải nhìn người thân nhất của mình ra đi mà không làm gì được không. Bà ngoại mất khi chị đang học lớp 12, trở thành một đứa trẻ mồ côi đúng nghĩa, chị khăn gói lên thành phố với cái tham vọng làm người mẫu.

Ngửa mặt lên như cổ ngăn dòng nước mắt. Giọng chị lạc đi trong những tiếc nức.

- Em có biết lần đầu của chị dành cho ai không, là một gã hói bụng phệ. Chị đã phải bán đi đời con gái của mình để có tiền theo đuổi cái thứ gọi là đam mê.

Tôi như chết lặng khi nghe những lời tâm sự đó của chị, hóa ra cuộc đời chị lại nhiều đau thương đến vậy. Ôm lấy cái vai đang run run, đầu chị gục vào

ngực tôi, giọng nói vẫn vang lên đều đều trong căn phòng rộng lớn.

- Đó cũng là lần đầu tiên và duy nhất chị đem cái thân xác này ra đánh đổi. Bà luôn dạy chị phải sống thế nào cho trong sạch và chị vẫn nhớ như in từng lời của bà trước lúc mất. Lúc mới dấn thân vào nghề, biết bao nhiêu lời mời đổi tình lấy sự nghiệp, chị đều cự tuyệt, em cũng biết cái showbiz này nhìn thì hào quang nhưng bên trong thối nát đến như nào rồi đấy. Chị có thể chấp nhận làm tình nhân của một gã giàu có nào đó để đổi lấy tiền tài vật chất, đổi lấy cơ hội nổi tiếng, nhưng không. Đến căn chung cư trả góp này cũng là công sức vật lộn từ khi vào nghề của chị.

- Em xin lỗi. Em vô tâm quá.

- Đến khi gặp người yêu trước của chị, hẳn khiến chị yêu đến chết đi sống lại, tất cả mọi thứ chỉ còn cần một đám cưới nữa là hoàn hảo cho đến khi gia đình hẳn biết chị làm người nẫu. Họ nói rằng chị chỉ là một con phò trá hình đang bám lấy con trai họ, ra sức ngăn cản chị và hẳn. Tưởng chừng như người đàn ông sẽ che chở cho đời mình có thể đứng lên để chống lại, nhưng không hề, hẳn lộ bản chất ra là một kẻ nhu nhược. Và mọi thứ sau đó chắc cậu cũng đã biết.

Tôi không ngờ sau cái về ngoài luôn yêu đời lạc quan của chị là một con người mạnh mẽ đến thế. Nhưng những lời tiếp theo của chị như biến thành một tảng đá đè nặng lên cái tâm trí vốn đã hỗn loạn của tôi.

- Chị đã từng nghĩ sẽ chẳng còn một ai đủ sức khiến mình rung động được nữa cho đến khi gặp cậu.

- Em sao?

- Ừ. Thật không may, bên cạnh cậu đã có một người như con bé. Nhìn tình cảm và ánh mắt con bé khi nhìn cậu, chị biết mình chẳng có chút cơ hội nào cả và hon hết, chị không muốn ai phải đau khổ như mình. Nhưng mà cậu biết đấy, bản năng của đàn bà là tìm kiếm sự che chở. Chị xin lỗi, em không ngừng yêu anh được nữa rồi.

Đôi môi chị ấn lên môi tôi, một nụ hôn của thứ tình cảm bị kìm nén và có đôi chút vị mặn của nước mắt. Vật ngửa ra cái sàn nhà lạnh toát, hai cái lưỡi quấn lấy nhau trong màn đêm của Sài Gòn. Tôi không còn đủ sức ngăn cản chị nữa rồi, từng câu từng chữ ban nãy đã hoàn toàn phá bỏ cái giới hạn của lí trí. Đàn ông luôn khao khát được che chở một người phụ nữ, và tôi đã bị hạ gục hoàn toàn bởi chị mất rồi. Xin lỗi em, đêm nay anh không còn là của riêng em nữa rồi.

Cái khăn tắm rơi xuống sàn nhà, thân hình đẹp như thần vệ nữ của chị lờ mờ hiện ra trong bóng tối. Quỳnh kéo hai bàn tay tôi úp lên bầu ngực đầy đặn của chị, núm vú bé nhỏ đã vênh lên từ lúc nào rồi. Tôi thỏa thích nắn bóp hai cái bầu vú mà cả ngày hôm nay chỉ được nhìn. Chị rên lên từng tiếng mỗi khi cái đầu ti nhỏ bị tôi kéo nhẹ.

- Bóp mạnh lên anh. Em sướngggg

Đè chị xuống bên dưới, tôi ngậm một cái núm vú vào miệng mà mút chùn chụt. Ngực chị không hồng hào như của Linh mà có màu nâu nhạt. Bầu vú hơi cứng cứng săn chắc do sự tập luyện thường xuyên của chị. Bàn tay Quỳnh không hề thừa thãi mà giật từng cái cúc áo sơ mi của tôi ra, chẳng mấy chốc mà mọi vật cản da thịt đã biến mất. Thằng nhỏ cương lên hết cỡ cạ nhẹ vào đùi non của chị khi hai đôi môi dính chặt lấy nhau.

Úp mặt vào cái đám lông mu được tỉa tốt kĩ càng của chị, mùi sữa tắm hòa với hương vị đàn bà khiến tâm trí tôi ngất ngây. Cái mu bướm của chị cao vун vút, phía bên dưới là hai múi thịt đã ướt nhẹp nước nhờn như mời gọi sự xâm chiếm. Tôi hôn từ từ lên đám lông đen rồi rà nhẹ lưỡi xuống, dâm thủy của chị tuôn ra ngày một nhiều mỗi khi cái hạt le bị lưỡi tôi chạm đến. Hai chân chị kẹp chặt lấy đầu tôi, lưng cong lên chịu đựng từng cơn sướng khoái.

- Chị chết mất...a...a...ái, đừng cản mà.

Quỳnh rên lên hừ hự túm lấy mái tóc tôi van xin khi bị cản nhẹ vào cái hạt le. Tay tôi đưa lên bóp mạnh hai bầu vú của chị liên tục trong khi bên dưới vẫn húp soàn soạt cái thứ nước nhờn mặn mặn ngai ngái. Đã biết bao nhiêu lần em phải gục ngã trước cái lưỡi điêu luyện này rồi nhưng hôm nay không phải con bướm trắng hồng không lông quen thuộc nữa mà lại là chị.

- Em...chị ra mất..

Người chị giật giật từng nhịp trong khi con bướm bên dưới run lên tuôn đầy nước nhờn xuống sàn nhà. *** má, chị cũng nhiều nước dữ dội chứ không phải dạng vừa đâu. Tôi vừa vuốt đám dâm thủy trên mặt vừa hài lòng nhìn khuôn mặt sụ lơ vì vừa lên đỉnh của chị. Hai chân vẫn đang rộng sau con sung sướng, từng dòng khí đục đục bám đầy lên cái khe bướm hơi hé mở.

Tôi ngồi lên cái thành ghế sofa, túm lấy cổ thẳng em xóc nhẹ như khoe khoang. Ngóatic ngóatic ngón tay ra hiệu cho chị đứng lên. Quỳnh vuốt cái mái tóc vẫn còn hơi ẩm, nửa quỳ nửa bò đến bên dưới con cu đang chờ đợi. Tư thế cong mông lên bò dưới đất của chị khiến tôi càng lúc càng thấy hưng phấn. Lưỡi chị thè ra như một con mèo nhỏ, liếm một đường dài làm tôi sướng muốn trợn mắt.

- Nhìn như cu Tây ha.

Chị ngước mắt lên nhìn tôi cười trong khi lưỡi đá liên tục vào hai quả trứng dái. Tôi có cái thói quen cạo lông vùng kín để cho giống em, con cu lại trắng trắng hơi hồng chứ không đen chứ chưa đạt đến đẳng cấp 20cm như mấy thằng Tây đâu. Được độ 14 thôi nhưng do không có lông nên nhìn dài hơn bình thường. Há to miệng nuốt gần hết thẳng em vào cổ họng, những ngón tay thon dài của chị vươn lên xoa nhẹ lấy đầu vú tôi. Nếu so sánh về khả năng BJ thì chỉ có hơn chứ không hề kém so với Linh.

Sau gần chục phút được chị chăm sóc bằng đôi môi mềm, con cu đã ướt đẫm bởi cái thứ nước miếng ngọt ngào kia rồi. Tôi đẩy người chị áp sát vào

cánh cửa sổ kính của chung cư, hai bầu vú dính chặt lấy nền kính lạnh lẽo còn cặp mông phúc hậu tròn trịa phía sau cong lên đợi chờ sự xâm chiếm. Chị quay lại nhìn tôi bằng ánh mắt bức bối khi thấy con cu chỉ cạ nhẹ vào cái khe bướm.

- Cậu tính trên chị đến bao giờ.

- Chị á. Giờ mà còn chị à. Nói lại.

Tôi ấn cái đầu khấc vào rồi lại rút ra khiến Quỳnh hựt hẫng vì tưởng con sung sướng sắp đến. Sau vài lần như thế càng khiến nước nhờn của chị tuôn ra nhiều hơn, chảy dài xuống hai bên bắp đùi. Chịu không nổi, cuối cùng Quỳnh cũng chịu thua, hàm răng cắn vào môi dưới, nét mặt chị vừa ảm ức vừa dễ thương.

- Đồ khốn. Làm ơn *** em đi.

- Gì cơ? Dạo này lằng tai nghe không rõ.

- *** em... Xin anh hãy *** em đi.

Khuôn mặt chị như muốn khóc đến nơi khi thốt ra những lời đó. Cười thỏa mãn một cái, con cu bất thành linh đâm lún cán vào trong khe bướm của chị. Quỳnh chúi nhủi về phía trước khi bị tôi tấn công bất ngờ. Hai quả vú to bị ép chặt vào kính cửa sổ. Hên là ở tầng cao chung cư lại trời tối nên chẳng có ai biết cả chữ đề tay nào chụp được cảnh này chắc mấy em Jav gọi bằng cụ. Bám lấy vòng eo săn chắc của chị, tôi đóng phâm phập như một cái máy vào khe bướm ướt đẫm. Tiếng bành bạch mỗi khi bụng va chạm với mông chị vang vọng khắp căn phòng khách.

- A...ư... em sướng chết mất...

Quỳnh rên ri trong hơi thở dồn dập, bướm chị co bóp liên tục mỗi khi con cu đâm vào sâu hết nấc. Kéo lấy hai tay chị ra phía sau, vừa nháp tôi vừa bắt chị tiến về phía giường ngủ. Đôi chân Quỳnh run run bước đi trong khi con bướm đang bị xuyên phá. Thân hình chị hơi chúi về phía trước cố gắng di chuyển nhưng thỉnh thoảng lại khựng lại giật giật vì con sung sướng.

- Anh...em...a.aa.

Tôi chẳng còn nghe thấy gì ngoài những tiếng rên của chị nữa. Vừa đến mép giường người chị đã đổ gục xuống, mông vẫn nhô lên cao dù đã tuột khỏi con cu dài của tôi. Chẳng để cho chị một phút nghỉ ngơi nào, tôi vật ngửa thân hình đã đẫm mồ hôi của chị lên, gác hai chân lên vai mà đập mạnh xuống dưới. Mất chị trọn ngược lên trần mình chịu đựng từng đợt khoái cảm đập thẳng vào não bộ. Móng tay dài đâm vào cánh tay tôi tạo thành những vết đỏ ửng mờ mờ.

- Anh ra đây...

Bám lấy hai chân của chị, hông tôi đóng mạnh hết cỡ khi thấy dấu hiệu tê tê quen thuộc nơi đầu con cu. Quỳnh kéo người tôi xuống, môi mút chặt lên phần cổ đang gồng cứng của tôi. Gầm gừ thỏa mãn, từng đợt tình trùng nóng hổi lấp đầy khe bướm của chị, nhiều đến mức tràn cả ra ngoài. Cũng phải thôi, đã gần một tuần rồi tôi chưa làm tình mà. Đồ mình lên thân hình của chị phía bên dưới, tôi thờ dốc đầy mệt mỏi sau khi phóng thích đám đàn em. Bất chợt tôi nhận ra hình như mình đã quên điều gì đó thì phải, nãy có mua condom nhưng núng quá quên đeo xài rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Khốn Nạn Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Người yêu

Giấc ngủ sau một đêm đầy mệt mỏi của tôi và Quỳnh bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại. Chắc các bạn cũng hiểu cảm giác buổi sáng đang ngủ thì bị một thằng *** nào đó gọi điện rồi phải không. Tôi bức tức mở đôi mắt đầy ghèn ra định tìm nơi phát ra tiếng chuông thì đã thấy chị đang liếc nhìn màn hình điện thoại. Chẳng thèm phân vân một chút nào cả, chị nhấn tắt nguồn luôn rồi ném lại chỗ cũ. Quay qua nhìn khuôn mặt đang bức bối của tôi, giọng chị âu yếm như đổ dành.

- Làm cung thức giấc rồi à. Thôi nằm xuống ngủ nữa đi.

Rúc mặt vào giữa hai bầu vú mềm mại của chị, giấc ngủ quay lại với tôi trong mùi da thịt nhẹ nhàng. Tiếng chuông cửa dồn dập đánh thức tôi lần thứ hai trong buổi sáng. *** má thằng mất dạy nào sáng sớm đã đến làm phiền người ta thế nhỉ. Lần này thì không phải mình tôi bức bối nữa, chị cũng mở mắt ra khó chịu toan dậy ra mở cửa. Tôi kéo cái eo nhỏ của Quỳnh ấn xuống giường, bộ dạng ngái ngủ gọi cảm này chỉ mình tôi được nhìn thôi. Vùng dậy mặc tạm cái quần âu tối qua ném ở góc nhà vào, tôi vừa vuốt tóc vừa thần nhiên đi ra mở cửa như nhà của mình vậy.

- Ông tìm ai?

Tôi nhìn thằng cha mặc đồ công sở đang đứng ngoài cửa gất gồng lên tiếng. Mặt thằng chả kiêu ngạo nhiên tột độ rồi hơi hoảng hốt nhìn lại số nhà. *** má nó chứ cái sự bình tĩnh của tôi sắp tới giới hạn rồi nghen. Giờ mà thằng chả kêu nhầm nhà chắc tôi động cho lòi máu ra luôn chứ không đơn giản đâu.

Sau vài giây hoảng hốt thì gã đẩy đẩy cặp kính cận vuông trước mũi ra rồi e dè lên tiếng trước khuôn mặt sắp mất kiên nhẫn của tôi.

- Đây có phải nhà của H.Quỳnh làm ở ABC không?

- Ồ đúng. Ông tìm chị Quỳnh có việc gì.

- À sáng mình gọi điện nhắn tin cho Quỳnh đều không được. Đến trung tâm thì họ bảo Quỳnh nghỉ, sợ có vấn đề gì nên mới qua nhà kiểm.

Chẳng thèm nghe hết xem thằng chả đang nói cái gì nữa, đoán chắc chắn đây là đuôi của chị rồi. Tôi quay vào phía giường ngủ gọi to.

- Quỳnh, có người tìm chị này.

- Ai đấy.

Tiếng chị hơi ngái ngủ trả lời câu hỏi của tôi. Mặc kệ thằng chả cứ đứng tẩn ngẩn ở ngoài cửa, tôi bỏ vào ngồi trên cái ghế sofa bật tivi xem bản tin buổi sáng. Nhìn ra chỗ nền nhà đêm qua tôi và chị làm tình, một cái vệt dài nước nhờn đã khô đục đục nổi bật trên sàn. Tôi nhếch mép nở nụ cười hài lòng, đúng là đàn bà đang tuổi sung sức có khác. Lát sau thấy chị đi từ phòng ngủ ra, mặc một cái váy xuống ở nhà đến ngang đùi.

- Quỳnh à? Sao anh gọi điện nhắn tin cho em đều không được thế.

Thằng chả nhìn thấy chị đi ra giống như thấy phao cứu sinh vậy. Ngược lại với thái độ đơn đả quan tâm của gã, giọng chị có phần thờ ơ pha chút chán ghét.

- Em mệt nên ngủ thôi. Anh Minh tìm em có việc gì vậy.

- Anh cứ tưởng em ốm nên lo quá, bỏ cả làm chạy sang đây này. À, anh có mua cháo cho em đây.

- Cảm ơn. Em không sao.

Quỳnh cũng chỉ đáp cho có lệ chứ cũng chẳng có ý định mời gã vào nhà. Khuôn mặt gã dần thối ra vì bị chị phủ. Có lẽ chẳng biết nói gì nữa nên gã liếc thấy tôi đang thoải mái gác chân ngồi trên sofa hỏi.

- Anh không biết là em có em trai lớn vậy rồi đó.

- Không phải em trai.

- Thế chắc là em họ em hả.

Tuy ngồi xem tivi nhưng tai tôi chẳng bỏ sót bất kì âm thanh nào cả, có vẻ chị cũng chả ưa gì gã nên chắc mình không cần nể mặt đâu nhì. Chưa đợi Quỳnh lên tiếng trả lời, tôi thân nhiên nói xen vào.

- Người yêu chứ không phải em.

Chị nở nụ cười khi thấy cái tính sở hữu của tôi lại nổi lên. Như một cái vả thẳng vào khuôn mặt thằng chả tên Minh mặc đồ công sở đứng ngoài cửa đó. Gã lắp bắp hỏi lại chị ra vẻ không tin những gì mình vừa nghe thấy.

- Có...có thật không hả Quỳnh?

- Anh cũng thấy rồi đấy. Thôi không có việc gì thì anh về đi nhé. Em có việc sắp phải đi rồi.

Quỳnh đóng sập cửa lại che khuất đi cái khuôn mặt đang ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì xảy ra của gã. Bước từng bước chân sáo như cô bé con đến bên tôi, chị nhắc hai chân chui tọt vào lòng. Đôi môi chị hôn nhẹ lên má tôi trong khi hai cánh tay quàng lấy cổ.

- Cảm ơn cưng nha, May mà có cưng mới dứt được cái đuôi này đây.

- Tưởng chị phải mắng em vì vừa làm mất mồi ngon cơ đấy.

- Hừ. Ai mà thèm chứ. Cả tháng nay gã cứ bám lấy chị không dứt. Thử đàn ông gì đâu trông chả có chút nam tính nào cả.

Vừa rúc vào cổ tôi cắn nhẹ chị vừa trả lời. Vỗ vỗ mấy cái vào bộ mông tròn sau lớp váy, mới sáng sớm đã bị cái thân hình nóng bỏng áp lên người, thằng cu em tôi lại rục rịch ngóc đầu dậy. Thanh niên đang ở cái tuổi ăn tuổi *** dù đêm qua làm 3 shot nhưng sáng nay vẫn dư sức chơi tiếp. Dường như chị cũng nhận ra sự khác lạ bên dưới, bàn tay luôn xuống xoa xoa con cu đã hơi cứng qua lớp quần. Tôi ghì lấy cổ Quỳnh hôn ngấu ngiến, một tay bóp liên tiếp vào bầu vú cứng cứng.

- Mới sáng ra đã hừng rồi à.

- Thế chị có thích không.

Quỳnh lườm tôi rất rât khi thấy nụ cười nhếch mép. Vừa tuột dần xuống ngồi giữa hai chân tôi chị vừa nói.

- Cậu có nụ cười nhếch mép đều thế không biết.

- Đều thế có thích không.

Chị không trả lời câu hỏi của tôi mà đưa tay cời cái thắt lưng, kéo nhẹ cái quần dài xuống để con cu đang cứng ngắc được giải thoát. Lười chị liếm nhẹ lấy cái đầu khắc to hồng hào, tay xóc nhẹ nhẹ cái thân dài của nó. Tôi dang hai tay ra thành ghế, đầu ngửa ra sau rên một tiếng thoải mái. Cảm giác như mình là một ông chủ đang được phục vụ tận tình vậy.

Quỳnh mút con cu dài tạo ra những âm thanh chùn chụt của nước miếng. Lười chị quăn lấy con cu khiến não bộ của tôi sững đến tê dại. Thò tay xuống kéo cái vai áo chị xuống mà bóp lấy hai bầu vú trần trụi. Quỳnh hiểu ý tôi đang muốn chị làm điều gì rồi. Đứng lên lột luôn cả cái váy mỏng và bộ đồ lót trên người ra trước ánh mắt thương thức của tôi. Ánh nắng buổi sớm chiếu lên cơ thể đẹp tuyệt trần của chị làm tôi ngất ngây vài giây.

- Chị đẹp không.

- Đẹp.

Đàn bà mà, ai mà không thích nghe những lời nịnh nọt từ người yêu chứ. Chị kẹp chặt lấy con cu bằng hai bầu vú, cảm giác mềm mại lan tỏa khắp não bộ của tôi. Công nhận chị có cái chiều này lợi hại thật, thỉnh thoảng chị lại mút lấy cái đầu khắc trong khi bầu vú đưa lên đưa xuống liên tục. Bạn nào đã từng được một người đàn bà đẹp hơn mình vài tuổi phục vụ tận tình thì sẽ hiểu cảm giác của tôi lúc bấy giờ. Không nói vụ đến với nhau vì tịch dục như một số ông trên diễn đàn hay share mấy bay nhé. Cảm giác chinh phục hoàn toàn cả trái tim và thể xác của một người đàn bà hơn tuổi mình nó lạ lắm. Thành tựu, đúng rồi, tôi cảm thấy mình như vừa đạt được một thành tựu lớn lao.

Má nó chứ, chị cứ thế này chắc tôi out sớm mất. Kéo người chị đứng hẳn lên, đám lông đen trên con bướm đang rỉ nước nổi bật trên làn da trắng hồng hào và cái bụng săn chắc. Quỳnh dạng chân ra canh đúng đầu con cu rồi ngồi hẳn xuống, bây giờ thì lại đến cảm giác ấm nóng ẩm ướt bao trùm lấy thẳng em của tôi.

- Nhún đi chứ.

- Từ từ... chị đang hơi thốn.

Quỳnh nhắm mắt khi thấy tôi nhấc nhổ, hai tay bám lấy vai tôi làm điểm tựa, mông chị bắt đầu lên xuống nhẹ nhàng. Hai bầu vú rung rinh nảy lên sau mỗi nhịp nhấp của chị. Quỳnh khê cắn môi dưới, hàng lông mày nhăn lại cảm nhận từng chút từng chút khi con cu dài chạm đến tử cung của mình. Vỗ cái đét vào bờ mông to của chị, tôi cười cười trêu chọc.

- Nhìn cái mặt dâm đãng chưa kia.

- Ai bảo nó dài thế. Làm chị tê hết cả người rồi đây này.

Tay tôi dừng không bóp vú chị nữa mà chuyển sang ôm lấy vòng eo. Hơi rút con cu ra, hông lấy đà động thật mạnh từ bên dưới lên. Bị tập kích bất ngờ, Quỳnh rú lên một tiếng đầy sung sướng. Chị vuốt lại mái tóc dài đang xõa ra rũ rượi, đổ hẳn lên người tôi chịu đựng. Đôi gò bồng đảo to tròn ụp lên mặt trong khi chị ôm lấy đầu khiến tôi như muốn ná thờ vậy.

- H oi...em sướng quá.

Sự tấn công dồn dập của tôi khiến tiếng rên dâm đãng vang vọng khắp căn phòng chung cư. Sau gần chục phút thì bướm chị co thắt dữ dội, mút thật chặt lấy đầu con cu. Biết chị sắp lên đỉnh thế nên tôi cũng thả lỏng cơ bụng dưới hơn. Thoát khỏi sự kiềm chế, thẳng em chỉ chịu vài nhịp nhấp nữa rồi cũng đầu hàng trước khe bướm ấm áp của chị. Vội vàng vật ngửa người Quỳnh xuống bên cạnh, tôi rút con cu vẫn dính đầy bọt khí trắng xóa ra đưa lên trước mặt chị.

Từng giọt tinh trùng bắn tung tóe lên khắp khuôn mặt vẫn đang đỏ ửng vì sung sướng của chị, mái tóc tóc được nhuộm nâu cũng lốm đốm dính đầy những giọt trắng đục đục. Tôi nắm lấy con cu tuột nhẹ vài cái để đẩy hết đám tinh trùng còn sót lại ra ngoài. Nhìn chị vẫn đang dang rộng hai chân với con bướm ướt nhẹp và mặt dính đầy đám đàn em của mình mà lòng thấy thỏa mãn dữ dội.

- Cậu càng ngày càng hư rồi đấy.

Nửa phút sau Quỳnh mới thực sự hoàn hồn, chị chùi đám tinh trùng trên mặt xuống lườm tôi. Đưa con cu vào sát môi chị, Quỳnh biết ý liếm sạch sẽ cái đầu khắc còn đang dính vài giọt trắng trắng của nó.

- Giúp chị làm đẹp da còn gì. Không hiểu lòng tốt của em gì cả.

- Vâng, tôi cảm ơn cái lòng tốt của cậu.

Kết thúc một buổi sáng sung sướng, tôi rời nhà Quỳnh trong tâm trạng không thể thỏa mãn hơn. Đang lái xe trên đường, chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào tự nhiên tôi lại rẽ vào con đường quen thuộc khi trước vẫn thường hay đi với em. Tính đến quán cafe cũ làm một ly Espresso cho thoải mái thì tôi bỗng giật mình. Cái chỗ tôi vẫn hay ngồi nhâm nhi yên tĩnh giờ có một cha nội đang... ngồi ăn phở. Nguyên cái quán cafe lúc trước đã biến mất và thay thế vào đó là cái biển to tổ chảng ghi « Phở bò gia truyền Nam Định ». Con *** gì đang xảy ra ở đây thế này, mới có vài ngày mà đã chuyển sang bán

phở rồi à. Thấy tôi đỗ xe đi xuống, một bà cô tầm 40 tuổi đang bán hàng đơn đã chào.

- Con vào ăn sáng. Ăn gì để cô làm.

- À không, con muốn hỏi là cái quán cafe cũ trước ở đây đâu rồi cô.

Mặt bà hơi khó chịu khi biết mục đích của tôi nhưng có lẽ vì thấy con Lexus đỗ phía sau và bộ dạng lịch sự của tôi nên cũng không quá mức. Vừa chan nước vào cái bát phở gà đưa cho con bé nhân viên, bà vừa trả lời tôi bằng cái giọng hơi xót xa.

- Chủ quán cũ vỡ nợ rồi bán lại cả nhà cả đất cho cô rồi con ạ.

- Thế anh T giờ đâu rồi cô.

- Cô cũng không biết. Nghe bảo nó ra ngoài bắc rồi con.

Lão T chủ quán này trước tôi cũng có giao lưu qua lại sơ sơ. Tính lão chơi cũng được nhưng phải cái nghiện lô đề cờ bạc. Quán này trước tôi hay ngồi với em, view đẹp mà cảm giác hơi hơi cổ kính ấn tượng lắm. Làm bầm chửi thẳng cha chết tiết kia làm mình mất chỗ ngồi thư giãn, tôi chào hỏi bà cô kia mấy câu rồi về. Thôi xài tạm cafe nhà vậy. Nhưng bỗng nhiên trong đầu tôi nảy ra một ý tưởng không hề tồi, tại sao mình không tự tạo ra chỗ ngồi thư giãn bản thân nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Thằng Khốn Nạn Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Quả báo

Cái ý tưởng tự mở một quán cafe của riêng mình thoáng chốc chiếm trọn toàn bộ những suy nghĩ hỗn độn trong đầu tôi. Vốn là con nhà kinh doanh nên mọi thứ dễ bắt đầu với tôi không quá khó. Bỏ ra cả tháng trời học cách pha chế các loại đồ uống, một số mẹo kinh doanh với quán cafe mà tôi học hỏi được từ trên mạng và những người quen. Sau ngày hôm đó từ nhà chị về thì gần như tôi và Quỳnh rất ít gặp nhau, phần vì chị bận đi làm, phần khác vì tôi dành sự chú ý vào việc quán cafe của mình. Hơn nữa, có một chút gì đó làm tôi cảm thấy sợ gặp chị.

Căn phòng bếp bừa bộn đủ mọi loại nguyên liệu cho các loại đồ uống, nhưng càng tập pha chế nhiều thì tôi mới nhận ra một sự thật phũ phàng... tôi không có cái khiếu để làm mấy việc này. Cái thứ duy nhất tôi cảm thấy mình làm ổn nhất có lẽ là một vài loại cafe đơn giản. *** má, lại cho nhiều siro quá rồi, tôi bực bội phun ra tiếng chửi thề rồi ném cái ly sinh tố chưa loét trên tay vào bồn rửa. Choang một tiếng, cái ly vỡ thành từng mảnh vì va chạm mạnh. Tôi đắm liên tiếp vào bức tường bên cạnh để giải tỏa cơn tức giận, giật mình tỉnh lại khi những ngón tay đã ê ẩm trào trứa máu. Từ ngày em đi, có vẻ tôi khó kiềm chế mình hơn thì phải nhỉ.

Nằm dài xuống sàn nhà mệt mỏi, tôi rút một liều thuốc rít từng hơi dài trong khi ánh mắt vô hồn nhắm lại. Cảm giác khó chịu, giận dữ khi thất bại và vô vàn nỗi nhớ em tràn ngập khắp tâm trí. Chống tay vào cái tủ rượu đã trống trơn dù mới tháng trước còn đủ loại xếp trong đó, có lẽ dạo này mình uống hơi nhiều thì phải. Tôi nhếch mép cười giễu cợt cái thằng bê tha đang nhìn mình qua lớp kính sáng bóng kia. Tiếng choang quen thuộc lại vang lên, bàn tay vốn đang trĩu xuống lại được khuyến mại thêm vài mảnh kính nhỏ găm vào. Máu đang chảy nhưng tại sao cảm giác đau không còn nữa, hay là tại vì có quá nhiều thứ đang lấn áp đi nó?

Vẫn nguyên cái bộ dạng đáng sợ đó, tôi bước từng bước đến cái cửa hàng tiện lợi trên con phố nhỏ gần nhà. Nhấc một chai rượu trên kệ xuống đặt trước mặt con bé thu ngân với những ngón tay đầy máu. Gương mặt con nhỏ hiện lên vẻ đáng sợ như nhìn thấy một kẻ điên vậy. Thấy con bé im lặng hồi lâu run rẩy, tôi quát mắt bực dọc giục.

- Nhìn đủ chưa. Tính tiền.

- Dạ dạ. Em xin lỗi.

Một tay với chai rượu, tay kia là liều thuốc đang cháy dở, lang thang một hồi rồi chẳng biết thế nào tôi lại đến với cái công viên, nơi mà trước đây tôi và em vẫn thường hẹn hò. Ngồi trên cái ghế đá quen thuộc, từng hớp rượu cay xè trôi qua cuồng hống xuống thẳng dạ dày. Mắt mờ đi vì làn nước trong suốt trực trào ra, em thoáng hiện lên ở khắp mọi nơi mà tôi có thể nhìn thấy. Anh nhớ em, nhớ nụ cười tình đáng yêu mỗi khi ánh mắt chúng ta chạm nhau, nhớ mái tóc dài luôn được uốn xoắn nhẹ, nhớ từng nụ hôn dịu dàng của em.

- Con này là con nào, anh đang làm cái trò gì thế này hả Tùng.

- Cô bị điên à. Có gì thì về nhà nói.

Tiếng cãi vã âm ỉ phía trước đánh thức tôi khỏi dòng suy nghĩ. Một cặp đôi nào đó đang lớn tiếng với nhau, có vẻ như là nữ chính phát hiện ra nam chính đang tay trong tay, mồm trong mồm với nữ phụ. Đã là 11h đêm rồi, chẳng còn mấy ai ngoài công viên nữa, tôi bỗng nhiên trở thành một khán giả bất đắc dĩ. Tính tôi trước giờ rất rõ ràng, nước sông không phạm nước giếng, không phải chuyện của mình thì kệ người ta đi. Mặc xác cuộc cãi vã càng ngày càng căng thẳng, tôi ngửa cổ uống từng hớp rượu trong cái chai đã vơi đi quá nửa.

- Mày điên vừa thôi. Cút đi đồ đĩ. Tao không cần cái loại con gái mất trinh nhưng lúc nào cũng giả vờ trong trắng như mày.

- Anh đừng bỏ em mà. Thực sự anh là người đầu tiên mà. Hức hức

Hóa ra cũng chỉ là một thằng đàn bà mặc váy và một con nhỏ ngu xuẩn lụy tình, tôi nhếch mép cười cái sự đời. « bốp » thẳng mặt lờ kia thẳng tay tát cho con bé một cái thật kêu trong ánh mắt hả hê của con bồ đi cùng. Thân hình bé nhỏ cao khoảng mét rưỡi của nữ chính ngã vật xuống đất, con nhỏ ôm mặt khóc nức nở.

Xin nhắc lại một lần nữa cho các bạn đọc biết, tôi chưa bao giờ thích xen vào chuyện của người khác, nhưng làm người mà, ai cũng có những nguyên tắc của bản thân mình. Từ bé đến giờ, một trong những bài học mà bà già tôi giáo dục con cái đó là phải dịu dàng và KHÔNG BAO GIỜ được đánh phụ nữ. Điều đầu tiên khó quá nên tôi tự nhận là mình chưa làm được, mỗi lần *** nhau toàn được kêu mạnh lên thì dịu dàng làm sao được. Nhưng còn điều thứ hai, dám chắc là cả gia đình tôi tuân theo chứ nói gì cái thằng út này.

Cánh tay vươn ra đằng sau lấy đà, tiếng xé gió khi chai rượu bay đi trong không khí vang lên rồi va chạm thân mật với cái đầu tóc vàng hoe úp bát kiểu Hàn Quốc của nam chính. Cốp một tiếng thật mạnh, nam thanh niên đội bát cút ngã ngửa ra sau mà chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra. Thật ra thì không phải mình nó, mà tất cả những người ở hiện trường lúc đó ngoài tôi ra thì còn hai con nhỏ kia cũng vậy.

- *** má, cái gì vậy.

Thằng nhỏ ôm đầu đau đớn ngó nghiêng xung quanh, trán nó nhô lên một cục u lớn như kì lân vậy. Công nhận mấy thằng cha bán rượu làm cái vỏ chai tốt thật, tôi ném mạnh như thế mà vẫn lăn lông lốc trên nền gỗ được. Đang tự gật gù an ủi bản thân rằng ít ra cả tháng ngồi ném ly ném cốc trong nhà cũng không uống phí, bất chợt 8 con mắt giận dữ làm tôi thấy nhột nhột. Các bạn đọc đừng tưởng tôi say nha, $3 \times 2 = 6$ nhưng mà nhân vật nam chính đeo kiềng nên tôi tính luôn thành 8. Ủa mà sao lại là 8 nhì, đáng nhẽ phải là 6 chứ, tôi vừa giúp con nhỏ kia trút giận mà.

- ĐM thằng chó kia mày điên à. Sao tự dưng ném tao.

- Thích được hông.

Thằng nhóc chưng hửng trước câu trả lời thần nhiên của tôi, khuôn mặt đỏ bừng lên vì tức giận, giờ mà có ai mang kim ra chọc cái cục u kia để có khói xì ra lắm. Mái tóc màu vàng cắt vơ lấy cái chai dưới đất, phăm phăm chạy về phía tôi giờ cao cánh tay như muốn trả lễ. Bỏ mày mà để cho mày đập được thì chắc công sức tập luyện phản xạ mấy năm trời chắc xếp xó quá. Vẫn gật gù ngồi dài trên cái ghế đá, đợi thằng nhỏ đến gần, chân lấy đà đập một cái mạnh thiệt mạnh vào cái thân hình ốm tong teo của nó. Hai con nhỏ chạy đến đỡ cái thân hình đang thờ đốc nằm lăn lóc dưới đất của nam chính. Nếu mà ánh mắt giết được người chắc này giờ tôi phải bốc mộ được rồi ấy chứ.

- Bỏ ra, Má cái con chó này.

Bạn nào có hay xem WWE ấy, tụi võ sĩ bị nốc ao rồi đứng dậy như nào thì giống y chang nam chính của chúng ta bây giờ. Thằng nhóc đứng lên ho sù sụ gặp người vì bị ăn nguyên một cẳng của tôi. Vung ra khỏi mấy cánh tay đang đỡ lấy của hai con nhỏ, nam chính tỉnh lao vào ăn thịt tôi tiếp nhưng sau đó hơi chùn lại vì thấy cái thân hình to như trâu mộng của tác giả đứng lên từ ghế đá.

- Anh bị điên à. Tính gây sự hay gì đó.

Tiếng một con nhỏ chửi tôi trong khi vẫn đang xuyt xoa vì thằng bồ bị ăn đòn. Chẳng thèm quan tâm đến nó, tôi ngoắc ngoắc tay nhìn mái tóc vàng cắt.

- Nấp váy đàn bà chắc vui nhì.

- *** má, tao giết mày.

Con giận như cút tịt khỏi đất khi bị tào tháo, nam chính bỏ qua sự sợ hãi của hạng cân mà lao lên như muốn cân cả thế giới, Một cái lách người nhẹ nhàng, chân tôi đá luôn vào khớp gối của nó trong khi cái cùi trỏ va chạm với khuôn mặt láng từ Hàn Quốc. Lỗ mũi thằng bé tuôn ra hai cái dòng nước đỏ đỏ mà chắc chắn không phải là nước mũi. Túm lấy mái tóc màu vàng cắt dù có hơi ghê tay, tôi động liên tục đầu gối của mình vào mặt nó. Tay anh hơi đau tôi chứ chân vẫn còn tốt lắm.

Đang cần nơi trút giận thì lại gặp người tốt mới sướng chứ. Chỉ dừng lại khi thấy một bãi bầy nhầy lẫn lộn hỗn hợp máu và răng xuất hiện trên gương mặt của nam chính. Tôi túm cổ áo nó khuyến mãi thêm một cú sút sau cùng nữa vào bụng khiến thân hình cân đối của anh văng ngược lại về phía hai con bé đang ôm lấy mặt khóc nức nở kia. Rút ví lôi một xấp tiền 500k chắc khoảng tầm 4 5tr gì đó ném xuống đất, tôi nhếch mép cười bỏ đi sau khi để lại sau lưng những ánh nhìn ngơ ngác.

- Đưa nó đi bệnh viện đi. Nhớ dặn nó lần sau đừng có đánh phụ nữ. Cảm ơn vì đã giúp tao đỡ buồn. Chúc ngủ ngon.

Thoải mái bước từng bước về nhà, chưa bao giờ tôi lại cảm thấy dễ chịu như thế này, mấy khi được giải tỏa chứ lại. Đang loay hoay mở cái khóa cửa, bỗng nhiên một con đau dữ dội ập lấy phía bụng dưới của tôi. Có thứ gì đó đang trào ngược từ phía dạ dày lên cổ họng. Tôi bám vào cánh cửa cúi gập người nôn ra một bãi hỗn độn, lẫn trong đó là máu, máu nhiều đến nỗi chiếm phần nửa ba bãi nôn. Toàn thân bỗng lạnh toát, mồ hôi hột vã ra trên trán, hai mắt tôi mờ đi trong đêm tối. Cố giữ vững chút tỉnh táo cuối cùng còn sót lại, rút điện thoại ra bấm vội vàng số bà già, tôi thều thào trong điện thoại khi thấy giọng ngái ngủ của má.

- Cửa nhà con.

Điện thoại rơi xuống đất khi cánh tay buông lỏng và cơ thể to lớn ngã vật xuống đất. Tôi ngất đi với ý nghĩ cuối cùng tự hỏi bản thân rằng chẳng lẽ quả báo đến sớm như vậy sao.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Khốn Nạn Và Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Con bệnh

Tiếng nói chuyện xôn xao trong phòng đánh thức tôi khỏi giấc ngủ. Có nhắc hai mí mắt nặng chịch lên, thứ đầu tiên mà tôi nhìn thấy là...cái quạt trần đang quay vù vù. Ba má tôi đang đứng trao đổi với một bà bác sĩ trung trung tuổi.

- Tình hình của cháu nhà đã tạm ổn rồi. Anh chị đừng quá lo lắng.

- Dạ cảm ơn bác sĩ.

- Cũng may là gia đình phát hiện kịp thời đấy.

Trong ánh mắt lơ mơ tôi có thể thấy khuôn mặt bà hơi ngập ngừng dừng lại nhưng rồi vẫn quyết định nói thêm.

- Tôi không dám chắc nhưng bệnh nhân có dấu hiệu của bệnh trầm cảm. Bị xuất huyết dạ dày thể này cũng là do sử dụng rượu bia và ăn uống không đầy đủ trong một thời gian dài.

Bà chỉ về phía hai bàn tay được băng bó của tôi rồi nói tiếp.

- Việc bệnh nhân tự làm tổn hại đến thân thể của mình là cái dễ nhìn thấy nhất, hơn nữa tôi còn thấy dấu hiệu mất ngủ kéo dài ở hai mắt. Gia đình nên để ý và quan tâm cháu nhiều hơn, đã ngoài 20 tuổi mà vẫn còn bị thể này chứng tỏ vấn đề về tâm lý là không hề đơn giản.

Không cần nói chắc các bạn cũng hình dung được khuôn mặt hoảng hốt của ông bà già tôi lúc đó. Từ nhỏ đến lớn, tôi luôn được mọi người hình dung là một thằng hay cười, thích cợt nhả. Hơn nữa tôi thuộc loại người dễ hòa đồng chứ không phải ngại giao tiếp nên chắc chắn chẳng ai có thể nghĩ rằng một thằng như tôi lại bị bệnh tâm lý được. Trong các bạn đọc giả ai đã từng trải qua cảm giác sau chia tay thì sẽ hiểu cái tình cảnh tồi tệ của tôi lúc đó.

Nằm bẹp dí trên giường đầy chán nản, riết rồi có khi tôi trở thành khách quen của cái bệnh viện này mất. Má tôi hỏi rất nhiều nhưng cũng chỉ nhận được vài cái gật đầu lắc đầu, đôi khi là một nụ cười trừ cho qua chuyện chứ tuyệt nhiên tôi không hé một lời. Mọi thứ tôi đều muốn giữ yên ở trong lòng mà thôi. Ông già tôi thì khác, ông biết tại sao tôi thành ra thế này, ánh mắt ông luôn luôn nhìn tôi đầy áy náy. Nhưng tôi không có trách ông, mọi thứ chỉ là do tôi đã quá buông thả mà thôi.

- Ăn chút cháo bà ngoại nấu đi con. Còn đau bụng không.

Tôi lắc đầu khẽ cười trước vẻ mặt lo lắng của má, đỡ lấy tô cháo vẫn còn đang nghi ngút khói kia, tôi múc một thìa rồi đưa vào khoang miệng đắng chát của mình. Mặc cho má đòi bón cho tôi vì sợ hai bàn tay còn đau, tôi chỉ im lặng ăn từng miếng từng miếng như một cái máy. Đã là ngày thứ hai tôi ngủ ở nơi toàn mùi este này rồi, chưa bao giờ tôi lại thấy ghét đám y tá và bác sĩ đến vậy.

Cửa phòng bệnh bất chợt bật mở, gương mặt lo lắng của Quỳnh xuất hiện bên ngoài hành lang đầy người. Hơi ngạc nhiên một chút, chị biết tôi đang nằm viện mà đến sao. Những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán đủ để biết được Quỳnh đã vội vàng đến mức nào. Hơi bối rối khi thấy có cả má tôi trong phòng, nhưng cũng rất nhanh lấy lại được sự bình tĩnh, chị lễ phép cất tiếng chào.

- Dạ con chào cô.

- Ừ chào con. Bạn của H hả.

- Dạ vâng.

Má tôi biết ý đứng lên cười nói với Quỳnh.

- Ừ thế con ngồi chơi. Cô tranh thủ chạy về nhà lấy ít đồ.

- Dạ cô cứ để con trông H cho ạ.

Chị ngồi xuống cái mép giường bên cạnh, những ngón tay thon dài nắm lấy bàn tay đang được băng bó cẩn thận của tôi. Ánh mắt chị hiện lên vẻ xót xa khi thấy nụ cười nhếch mép quen thuộc trên gương mặt xanh rớt vì mất máu. Hai dòng nước trong suốt dần dần lăn dài trên gò má xinh đẹp của chị.

- Mới không gặp có vài hôm sao cậu lại thành ra thế này. Cậu không thể làm chị ngừng lo lắng được à.

Quỳnh nhào đến ôm lấy cổ tôi, giọng nói nghẹn ngào của chị vang lên hấp dẫn mấy người ở giường bệnh bên cạnh. Quên không nói với các bạn, lần này tôi nằm phòng chung vì phòng riêng trong bệnh viện hết mất rồi, với cả lần này nhanh ra viện nên nhà tôi cũng không có ý chuyển phòng. Bàn tay ngập ngừng một chút nhưng rồi cũng đặt lên lưng Quỳnh vỗ nhẹ, tôi nói kèm theo tiếng thở dài.

- Không sao cả. Bất cần chút thôi.

Đây vai chị ra, tôi nhẹ nhàng gạt từng giọt nước mắt nóng hôi hổi đang làm nhòe đi lớp phấn mắt của Quỳnh. Mấy ông bác trung niên trong phòng trở mắt nhìn khung cảnh lãng mạn giữa tôi và chị, thật ra một phần cũng tại do chị đẹp quá. Dường như nhận ra rằng mình hơi mất kiểm chế, Quỳnh gượng cười rồi quay lưng lấy vài tờ khăn giấy chùi sạch lớp trang điểm hồng. Có lẽ chị vừa mới đi show về thì phải.

- Sao chị biết em nằm ở đây.

Tôi thắc mắc nhìn chị hỏi. Lấy lại được chút bình tĩnh, bàn tay chị nhẹ nhàng vuốt ve những ngón tay được băng bó của tôi rồi nâng nó lên tự áp vào má mình. Thấy ánh mắt và cử chỉ dịu dàng của Quỳnh, lòng tôi như muốn nhũn ra vậy. Chị rất tốt nhưng có lẽ không nên dành điều đó cho một kẻ như tôi mới đúng.

- Sáng chị đến nhà, bấm chuông mãi không thấy mở cửa thì có bà hàng xóm kêu hôm trước em bị xuất huyết dạ dày phải đi cấp cứu. Đoán được em nằm ở đây rồi mà tìm từng phòng mãi mới thấy.

Thảo nào chị xuất hiện ở đây với bộ dạng vội vàng và mồ hôi nhễ nhại. Vuốt ve gò má mịn màng, tự nhiên tôi thấy thương Quỳnh quá trời. Chị là một kiểu đàn bà đã yêu thì sẽ yêu hết mình, chị chọn người mình yêu chứ không chọn người yêu mình. Cuộc đời nếu gặp được một người như chị, có lẽ còn hơn cả một báu vật, chỉ tiếc người chị yêu đã có một bóng hình khác trong tim.

- Còn đau không. Ăn được gì chưa.

Quỳnh sờ nhẹ vào bụng dưới của tôi đầy quan tâm. Nắm lấy cái bàn tay bé nhỏ, tôi dịu giọng trả lời chị.

- Đỡ rồi. Bác sĩ cho ăn cháo thôi. Đang ăn dở đây này.

Bỏ qua mọi sự kháng cự yếu ớt của tôi, chị múc từng muỗng cháo vẫn còn nóng, đôi môi đỏ hơi chu ra thổi nhẹ rồi bón cho tôi. Bà bác giường bên cạnh nhìn khuôn mặt chịu đựng của tôi vừa cười vừa trêu.

- Có người yêu tận tình thế còn đòi gì nữa.

Nhìn chị ân cần thế này bà hiểu nhầm cũng phải thôi, tôi gượng cười nhưng cũng không nói gì cả. Quỳnh hơi đỏ mặt nhưng tôi biết chị rất thích nghe những lời như thế. Bất chợt một tiếng cọt nhả vang lên phía bên ngoài cửa.

- Ái chà. Đúng là em tôi. Nằm viện mà có gái chăm sóc thế này thì còn gì bằng.

Gương mặt cô hồn của lão P anh tôi và ông già đã xuất hiện, chị bối rối đứng lên cúi đầu chào. Lần trước chị cũng có gặp thẳng anh tôi rồi nên chắc cũng không còn lạ lắm gì nữa. bối rối ở đây là bối cái khuôn mặt trầm trầm thấy ón của ông già tôi. Thật ra thì nhà tôi có cái gen di truyền buồn cười lắm, ai cũng dễ tính hay nói hay cười nhưng bình thường thì mặt cứ như kiểu muốn ăn thịt người đối diện đến nơi vậy. Ông gật gù chào lại chị, mặt hơi tươi cười nên nhìn cũng đỡ khó gần hơn chút xíu. Thiệt tình con người gì đâu mà, đóng nguyên bộ vest kèm cái bụng bia bệ vệ làm người ta phát sợ.

- Đỡ chưa con.

- Tạm ổn rồi ba. Bao giờ con được xuất viện.

- Bác sĩ bảo tạm thời cứ nằm theo dõi vài hôm đã.

Trả lời tôi rồi ông quay sang nhìn chị có vẻ như đang đánh giá và thắc mắc. L mới đi được hơn tháng mà đã có gái đến tận giường chăm sóc tôi thế này thì biểu hiện của ông già như thế cũng dễ hiểu thôi. Liếc nhìn chị chán chê rồi ông lại quay sang nhìn tôi, không nói nhưng qua cái ánh mắt kia tôi biết thừa ông đang định nói gì rồi. « Có gái xinh thế này theo đuôi còn bày đặt chán đời trầm cảm », đúng, chính xác đó là những gì mà ông muốn nói với tôi ngay lúc này.

- Con là gì của thằng trời đánh này thế.

Ông hỏi bằng cái giọng nghiêm túc trầm trầm khiến chị run lên đầy bối rối. Chưa kịp đợi Quỳnh trả lời, tôi thùng thảng phun ra một câu khiến tất cả mọi người đều ngạc nhiên.

- Người yêu mới.

Chẳng hiểu sao lúc đó tôi lại có thể nói như vậy được nữa, có lẽ là để đổi lấy một chút yên tâm của gia đình chăng. Lão P tất nhiên đã nhận ra chị là người đi cùng tôi đến cái bar hôm trước nên khẽ cúi đầu thì thầm vào tai ông già. Khuôn mặt Quỳnh đỏ bừng lên rồi lắp bắp trả lời cố gắng phủ nhận.

- Dạ...Không... Không phải đâu ạ. Con là bạn của H

- Ủ chủ hiểu mà.

Ông già nở một nụ cười tinh quái xem như đã biết, liếc nhìn tôi đầy hài lòng với cái ánh mắt nhiều hàm ý. Chịu hết nổi mắt rồi, tôi vội nhìn chị giải vây.

- Không phải em nói còn có việc à. Đi đi không muộn.

Sau đúng một giây ngỡ ngàng thì chị cũng nhận ra được rằng tôi muốn làm gì, sự tinh tế và thành thực rốt cuộc đã trở lại với Quỳnh. Đưa tay lên nhìn đồng hồ y như thật, chị ra về vội vàng rồi cúi chào ông già rồi đi luôn. Tôi thờ phào nhẹ nhõm khi thấy bóng lưng xinh đẹp khuất dần, để chị ở đây thêm chút nữa chắc hai con người này chọc tôi đến chết mất. Lão P huých nhẹ vào vai tôi đưa ngón tay cái lên ra hiệu.

- Được lắm thằng em. Thế này mà anh cứ lo mày bị trầm cảm cơ.

Tôi nín thở trước tất cả mọi thứ, giờ nói gì cũng không được nữa rồi. Từ một thằng đang mắc bệnh trầm cảm biến thành một thằng đào hoa có gái theo tận giường. Nỗi oan này có nhảy xuống sông Cửu Long rửa cũng không hết mất. Ông già tôi thì điềm tĩnh hơn chút, không huých vai tôi như thằng anh mà...chuyện sang vở vai.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Khốn Nạn Và Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Là

Ở trong cái bệnh viện này cũng đã được 3 4 ngày gì đó làm tôi như muốn phát điên lên vậy, tính tôi vốn thích yên tĩnh mà nằm ở cái chỗ nửa đêm cũng ồn ào này thì chịu sao nổi. Đòi về nhưng bà già cứ bắt ở lại theo dõi thêm xem dạ dày ổn định chưa. Đỉnh điểm của việc tôi phát chán cái bệnh viện này là việc một thằng điều dưỡng tí thì bị ăn nguyên cái phích nước nóng vào mặt. Chà là sáng hôm đó, tôi đang ngủ thì có một bọn đẩy xe đi tiêm, mà thường thì sẽ đuổi hết người nhà ra ngoài. Chuyện sẽ chẳng có gì nếu thằng đó không quát người nhà bệnh nhân như quát con vậy. Tất nhiên là trong cái đám người nhà đó có cả bà già tôi.

- Nào nào nhanh chân lên mấy bà cô kia. Ra ngoài hết để cho chúng tôi còn làm việc.

Đây là tôi nhớ nó nói thế, nhưng cái thái độ nói chung là kiểu khó chịu và khinh người lắm. Mà các bạn biết tính tôi nóng thế nào rồi đấy, hơn nữa lại đang kiểu bí bách vì phải nằm suốt. Thế là lúc đấy có lời qua tiếng lại với thằng kia mấy câu, đáo biết có phải thù hằn cá nhân gì không mà đến lúc tiêm cho tôi nó chọc 2 lần vẫn hực ven trong khi tay mình thì gân guốc mạch máu nổi lên xanh lè rồi. Điên quá tôi mới bảo nó.

- Đm làm ăn cho cẩn thận xem nào. Y tá điều dưỡng *** gì chọc mãi đáo trúng cái ven.

- Ai bảo anh không chịu nằm yên hợp tác với tôi, giờ còn kêu cái gì.

Hất cánh tay phải đang bị nó lăm lăm ra, tôi túm luôn vào cổ áo blouse trắng vẫn còn ông nghe trên cổ của nó.

- Dm tao hơi bực mày rồi đấy. Bỏ mày mất tiền để cho mày làm ăn kiểu bố lão thế à.

Mấy người lớn đang đứng ngoài hành lang thấy xô xát vội vàng chạy vào can. Má tôi ôm lấy cánh tay đang gồng cứng đâm vào mặt nó ngăn lại.

- Thôi con ơi, bình tĩnh đã.

Thằng điều dưỡng mặt tái mét khi thấy bản tính cục súc của tôi bộc lộ ra ngoài, thề với các bạn, mặt tôi lúc đó có tính dọa người dữ dội nha. Một ông bác già già cũng cố gỡ bàn tay đang nắm cổ thằng kia của tôi ra, nói giọng kiểu như hơi dễ dàng xoa dịu.

- Thôi thôi cháu ơi, có gì từ từ nói.

Bệnh nhân rồi người xem bu kín cả cửa ra vào lẫn cửa sổ hóng hớt vụ ẩu đả. Hên cho thằng đó là lúc đấy nhiều người can quá nên tôi cũng bỏ tay ra rồi ngồi xuống giường. Tất nhiên là thằng kia không dám lại gần tôi mà tiêm nữa, thay vào đó là một con bé thực tập sinh đeo kính. Tưởng chừng như mọi chuyện đã xong, tôi đang cau mày vì bị mũi kim đâm vào da thịt thì bất ngờ nghe thấy tiếng chửi lầm bầm. Thằng cờ hó kia vừa loạt soạt kiểm đồ ở xe đẩy vừa *** má *** mẹ gì đó trong mồm, kèm theo một ánh mắt đáng yêu về phía tôi.

- Dm mày chửi ai đấy.

Tôi quơ luôn cái phích nước nóng ở đầu giường ném về phía nó, Cũng may cho nó là tôi đang ngồi, cái phích đầy nước nặng nên bay thẳng xuống đất, vỡ tàn tành. Nước nóng bắn tung tóe một góc phòng. Thằng kia biết con điên của tôi đã đến nên chạy luôn ra ngoài hành lang. *** má nó chứ, thử hôm nay không phải ở bệnh viện xem. Vẫn nguyên bộ quần áo bệnh nhân trên người, tôi vùng dậy đi thẳng ra ngoài kêu bà má làm thủ tục xuất viện. Mặc kệ lời can ngăn cố bắt tôi ở lại của bà, tôi nhất quyết nằng nặc đòi về nhà. Ở đây thêm một giây phút nào chắc tôi phát điên thật sự mất.

Bữa tối hôm đó ở nhà, ông già ngồi đối diện nhìn tôi đắm chiêu.

- Mày điên thật à.

- Không ba. Con đang nói nghiêm túc đó.

Sở dĩ ông chủ như vậy là vì cái ý tưởng mở quán cafe vừa được tôi phun ra. Ông tròn mắt nhìn cái thằng tôi đang ngồi gập lấy gập để thức ăn trên bàn đầy ngạc nhiên.

- Thế sao tự nhiên mày đòi mở quán cà phê cà pháo làm gì.

- À tại con cũng rảnh mà. Hơn nữa con thích một chỗ ngồi yên tĩnh thư giãn. Ba hiểu tính con mà.

Tôi ghen ngào trả lời ông già sau khi nuốt cả đồng thịt xuống bụng. Bữa ăn đầy đủ chất dinh dưỡng nhất trong cả tháng vừa qua của tôi đó, mặc kệ mấy thằng cha bác sĩ dặn dò thể này thể kia, ăn cho no đã rồi tính. Mà tôi ngồi bên cạnh cũng bồi thêm vào mấy câu trong khi ông già trầm tư suy nghĩ.

- Con nó thích thì cứ để cho nó làm. Còn hơn tối ngày ở nhà rồi lại bia rượu thuốc lá hại lắm.

Ông già ngẫm nghĩ một lúc chắc cũng thấy hợp lí, gật đầu kèm theo tiếng thở dài. Liếc mắt nhìn tôi, ông hỏi đến vấn đề quan trọng nhất.

- Thế mày cần bao nhiêu. Dưới một tỉ thì nói chuyện tiếp.

Xém xiú vì câu hỏi quá sức chịu đựng của ông già. Chắc ông nghĩ tôi tính mở cỡ Highlands, The Coffee House hay mấy cái cafe trà sữa sang chảnh gì đó. Lại ghen ngào tập 2, tôi trình bày với ông rằng đó chỉ là một quán cafe nhỏ, một pha chế một phục vụ hoặc hai kiêm một luôn. Mặt bằng tôi cũng kiểm được luôn rồi, căn nhà cũ hai tầng của bà ngoại tôi là quá chuẩn luôn, bàn ghế nội thất thì sẽ xài mấy cái đồ gỗ cũ như kiểu năm 2000 vậy.

Cuối cùng thì ông già cũng gật đầu cái rụp đồng ý cho tôi làm. Thiệt ra ý định của tôi chỉ là làm cho vui, mua việc vào người để quên đi em, tự mình làm cuộc sống mình lành mạnh dần lên thôi. Với một người như ba tôi chắc chắc ông đã hiểu được điều đó, thà cứ như vậy còn hơn để tôi ở nhà suốt ngày suy nghĩ có khi lại sinh bệnh. Ban đầu tôi tính là mình cũng sẽ làm pha chế nhưng sau đó tự nhận ra rằng tôi mà đi làm thì ngồi thư giãn vào lúc nào. Thế nên một phương án thay thế tuyệt vời đã nảy ra trong đầu tôi, chẳng phải thằng An cũng từng đi làm pha chế sao, không chọn nó thì chọn ai bây giờ. Giờ đã gần bắt đầu học năm hai rồi, chẳng biết nó lên Sài Gòn chưa nhỉ. Tôi vội nhấc điện thoại gọi cho thằng bạn thân.

- Alo, An à. Lên Sài Gòn chưa.

- Ở tao vừa lên hôm qua xong. Mấy hôm nữa nhập học rồi còn gì.

- Chiều có làm gì không. Anh em gặp nhau làm cốc bia cho mát.

- Chiều chắc lượn lờ xem xin việc làm thêm thôi. Muộn muộn chắc được.

May quá, đúng là trời giúp người tốt mà. Tôi gạt phắt đi cái ý định của nó bằng lời đề nghị hấp dẫn.

- Đẹp, đẹp hết. Tao có việc cho mày làm đây. Đảm bảo lương cao hơn mấy chỗ kia.

Buổi chiều tối, tôi với nó cùng mạnh hai ly bia hơi vào nhau xem như đã thành công đạt được sự hợp tác. Nói thật với các bạn, thằng An là một trong những thằng bạn mà tôi tin tưởng nhất. Dù cho không còn sự ngô nghê hay thật thà như những ngày đầu gặp nhau nữa nhưng ít nhất sẽ không bao giờ nó đâm sau lưng tôi và ngược lại. Thậm chí sau này có một số việc tí nữa thì khiến hai thằng sút mẻ tình bạn nhưng cuối cùng thì đầu lại vào đấy.

Nửa tháng sau, Cafe “Lạ” chính thức được khai trương với biết bao nhiêu tâm huyết của tôi. Quán nhỏ thôi lại nằm trong hẻm nên cũng khá ít nhân viên. Nói đại khái cho các bạn biết thì có khoảng 6 nhân viên chia làm 3 ca trong ngày, thằng An làm buổi chiều. Ban đầu nó kêu để nó làm cả tối nhưng mà tôi nghĩ đi nghĩ lại thấy không ổn, làm nhiều thế để con Hưng người yêu nó đi đâu được. Thế là tuyển thêm cả mớ nhân viên mới nữa. Các bạn biết tính tôi rồi đấy, nam nữ không quan trọng nhưng đừng xấu quá là được. Thời buổi bây giờ nói thật với các bạn là kể cả giới nhưng ngoại hình kém quá thì rất khó làm việc. Nói thế thôi chứ tất nhiên tôi không có tuyển tại người mẫu hay hoa hậu gì đi bê nước, chỉ là mấy con bé ngoại hình bình thường thôi.

Ngày khai trương cũng chỉ có số ít anh em bạn bè thân thiết đến chung vui, ngoài ra là người thân trong nhà, mình chỉ làm cho vui nên tôi cũng không muốn rùm beng. Tất nhiên là không thể thiếu chị rồi, Quỳnh đến từ rất sớm. Thậm chí trước đó vài ngày chỉ còn nghỉ làm đến giúp tôi trang trí dọn dẹp quán. Quỳnh nhiệt tình như đặt cả tâm huyết vào giống tôi vậy. Mấy thằng bạn tôi tròn mắt khi thấy chị bung cafe lúc đông khách. Một thằng trong nhóm đại học vỗ vai hỏi.

- Ủa mày thuê người mẫu về PR quá à.

- Người mẫu thì đúng nhưng tao không có mướn.

Tôi tùm tùm trả lời nó trong khi nhìn dáng vẻ tất bật của chị một cách đầy yêu thương. Giữa tôi và chị có lẽ không có tình yêu, nhưng ít ra chị đã thành công khi chiếm được một thứ tình cảm gì đó rất là từ tôi. Chưa bao giờ thừa nhận cho chị một danh phận hay một lời yêu thương nào cả nhưng Quỳnh luôn xuất hiện bên cạnh tôi. Sự ân cần và đầy dịu dàng của người đàn bà như chị làm tôi thực sự thấy một chút rung động. Lau đi vài giọt mồ hôi đang lăn trên gương mặt của chị, lâu lắm rồi tôi mới thấy mình cười dịu dàng đến vậy.

- Mệt thì ngồi nghỉ đi. Em mời chị đến làm khách chứ có phải làm phục vụ đâu.

- Mấy khi được giúp cậu đâu. Chị phải tranh thủ chứ.

- Chị cần có chị là được rồi.

Tôi ôm lấy vòng eo thon thả của chị đang được bó chặt trong lớp áo sơ mi, đặt nhẹ nhàng một nụ hôn lên trán. Quỳnh chỉ cười rồi ngả vào vai tôi như cảm nhận từng chút yêu thương qua một cử chỉ dịu dàng hiếm có. Mấy thằng bạn tôi rồi cả những vị khách đều quay lại nhìn với ánh mắt ghen tỵ. Cũng phải thôi, tôi đang ôm một bông hoa đẹp đến thế này cơ mà.

Ngày khai trương trôi qua đúng với mong đợi của tôi. Dặn dò thằng An vài câu rồi để lại nó quản lý đám nhân viên mới, tôi kéo tay chị ra xe đi ăn. Vất vả cả ngày rồi, giờ là lúc tận hưởng chút thời gian bên nhau chứ nhỉ. Mớ con Mercedes C250 láng bóng mới lếch được của ông già, tôi cúi người làm động tác chào chị lên xe. Thành thạo cũng phải lằng mạn một chút chứ nhỉ, Quỳnh nở nụ cười giống như đang hạnh phúc rồi đưa tay cho tôi đỡ. Chị thật biết làm dáng mà, nhưng tôi thích.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Khốn Nạn Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Lý trí và dục vọng

Tỉnh uống một chút gì đó coi như ăn mừng mà chị nhất định đồng ý với cái lý do dạ dày tôi còn yếu. Và thế là lần đầu tiên trong cuộc đời mà tôi phải ăn đồ nước với nước lọc. Chạy vòng vòng rồi tấp vào một quán lẩu nướng, cũng sắp tới giờ ăn tối nên khá đông khách. Tôi và chị lựa một bàn nhỏ trong góc rồi ngồi xuống. Đưa cái menu trên bàn cho chị, tôi cười nói.

- Chị gọi đi. Hôm nay em mời.

- Có bao giờ cậu chịu để chị trả đâu mà kêu mời.

Quỳnh vừa lườm tôi vừa vẩy vẩy tay gọi thằng phục vụ. Tôi chỉ dám cười trừ nhìn chị, thói quen thế rồi, bạn bè thì không sao nhưng đi với chị thì khác. Chị đặc biệt và khác với phần còn lại, tôi không cho chị được tình cảm nhưng ít ra vẫn còn lại một chút ga lăng nhẹ gờ gạc vậy. Nhắc cái ghế đang từ phía đối diện sang ngồi bên cạnh chị, tôi quàng tay ôm lấy vòng eo mềm mại như mọi đôi tình nhân. Đôi môi đỏ của chị hơi kéo lên thể hiện một nụ cười mỉm nhẹ nhàng, Quỳnh chẳng phản đối chút nào mà cũng hơi ngả vào bờ vai tôi. Chị thì thầm trong khi hai bàn tay đã nắm chặt lấy nhau.

- Sao bỗng dưng hôm nay lại tình cảm thế.

- Ủ. Tại tự nhiên thấy có lỗi với ai đó.

Tôi thở dài một tiếng, cảm giác tội lỗi với hai người con gái xâm chiếm khắp cõi lòng. Tôi có lỗi với em vì còn yêu em nhưng lại đang ôm một người khác, tôi có lỗi với chị khi dù nói không yêu chị nhưng vẫn yêu thương và dành cái sự dịu dàng hiếm có của mình cho chị. Chưa bao giờ hứa hẹn hay cho chị một lời xác nhận nào cả, dù thế thì Quỳnh vẫn chờ đợi, vẫn hết lòng với tôi. Hôn nhẹ lên mái tóc óng ả của chị, tôi thầm nhủ với bản thân mình rằng thôi thì cứ kệ đi, tới đâu thì tới.

Đúng lúc đó thì phục vụ mang đồ ăn ra, Quỳnh xếp từng miếng thịt lên cái bếp đang bốc khói trước mặt. Chúng tôi dành cho nhau những động tác tình ý giống như bao cặp đang yêu nhau khác. Véo nhẹ vào eo chị, tôi cười nịnh nọt.

- Quỳnh này, hôm nay chị đẹp lắm.

- Khỏi nịnh, không uống là không uống.

Chị lừ mắt nhìn khuôn mặt bí xị của tôi kiên quyết nói. Chán nản gấp một miếng sụn chấm tí nước sốt đưa lên miệng, vẫn là mùi vị tôi vẫn thích nhưng thiếu cái gì đó cay cay thì chưa được hoàn hảo. Quỳnh hiếm khi thấy cái vẻ giận dỗi trẻ con của tôi nên tiếng cười khanh khách, bàn tay vuốt vuốt má ra điều dễ dàng.

- Trông cung kia. Tí về chị đền cho cái khác.

- Thôi, đền của chị mệt lắm.

Lần nào từ nhà chị về tôi cũng ê ẩm cả người, nửa thân dưới mỏi nhừ cho dù bản thân không phải dạng yếu đuối. Cả đêm quẩy 4 5 shot thì họa mi sắt cũng phải mòn chứ nói gì đến người trần cu thịt. Nếu nói về nhu cầu tình dục thì có lẽ Linh còn kém chị rất xa, có lẽ là đàn bà tầm 25 26 tuổi đều như vậy thì phải. Quỳnh ném cho tôi một bĩu môi và sau đó là một nụ cười tình.

- Thế cung không thích sao.

Bàn tay chị nhẹ nhàng đặt lên đùi quần bò của tôi mà xoa nhẹ thằng em. Giật mình vì cái cử chỉ táo bạo đầy bất ngờ của chị, tôi vội vàng ngó nghiêng

xem có ai để ý đến hai đứa không. Cũng may là ai cũng đang tập trung vào câu chuyện và đồ ăn của mình và chỗ này khá khuất. Chỉ là vài cái xoa nhẹ sau đó bàn tay của chị lại yên vị trên đùi, Quỳnh thần nhiên sờ sờ từng miếng thịt trên bếp lửa đang cháy như chưa có chuyện gì xảy ra. Chị làm tôi thấy bực rồi nha, thằng em tình ngủ phồng căng trong quần sau động tác nhẹ nhàng của chị. Bây giờ thì tới lượt tôi, bàn tay đang ôm hông chị chạy xuống dưới, đặt trên bộ mông tròn trịa sau lớp quần Jean mà nắn nhẹ. Không phải lần đầu được chạm vào nó nhưng lần nào tôi cũng thấy ngạc nhiên vì cái độ chắc nịch và đầy đặn. Đúng là gym girl có khác, thành quả của việc chăm chỉ Squat đấy mà.

- Này, đừng có linh tinh nhá.

Quỳnh gạt bàn tay hư hỏng của tôi ra khê gát, nhiều lúc thấy chị dễ thương như một cô bé mới lớn vậy. Đôi môi chị hơi chu ra khi thôi nhẹ miếng thịt bỏ rồi ấn vào miệng tôi, Quỳnh vừa nguyền tôi một cách đầy yêu thương vừa nói.

- Ăn đi. Hư vừa thôi đấy.

Cả bữa tối hôm đó tôi chẳng động đũa thêm lần nào nữa, chị dứt gì thì tôi ăn đó. Có lẽ tất cả mọi người trong cái quán ăn ngày đó đều thấy ngứa mắt và ghen tỵ với một thằng to như con voi nhưng vẫn được phục vụ tận miệng. Không những thế, thỉnh thoảng nó còn thò tay xuống bóp nhẹ vào mông bảo mẫu xinh đẹp rồi nở nụ cười xấu xa.

Cho tới tận lúc lên xe mà tôi vẫn còn đang đắm chìm trong cảm giác sung sướng và thỏa mãn, thảo nào nhiều ông thích lái máy bay đến vậy. Quỳnh vỗ nhẹ vào vai tôi khi thấy cái khuôn mặt đầy nét tã dâm hiện lên.

- Này, nghĩ gì mà chị gọi mãi không nghe thế.

- À không, em đang khen thịt mông hôm nay sao ngon vậy.

Khuôn mặt chị ửng hồng vì biết tôi đang nói đến điều gì. Quỳnh véo nhẹ vào đùi non tôi rồi nhìn đồng hồ.

- Vẫn sớm nhì. Đi đâu nữa không.

- Ừ tí nữa về cũng được. Giờ chị thích đi đâu

- Xem phim đi. Để chị check xem có phim gì hay không.

Tính tôi đơn giản, xem phim gì cũng được kể cả phim ma dù nhát ma một cây. Duy nhất chỉ có phim tình cảm của tụi Hàn Xèng là không thể nào ngửi nổi. Và thường thì ghét của nào trời trao của đó, chị chọn đúng một cái phim tình cảm sến sẩm. Chị bỏ ngoài tai mọi lời van xin đòi phim khác của tôi mà cương quyết đưa cái ảnh nặt nai to ra.

- Thôi được rồi. Em chịu thua chị đấy.

- Hi hi. Yêu cậu nhất.

Chị hôn nhẹ lên má tôi mà reo lên vui vẻ, người gì đâu mà như con nít vậy. Tôi thở dài xót thương cho số phận của bản thân nhưng ít ra cũng được an ủi phần nào khi thấy kha khá gương mặt đau khổ giống mình. Tay trong tay như những đôi yêu nhau khác, tôi đứng ở quầy thu ngân hơi đắn đo trước câu hỏi của con bé nhân viên.

- Anh chị dùng ghế đôi hay ghế thường ạ.

- Lấy cho chị ghế đôi đi. Chị ngồi xem phim hay nghiêng ngả.

Con bé nhân viên cười tủm tỉm ra điều đã hiểu ý chị, đôi nào vào đây mà chả vậy. Ngày bình thường nên rạp cũng không đông lắm nếu như không muốn nói là vắng. Tôi liếc nhìn xung quanh đếm được khoảng hơn 20 người tính cả tôi và chị. Bộ phim chán ngắt cộng thêm mấy thằng Hàn Quốc éo là làm tôi phát chán, giấc ngủ kéo đến với tôi lúc nào không biết nữa. Ngủ trong rạp chiếu phim giống hệt như thời học sinh tôi ngủ trong lớp vậy, rõ ràng không được nằm thoải mái nhưng lại ngon hơn bình thường. Đang ngủ đầu ra sau say giấc thì bất chợt một bàn tay vỗ nhẹ lên má làm tôi tỉnh giấc, giọng chị thì thấm bên tai.

- Suốt ngày chỉ biết ngủ thôi. Đồ đáng ghét.

Giật mình tỉnh giấc thì đã thấy gương mặt chị kề sát bên cạnh, thậm chí trong bóng tối mờ mờ tôi cảm giác như chị đang mong chờ một điều gì đó thì phải. Tự nhiên tôi thấy mình dần quá, không xem phim thì cũng có thể làm việc khác được mà, đầu nhất thiết phải ngủ. Dụi dụi mắt cho đỡ mờ, tôi cười cười rồi làm như vờ vai ôm quàng lấy chị.

- Cần gì phải xem phim. Mình tạo ra tình cảm cũng được mà.

Chỉ chờ có thế, tôi ngậm lấy đôi môi đỏ hơi hé mở như đang mời gọi bên cạnh. Có lẽ đây là lần đầu hôn nhau ở nơi công cộng của Quỳnh thì phải, vai chị gồng cứng lên còn hai cánh tay đặt lên ngực tôi hơi đẩy ra. Sự chống cự yếu ớt của chị kích thích tôi nhiều hơn là ngăn cản. Cạy mở hàm răng sau đôi môi ướt át, lưỡi tôi quấn lấy lưỡi chị trong khoang miệng. Sau vài giây bờ ngõ ngại ngùng, cuối cùng Quỳnh cũng hoàn toàn buông thả cơ thể và tâm trí mình để đắm chìm vào nụ hôn sâu.

Hai cánh tay chị ôm lấy cổ tôi, đầu lưỡi chạm vào nhau nhiệt tình vuốt ve. Bàn tay hư đốn của tôi đang ôm ngang hông chị nhẹ nhàng xoa nhẹ nhẹ. Quỳnh

run lên khi thấy nó vuốt khắp sống lưng đang cong lên của mình, từng chút từng chút một, bàn tay tôi đã ôm bầu vú đang được cái áo lót bó chặt. Hơi nhả môi tôi ra, chị thở hắt hắt cổ gắng van xin yếu ớt.

- Đừng thế mà. Ti về nhà em chiều anh.

Tí nữa sẽ có việc của tí nữa, bây giờ trời sắp cũng không ngăn cản được tôi nữa rồi. Lại lấp đầy môi chị bằng một nụ hôn ngay lập tức, không cho chị một cơ hội quay đầu nào nữa. Đảm chắc đôi môi đẹp của Quỳnh đã không còn chút son môi nào nữa khi bị tôi ngấu nghiến nhiệt tình đến thế này. Bầu vú chị phập phồng trong lớp áo báo hiệu rằng chủ nhân của nó đang thờ gấp.

Tách một tiếng nhẹ nhàng, một cái nút áo sơ mi của chị đã bung ra, bàn tay tôi đã chạm được vào da thịt mát lạnh bên trong. Quỳnh hột hơi đẩy tôi ra, cả người run lên như phát sốt gục vào vai tôi. Hơi thở thơm tho nóng hổi hổi của chị sát bên tai càng kích thích con quỷ dâm dục bên trong tôi. Kéo cái áo ngực bó chặt xuống phía dưới, tôi tóm lấy cái đầu vú bé xíu mà vắn về.

Tiếng loạt soạt mỗi khi quần áo trên hai cơ thể ma sát vào nhau bị âm thanh to lớn của bộ phim che lấp. Chị cắn nhẹ vào khắp cổ tôi để kim nén tiếng rên rỉ sung sướng. Mồ hôi dần túa ra trên cả bàn tay tôi lẫn da thịt của chị, đầu vú bé nhỏ đã bắt đầu hơi vểnh lên rồi. Chặt chội quá mức khiến bàn tay tôi cảm thấy hơi khó chịu.

Rút tay ra đặt lên đùi chị mà nắn nhẹ, đùi má lớp căng dừ dội nha. Môi và lưỡi lại tiếp tục tìm đến nhau, có vẻ như con húng tình của chị đã chiến thắng thì phải. Quỳnh chỉ nắn hờ hờ lên cổ tay tôi cho có lệ khi nó vuốt ve đứng quần Jean của chị. Tôi có thể cảm thấy như bên trong đã hơi ẩm ướt thì phải. Cái quần bó chặt khiến mu bướm của chị dường như cao hơn mọi khi, xoa nhẹ lên phần thịt múp rục mềm mại đó. Tiếng lạo xạo khi những sợi lông mu ma sát vào nhau khiến thăng cu em của tôi ngẩng cao đầu hứng khởi. Lần này thì Quỳnh quyết tâm đẩy tay tôi ra, chị nhìn tôi bằng ánh mắt xấu hổ rồi lí nhí.

- Mình về nhà được không. Chị sợ.

Gật đầu đồng ý, thế này thôi đã quá đủ rồi. Tôi hiểu chị đang sợ điều gì, thậm chí đến chính tôi còn sợ ấy chứ, nhờ rạp này có cam thì bỏ mẹ. Hay thằng nào chụp được cảnh tôi đang bóp vú hay ăn hàu chị ở đây có khi mai lại được lên báo, đen hơn nữa là có ai nhận ra chị, coi như sự nghiệp đi tong luôn. Chẳng thèm quan tâm đến bộ phim đang chiếu đến khúc nào, tôi dặt tay chị sau khi đã chỉnh lại áo ngực bị xộc xệch chạy ra khỏi rạp rồi chui luôn vào ô tô.

Chưa bao giờ tôi thấy mình coi nhẹ vấn đề an toàn tính mạng như ngày hôm đó. Lao về chung cư của chị với vận tốc nhanh nhất có thể. Hai thân thể dính chặt lấy nhau sau khi cánh cửa phòng được đóng sập lại. Tất cả mọi sự xấu hổ ngượng ngùng ban nãy đã biến mất để cho con húng tình và bản năng thay thế.

Chị đẩy tôi ngã vật xuống giường và chỉ mất đúng một giây sau đó để giải thoát cho họa mi khỏi cái lồng chật hẹp. Chị nắm lấy con cu đang căng phồng hết cỡ trong tay, mắt chăm chú nhìn vào như đang nhìn một thứ gì đó quý giá vậy. Đôi môi đỏ hé mở, con cu trắng hồng dần biến mất khi đầu chị cúi xuống thấp. Tôi rên hừ một tiếng thoải mái khi cái lưỡi ấm nóng của chị liếm khắp thân nó. Con cu ngày một cứng hơn sau mỗi cái nút chặt phát ra những âm thanh chùn chụt.

Nhà thằng em đã ướt sũng nước miếng của tôi ra, chị đứng lên kéo vội cái quần bỏ khỏi hai chân của mình. Tôi có thể thấy loáng thoáng cái đũng quần đã ướt một mảng. Đám lông đen dính vào nhau bởi nước nhờn đã tuôn ra quá trời từ khe bướm bên dưới. Vẫn mặc nguyên áo sơ mi trong khi nửa thân dưới của cả hai đã trần truồng, chị ngồi xuống nắm lấy con cu nhét luôn vào cửa mình đã ướt nhẹp.

- Ôi chị sướngggg. A..a...a

Quỳnh vừa rên rỉ vừa nhấp nhồm lên xuống liên tục để con bướm nuốt trọn thăng em của tôi. Thình thoảng chị lại ngoáy nhẹ cái hông khiến nó chạm đến từng góc ngách bên trong khe bướm ẩm ướt. Fucking wow shit, tôi chưa bao giờ một Quỳnh dữ dội và mãnh liệt như ngày hôm nay. Nước nhờn của chị tuôn ra từng đợt nhiều khiếp báo hiệu cho con sung sướng. Rên lên một tiếng thỏa mãn, chị cắn môi ngửa đầu ra sau trong khi từng múi thịt bên trong cơ thể xiết chặt lấy thăng nhỏ của tôi.

Chẳng cho chị cơ hội để nghỉ ngơi, tôi lật úp cơ thể mềm nhũn của Quỳnh xuống giường. Hai chân quỳ phía sau, con cu lại chui vào cái khe bướm trơn trượt. Xé toạc hàng cúc áo sơ mi, tôi giật tung cả áo ngực của chị khiến hai bầu vú xỏ tung ra ngoài. Hông lấy đà thúc từng phát thật mạnh vào bướm chị trong khi bàn tay tóm lấy hai bầu vú, tôi thì thâm vào tai khi thấy khuôn mặt sung sướng của Quỳnh.

- Mai nhớ mua cái gì bồi bổ đấy.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Khốn Nạn Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Vỗ bực

- Này, đang nghĩ gì thế.

Tôi giật nảy mình sau cái vỗ vai bất ngờ từ phía sau của thằng An. Nắng ly cafe đã vui đi gần một nửa lên, vị đắng lan tỏa trong khoang miệng khiến tâm trí của tôi hoàn toàn tỉnh táo trở lại. Thằng an ngồi xuống cái ghế đối diện, nó bật cười khi thấy vẻ mặt hồn của tôi.

- Đang tương tư em nào thế bạn tôi?

- Nghĩ vớ vẩn thôi. Nay đông khách không?

- Tao vừa xem sổ. Cũng ổn ổn. Chiều mà còn 4 5 người ngồi tầng dưới là được rồi

Một phần vì tôi có nhiều mối quan hệ bạn bè xã giao, biết tin tôi có mở quán cafe nên cũng kha khá người qua ủng hộ. Khách lạ thì tò mò một chút vì view lạ, chỗ ngồi lại là một không gian khá yên tĩnh nên cũng ít nhiều được ưa chuộng. Nhưng cũng mới được nửa tháng, chưa nói được điều gì cả. Mang tiếng là quán của mình nhưng gần như mọi việc quản lý nhân viên rồi sổ sách tôi đều để cho thằng An làm. Còn tôi, công việc chính hàng ngày là ngồi thần thờ bên cái ly cafe đen nguội ngắt. Cứ tưởng rằng mở quán cafe sẽ làm tôi vui bất nổi nhớ em, nhưng có lẽ hơi phản tác dụng thì phải. Không gian im lặng và thêm làn khói thuốc trắng thêm một chút vị đắng càng làm cho bóng hình em xuất hiện trong tâm trí tôi nhiều hơn.

- Mà có nghe tao nói gì không đấy.

Thằng An khua khua bàn tay trước mặt đánh thức tôi khỏi dòng suy nghĩ. Lần thứ hai trong một buổi chiều thấy tôi mất tập trung, nó thờ dãi bất lực trước thằng bạn thân. Tôi gượng cười ậm ừ nhìn khuôn mặt chán nản phía đối diện.

- À ừ. Có. Mà mày nói gì cơ

- Trời ạ. Tao nói là tháng sau khóa mình phải đi tập quân sự rồi. Mày tính kiếm ai thay tao hay làm thế nào?

- Có vụ đó à. Sao tao không biết gì nhi.

Tôi ngó người ra trước câu hỏi của nó, lục lại lại đồng trí nhớ lộn xộn trong não bộ, rõ ràng tôi chẳng có chút thông tin nào về việc này cả. Như để giải thoát cho khuôn mặt bối rối của tôi, thằng An lại tiếp tục lên tiếng.

- Hôm đó mày trốn, chả gọi cho tao báo điểm danh hộ còn gì.

- À thế à. Nhớ rồi.

Tôi như đang lặn mò trong con đường tăm tối thì nhìn thấy ánh sáng của Đàng. Cuối cùng thì cũng nhớ ra rồi, hôm đó lên bar với chị xong lại vật lộn cả đêm nên sáng hôm sau tôi không nhắc nổi người dậy, đành phải kêu nó điểm danh giùm. Vấn đề đau đầu đây, thằng An không chỉ là pha chế cứng tay nhất mà nó còn có nhiệm vụ phụ quan trọng hơn là quản lý cái quán này. Mà nan giải là cả hai thằng đều phải đi tập quân sự chứ nếu chỉ mình nó hoặc tôi thì không phải vấn đề khó khăn gì cả. Kiếm người thay thế cũng không ổn, chả nhẽ cho làm 1 tháng rồi nghỉ à, cái quan trọng nhất là tôi thực sự tin tưởng thằng An, giờ không có nó không được.

- Từ từ để tao tính. Có gì báo mày sau nhé. Đến giờ tao đi tập rồi.

- Ừ. Được rồi.

Tôi nhìn đồng hồ rồi đứng dậy xuống lầu lấy xe. Đạo này đang tự cân bằng cuộc sống, tôi quay lại phòng gym với sự giúp đỡ của chị. Được tập với người đẹp mà, tội gì không đi. Những bài tập và sự mệt mỏi kéo tôi khỏi dòng suy nghĩ, hai đứa vừa chạy bộ trên máy vừa nói chuyện linh tinh. Tất nhiên là thỉnh thoảng tôi cũng tranh thủ liếc mắt xuống hai cái quả đào đang nảy tung tung phía dưới. Quỳnh cười thần nhiên và có chút tự hào khi thấy cái ánh mắt dâm ô đó từ tôi. Như tôi đã nói rất nhiều lần, đàn bà là một giống loài thật sự kì lạ mà.

Ngồi xuống sàn nghỉ sau hơn một giờ đồng hồ tập luyện, chị đưa cho tôi cái khăn và bình nước đã mở sẵn còn dính chút son môi. Không biết có phải không nhưng mồ hôi của phái yếu thường không nặng như đàn ông, có lẽ là do hooc-môn khác giới hấp dẫn nhau. Rõ ràng cái khăn này vừa được chị lau mồ hôi trên cổ, trên ngực nhưng tôi lại thấy nó có hương thơm thoang thoang.

Quỳnh mặc một cái quần legging bó sát tôn lên đôi chân dài cực phẩm của mình, mông chị kiêu bự mà chắc nịch do tập luyện và trên đó là vòng eo với cơ bụng số 11. Bộ ngực tròn phập phồng trong cái bra thể thao theo từng nhịp thở và những giọt mồ hôi lăn dài trên làn da trắng bóc khiến chị tỏa ra một sự cuốn hút kinh ngạc. Chưa bao giờ tôi hết choáng ngợp trước sự hấp dẫn của Quỳnh, nếu nói suốt thời gian qua ở bên nhau mà chưa từng một lần rung động thì thật sự là nói dối.

- Lại đây em bảo cái này.

Tôi vẫy vẫy tay ra hiệu có chuyện quan trọng muốn nói nhỏ với chị. Khuôn mặt Quỳnh hiện lên vẻ tò mò hơi ghé người sang phía tôi. Ôm lấy vai chị, đôi môi của tôi dính lấy cái cổ vẫn còn lấm tấm mồ hôi mát mẻ nhẹ. Vị mặn mặn trên làn da không làm tôi thấy sợ mà trái lại càng hấp dẫn hơn bao giờ hết. Chị giật mình đẩy tôi ra nhưng đã không kịp nữa rồi, một dấu hôn đỏ chót đã xuất hiện nổi bật trên cái cổ thiên nga.

- Khiếp. Cậu hâm à. Người đang đầy mồ hôi.

- Ngoại trừ hơi mặn hơn bình thường thì vẫn ngon.

Chị đỏ mặt đánh nhẹ vào vai tôi sau khi nghe câu bông đùa cợt nhả. Ngưng nguẩy đứng lên trước cái gương lớn sẫm soi vết bầm trên cổ mình, Quỳnh

phụng phịu nhìn tôi nói.

- Đồ hết cỡ chị rồi đây này.

Tôi cười cười đứng lên ôm lấy eo chị, trước đó bàn tay không hề quên xoa nhẹ vào cái mông tròn lẳn được bó sát bên dưới. Quả này mà gối đầu ngủ thì trên cả tuyệt vời đây. Chị thuộc kiểu phụ nữ hay ngượng ngùng nơi đông người nhưng khi trên giường hoặc chỉ có hai đứa thì lại mãnh liệt tới bất ngờ. Quỳnh cầu nhẹ vào sườn tôi rồi gắt.

- Cậu đây. Đạo này hơi bị hư quá nha.

Tôi chỉ dám cười chứ chẳng phản bác được câu nào bởi dù sao thì chị cũng nói đúng mà. Chị nói như thế nhưng chưa bao giờ phản đối bất kì một hành động thân mật nào của tôi. Chấp nhận yêu một người không yêu mình, chắc không phải là một điều dễ dàng. Mọi thứ chị làm, tôi đều biết cả, tôi có thể ngủ với chị, quan tâm chị, thể hiện mọi cử chỉ yêu thương nhưng trong thâm tâm chỉ coi Quỳnh là người thay thế.

Từ chối lời mời về nhà ăn tối của chị, tôi tà tà chạy trên con wave quen thuộc vừa đi vừa ngắm đường phố Sài Gòn. Vài ngày vừa rồi toàn đi ô tô, tôi đâm ra sợ cái mùi ngột ngạt bên trong nó. Thành phố hoa lệ, hoa cho người giàu và lệ cho người nghèo, tôi đã từng yêu thành phố này chỉ vì nó có em. Vậy mà bây giờ tôi lại cố ý tránh mọi cung đường mà ngày xưa đã từng có biết bao nhiêu kỉ niệm. Tôi sợ, tôi sợ mình lại nhớ em, tôi sợ cái cảm giác tội lỗi dâng tràn lên trong lòng trước hai người con gái.

Đóng lại cánh cửa nhà sau lưng, tôi tập trung vào cái sở thích duy nhất mới được khám phá của bản thân đó là nấu ăn. Làm vài món cầu kì mặc cho việc ở một mình, nhiều lúc tôi đã từng có suy nghĩ rằng nếu như không học xây dựng thì sau này sẽ trở thành một đầu bếp. Lúc đó tôi có thể nấu cho em ăn mỗi ngày, được nhìn khuôn mặt hạnh phúc của con nhỏ mỗi khi vỗ cái bụng ra điều ta đây đã no lắm rồi. Chết tiệt, cuối cùng dòng suy nghĩ lại quay trở về bóng hình mà tôi đang muốn trốn tránh.

Rõ ràng nồi canh này đã được cho rất nhiều muối rồi cơ mà, tại sao cuối cùng vào miệng lại chỉ còn lại vị nhạt thêch. Tôi chợt nhận ra rằng trên đời này chẳng có thứ gì vị nào qua được tâm trạng. Bạn đang hạnh phúc, ăn gì cũng ngon, còn nếu bạn đang như tôi, mọi thứ thực phẩm trên đời đều giống nhau với một tác dụng duy nhất là lấp đầy dạ dày. Nấu ăn ngon để làm gì khi bản thân dùng bữa một mình cơ chứ.

Ngay bây giờ, tôi thêm nghe giọng nói của em, thêm một cái hôn nhẹ vào chóp mũi mỗi khi tình tứ. Nhìn chăm chăm vào cái điện thoại đang được bàn tay nắm chặt, một thoáng phân vân trong tôi thoáng hiện lên rồi biến mất. Trách nhiệm, tình cảm, đủ mọi thứ lí do khiến tôi phải từ bỏ. Đứng lên bước từng bước lên sân thượng, tôi lao vào cái bao cát trước mặt liên tục đâm dằm. Ít ra trong thời gian vừa qua tôi đã học được cách trút bỏ mọi thứ mà không để bất kì ai phải thấy và lo lắng nữa.

Chỉ gục xuống khi hai bàn tay đã mỏi nhừ và bả vai không cử động được nữa, tôi dựa vào chân tường lặng lẽ hút thuốc. Cảm giác khó chịu trong lòng đã vơi bớt chút đỉnh rồi đấy nhì. Màn hình điện thoại nhấp nháy báo hiệu có người đang gọi đến. Với tay cầm lấy thì thấy số của thằng anh trời đánh nhà tôi. Giọng nói ồm ồm đang cố gắng gào thật to để át đi tiếng nhạc xập xình của lão vang lên ngay khi tôi vừa nhấc máy.

- ĐM đang ở đâu thế em trai? Làm đéo gì mà tao gọi mãi không được.

- Em đang nhà thôi. Sao đấy anh.

- Lên chỗ tao uống rượu. Ở nhà làm gì cho đàn người.

Cứ tưởng có việc gì quan trọng, thằng anh nhà tôi tuy hơi hơn nhiều tuổi nhưng thương em út lắm. Một thời dính đến lao lý rồi mãi đến vài năm gần đây mới làm ăn được tí chút gọi là có của ăn của để. Nhiều lúc uống rượu lão hay vỗ vai tôi tâm sự nói rằng đời anh đã lạc lối thôi thì đời em cố gắng mà chọn con đường đúng đắn, đừng làm khổ ông bà già như lão. Đột nghe bác sĩ bảo tôi có biểu hiện trầm cảm lão cũng lo sốt vó, suốt ngày rủ đi ăn đi chơi vì sợ thằng em ở một mình. Hôm nay có vẻ cũng như thế thôi, tính tôi vốn ham thích gì những chôn lấp nháo ồn ào đó, lại còn chưa kịp tắm rửa nên định từ chối ở nhà ngủ cho đỡ mệt.

- Thôi em mệt lắm, không đi đâu. Với cả vừa ăn cơm xong, đã kịp tắm đâu.

Tiếng trai gái hòa cùng tiếng nhạc ồn ào ở bên kia khiến tôi phải nói to vài lần lão mới có thể nghe rõ. Thằng anh tôi cười ha ha khi nghe cái lí do thoái thác quen thuộc mỗi lần rủ tôi đi chơi. Nhưng lần này hơi khác, lão không kì kèo nói nhiều như các lần trước mà chốt lại một câu rồi cúp máy bỏ lại khuôn mặt tò mò của tôi.

- Mệt cái *** Đến đây nhanh lên. Tao có quà cho mày đây.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Khốn Nạn Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Khá nhục

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cái kiểu nói úp mở bí ẩn của lão P làm cho tính tò mò trong người tôi trở dậy. Quà thì trước giờ lão tặng tôi cũng không phải là ít, anh em trong nhà thì đây là chuyện bình thường chứ có gì đâu. Người ta thường hay bảo tò mò sẽ giết chết con mèo, nhưng có vẻ vụ này hơi sai, mèo sường chứ không có chết. Lão P chưa bao giờ làm tôi thấy thất vọng cả, sau ngày hôm đó mỗi lần lão kêu có quà là tôi sẽ tự giác chạy qua chứ không để phải kêu nữa.

Nửa tiếng sau, tôi bước ra từ taxi trong bộ dạng óng ả từ đầu đến chân, dù sao thì đến nơi đông người cũng nên lịch sự một tí. Ban đầu tính đi xe nhưng sau tôi lại bỏ đi cái ý định đó, chắc gì hôm nay đã tỉnh táo để về đến nhà mà đòi lái xe. Một thằng đệ của lão P đang trông xe thấy tôi bước đến gần thì vội vàng chạy ra đón đả chào.

- Anh ạ. Hôm nay anh không đi xe à.

- Ủ. Lười đi. Anh P ở trong hả.

Gật đầu chào lại nó rồi đi vào trong, tiếng nhạc ồn ào được khuếch đại gấp mấy lần khi cánh cửa được mở ra. Lách khỏi những thân hình đang lác lác trước mặt, khó khăn lắm tôi mới mò đến được bàn của lão P. Cái bar này làm ăn tốt thật, không phải ngày nghỉ hay cuối tuần mà cũng khá đông khách. Quanh cái bàn chỉ có thằng anh tôi và một ông anh thân thiết nữa, ngoài ra còn có hai thằng đệ ruột của lão. Hai con bé trẻ măng mặc váy ngắn trễ ngực được một thằng đệ và ông anh kia ôm, riêng lão P với thằng còn lại thì ngồi một mình. Tất nhiên đám con gái này thuộc dạng gì thì các bạn cũng hiểu rồi, chẳng bao giờ tôi có ý định để ý đến chúng nó làm gì cho mệt.

Bắt mấy cái tay đang đưa lên trước mặt coi như chào hỏi, tôi đặt mông ngồi xuống rồi vớ lấy cốc rượu trên bàn giữa cổ nóc sạch. Vị thơm cay nồng trôi qua cổ họng khiến cảm giác sáng khoái tràn ngập não bộ của tôi. Cả tháng trời mới được động đến rượu, chưa bao giờ tôi thấy thèm như thế này. Nhấc chai Chivas 21 rồi tiếp tục rót cho mình một chút, lần này tôi không nốc cạn nữa mà chỉ nhắm từng chút một để cho mùi thơm của rượu lan tỏa trong khoang miệng. Lão P hải lòng nhìn bộ dáng thỏa mãn của tôi, nhích mông lại gần rồi đưa cái cốc lên cùng nhẹ. Khoác cánh tay đầy hình xăm sang vai tôi, lão vừa cười vừa nói.

- Đây. Ở nhà thì làm gì có rượu ngon thế này mà uống.

Có lẽ trong gia đình có duy nhất lão ủng hộ tôi về cái món ăn chơi rượu chè thế này, tất nhiên là cũng ở trong giới hạn. Có vợ con rồi nhưng lão ở trong cái môi trường hỗn độn, chẳng ai có thể giữ mình hoàn toàn được cả. Chị dâu tôi biết nhưng rồi mặc kệ, lão muốn ăn chơi gái gú thế nào cũng được miễn là tiền nong vợ quản lý và cái quan trọng nhất là đừng có để lại hậu quả. Hai anh em vừa uống rượu vừa ngả người ra sau ghế thoải mái nhìn mấy con bé đang lác lác trên sàn nhảy kia. Thấy khuôn mặt vẫn còn phảng phất chút buồn của tôi, lão thở dài nói.

- Mày vẫn nhớ con Linh à.

Tôi cười rồi đưa cốc rượu lên nốc cạn thay cho lời thừa nhận. Chưa một giây phút nào tôi thực sự quên được hình bóng của em, nhưng trong lúc đó, bộ não đang tê đi vì rượu của tôi chợt hiện lên gương mặt của Quỳnh. Chị rất tốt không những thế còn sở hữu một ngoại hình xinh đẹp nhưng có lẽ với tôi chị chỉ là một sự thay thế, một người đàn bà dễ thỏa mãn tình dục và lấp đầy đi chỗ trống trong lòng không hơn không kém. Mặc dù không thể đáp lại tình yêu của chị nhưng ít ra tôi vẫn còn quan tâm chăm sóc chị, vẫn thương cái số phận éo le của một người con gái tội nghiệp. Mỗi khi cảm thấy bản thân mình có lỗi là tôi lại tự an ủi như vậy để cho bớt áy náy với cái thứ tình cảm vô điều kiện của chị.

- Haizz. Chưa bao giờ anh nghĩ lại có một ngày phải đưa cho mày thứ này đâu.

Nói rồi lão cầm lấy bao ba số trên bàn, rút từ trong đó ra một thứ giống điều thuốc lá được quấn bằng giấy màu nâu nhưng nhỏ hơn. Trước ánh mắt tò mò của tôi, lão châm lửa đưa lên miệng rít một hơi dài.

- Mày có biết đây là gì không. Món quà của Chúa đây.

Lão P trả lời tôi trong ánh mắt phê pha, làn khói của điều thuốc đó tỏa ra một hương thơm kì lạ đầy hấp dẫn. Với một thằng con trai thành phố, lên bar từ năm 16 tuổi như tôi thì tất nhiên là chẳng còn lạ lắm gì với mấy loại chất kích thích được các bạn trẻ yêu thích nữa. Chắc các độc giả của tôi cũng đoán được đó là gì rồi phải không, đúng như các bạn đang suy nghĩ rồi đây. Là cô hay còn gọi là cần sa, một loại chất kích thích được hình thành trong tự nhiên, tôi giải thích thế thôi còn ông nào muốn tìm hiểu thêm thì Google không tính phí đâu nhé.

Lúc đó tôi thấy hơi lạ, trước giờ lão luôn cấm tiết tôi khỏi mấy loại chất kích thích thần kinh kiểu này mà. Hồi mới tập tành ăn chơi, cũng có nhiều thằng rủ tôi chơi kẹo ke lác lác các thứ, có ông còn mời chơi đá rồi cả mai thủy nhưng tôi từ chối hết, bố thích uống rượu thôi chứ đâu có ngu mà xài mấy thứ đó hả tụi bay. Tất nhiên là lão anh già cũng hăm he dọa nếu lão mà biết tôi động vào mấy thứ đó thì sẽ tự tay tổng tôi vô tội. Nói tóm lại, chất kích thích mà tôi biết đến trước giờ chỉ có rượu và thuốc lá.

- Thử không.

Nhắm mắt cảm nhận sự phê pha một hồi thì lão P đưa cái điều thuốc kì lạ đang cháy dở cho tôi. Ngần ngại vài giây nhưng rồi tôi cũng cầm nó mà ngậm ngấm, sau đó đưa lên mũi để cảm nhận mùi hương đặc trưng của nó.

- Em tưởng anh cấm em xài mấy thứ này mà.

- Ha ha. Tao sợ mày sa ngã thôi. Nhưng giờ thì khác. Hơn nữa, thứ này không giống nhưng cái khác.

Nếu đây là một thằng khác mời tôi xài thử thì chắc chắn sẽ không bao giờ có chuyện tôi hút cái điều thuốc này nhưng thằng anh trời đánh của tôi thì khác. Tôi chẳng có và cũng chẳng cần chút cảnh giác nào với lão cả, anh em ruột không tin nhau thì tin ai đây. Cảm giác rạo rức hưng phấn bùng lên trong lòng

tôi, nhấp một chút rượu để cái vị cay nồng làm đầu óc tỉnh táo. Tôi đưa điều thuốc màu nâu nhạt lên miệng rít thử một hơi.

Hương vị của làn khói kì lạ bay qua khí quản tràn ngập vào khắp khoang phổi, không đắng như thuốc lá mà lại có mùi thơm đặc trưng. Có một thứ gì đó đang len lỏi vào não bộ của tôi thì phải, bỗng dưng cả người có một cảm giác hưng phấn không rõ, giống như cơ thể đang nặng chịch của mình bay bổng lên vậy. Bài nhạc sôi động đang được con nhỏ DJ đánh trên sân khấu kia bỗng dưng chậm lại, không, không chỉ có âm thanh, tất cả mọi thứ trong không gian này đang chậm lại và trôi bồng bềnh.

- Đây là đâu. Tôi là ai. Chuyện gì đang xảy ra.

Đó chính xác là những gì tôi đã lầm bầm trong miệng ở lần đầu tiên phê cần, tất nhiên cái này là do thằng anh tôi kể lại chứ lúc đó sức mấy biết được. Màu sắc trở nên rực rỡ hơn qua con mắt lơ đãng vì high của tôi, có lẽ đó là giây phút thoải mái nhất trong vài tháng gần đây mà tôi có thể cảm nhận được. Giờ thì tôi đã hiểu vì sao tụi Mèo lại gọi cái thứ này là « món quà của Chúa » rồi, chỉ một từ duy nhất thôi « Phê » ngoài sức tưởng tượng.

- Sao rồi em trai. Làm tí rượu xem nào.

Muốn mở miệng ra trả lời lão nhưng lúc đó cơ thể không còn nghe theo lời não bộ nữa rồi. Tay tôi run run đưa lên đón lấy cốc rượu, cố gắng lắm mới có thể ngửa cổ để nốc cạn chút rượu Chivas 21 đang sóng sánh bên trong đó. Nói thật với các bạn là tôi đã cố gắng hết sức để diễn tả cảm giác sau khi hút cần rồi, nhưng gần như trải nghiệm mỗi người rất khác nhau. Tôi không khuyến khích các bạn đọc giả đang theo dõi ở đây vì có rất nhiều người nhỏ tuổi nhưng nếu muốn biết rõ hơn thì hãy thử high một lần nhé

Đội cảm giác tuyệt vời trôi qua dần là tôi lại đưa điều thuốc lên kéo dài thêm một hơi nữa, cứ thế cho đến khi chỉ còn một mẩu nhỏ. Ngửa đầu ra sau ghế và nhắm mắt lại, có một cơn buồn ngủ đang kéo đến khiến hai mí mắt của tôi sụp xuống. Nói thế nào nhỉ, nếu như bây giờ là ở nhà có lẽ tôi đã chìm vào cõi mơ rồi nhưng tiếng nhạc xập xình đã ngăn cản điều đó. Rượu và cần sa, có vẻ như cuối cùng tôi đã tìm ra chân lý cho cuộc đời mình rồi.

Não bộ dần dần tỉnh lại sau khi high, vừa mở mắt ra tôi đã thấy nụ cười hài lòng trên gương mặt khả ố của thằng anh trai. À bình thường thì tôi thấy vậy chứ lúc đó nhìn nó đẹp trai không tả được. Bỗng dưng tôi thấy yêu lão hơn bao giờ hết, có cái thứ anh trai nào dụ dỗ em mình hất cùn không cơ chứ. Nhưng cũng phải nhờ lão mà gần như tôi đã nhìn thấy một thế giới hoàn toàn mới vậy. Tự tay tôi rót cho lão một ly rượu rồi kính cẩn đưa bằng 2 tay.

- Anh. Em mời anh với toàn bộ sự kính trọng.

- Ha ha. Từ lúc gặp nhau đến giờ đây là lần đầu anh thấy mày thế này đấy.

Lão cười khà khà rồi vỗ vai tôi bôm bôm, chưa bao giờ hai anh em lại cùng thấy thoải mái và thích thú như vậy. Một thằng cu trong bàn nhấc tay rót đều rượu cho tất cả mọi người rồi nói.

- Anh em mình đô cái cho khí thế nào. Để em bắt nhịp nhé. 1 2 3...

- Bắc cạn nhé.

Tiếng thằng anh tôi gào lên trong âm thanh ồn ào, tất cả đều ngửa cổ nốc sạch chỗ rượu của mình. Tôi thần nhiên cầm bao ba số trên bàn của lão nhét luôn vào túi với ý định cứ luôn khỏi chỗ hỗn độn này, quả nhiên lão anh già chưa bao giờ làm mình thất vọng mà. Đã đạt được mục đích của mình khi đến đây nên trong lòng tôi vô cùng thỏa mãn và vui vẻ. Nhìn ra cái ý định của tôi, lão chẳng hề ngăn cản mà chỉ cười cười rồi quăng tiếp một câu vào mặt tôi.

- Quà thì mày cũng đã lấy rồi. Nhưng tao còn một món khuyến mãi nữa cho mày đây.

Sự tò mò lại tiếp tục trỗi dậy trong lòng tôi, món quà này thì quá tuyệt vời rồi nhưng còn điều gì ở phía sau nữa. Không phải lão định rủ tôi chơi trắng đấy chứ. Thấy khuôn mặt đầy vẻ tò mò của tôi, lão P chẳng nói chẳng rằng mà chỉ nhếch mép cười rồi hất hàm về phía cái quầy bar.

- Đã ăn bướm tây bao giờ chưa em trai.

Ánh mắt tôi ngay lập tức hướng về một thân hình nóng bỏng với mái tóc vàng óng ả đặc trưng trên quầy bar. Một bông hồng ngoại lai đang thả vút tóc với một ly Whisky sóng sánh trước mặt. Cái đầm màu đỏ xẻ cao đến tận đùi làm lộ ra phần da thịt trắng muốt bên dưới, con nhỏ này đẹp kiểu hơi mờ màng đúng chất tụi tây. Tôi liếc nhìn lão P dò hỏi.

- Hàng của anh hay thế nào.

- Đéo biết. Thấy ngồi một mình ở đây mấy hôm rồi. Nhiều thằng lán la nhưng có vẻ đều ăn quả bơ.

- Vãi đái. Thế mà anh kêu là khuyến mãi cho em

Thằng anh tôi cười hềnh hếch rồi ném cho tôi một cái nhìn như thách đố, lão nói bằng cái giọng khích tướng.

- Thế nên phải xem bản lĩnh của mày tới đâu. Dám thử không em trai.

Quả đúng là thằng anh sinh ra trước tôi mười mấy năm, biết rõ rằng lão đang đào một cái hố đợi sẵn mà vẫn phải cắn răng nhảy vào. Được lăm anh trai, để thằng em này cho anh biết sự lợi hại. Tiếng chạm cốc lại vang lên thay cho lời chấp nhận thử thách của tôi. Đứng lên vuốt lại mái tóc under cut thời thượng, tôi bước từng bước tự tin đến gần con mồi. Đặt một tay lên mặt kính của quầy bar, tôi nói với con nhỏ bằng cái vốn tiếng Anh khá tốt của mình.

Nhưng để dễ hiểu, xin phép các độc giả cho tôi được dịch lại bằng tiếng Việt.

- Xin lỗi. Tôi có thể mời người đẹp một ly Martini không.

Giọng nói bằng tiếng Anh lưu loát của tôi cuối cùng đã hấp dẫn được sự chú ý của con nhỏ. Nó nhìn tôi bằng ánh mắt hơi ngạc nhiên pha chút tò mò nhưng cũng gật đầu đồng ý. Búng nhẹ cái tay ra hiệu cho thằng phục vụ, tất nhiên không còn lạ lẫm gì khi đã quá quen ở trong môi trường này. Ngay lập tức, một ly cocktail Martini đã xuất hiện trước mặt con nhỏ. Nụ cười mỉm xuất hiện trên gương mặt có đôi chút tàn nhang, con nhỏ nhấc cái ly lên ngắm nghía trong sự hài lòng. Bây giờ tôi mới có thể thấy thân hình bên cạnh mình, ngực con nhỏ khá bé nhưng mỡ thì lại thuộc dạng cực phẩm. Đúng chuẩn mực cái đẹp của tụi tây luôn

- Cảm ơn. Nhưng tôi không quen nhận một cái gì đó miễn phí. Có thể mời lại anh một ly không.

Tôi mỉm cười gật đầu rồi vớ lấy cái cốc rượu còn đồ vết son môi trên bàn rồi ngửa cổ nốc cạn trong ánh mắt ngạc nhiên của con bé. Hơi liếm nhẹ một cái để toàn bộ màu đỏ biến mất. Tôi đặt cái cốc xuống rồi cười nói.

- Cảm ơn. Đây có lẽ là một ly Whisky ngọt nhất mà tôi từng được thưởng thức.

- Vậy sao. Tôi đã biết tên anh chưa nhỉ.

- Ha ha. Chúng ta không có tên. Chỉ có you and I thôi. (ý tôi nói hai ngôi trong ngôn ngữ Anh)

- Hay lắm. Anh đúng là một chàng trai thú vị đấy.

Con nhỏ nở một nụ cười quyến rũ trong khi nhấm nháp ly cocktail. Có vẻ là tín hiệu khả quan đây, tôi mừng thầm trong lòng. Hai ngón tay chạy từ mặt kính lên cánh tay trắng muốt của con bé, da nó mềm thật sự. Con nhỏ chỉ cười cười mà không hề ngăn cản tôi, những ngón tay lại tiếp tục chạy qua vai bên kia, tôi ôm lấy vai nó vuốt nhẹ.

- Cô là một bông hồng mắt xanh đẹp nhất tôi từng thấy đấy.

Tôi nói vậy khi thấy bộ váy đỏ và ánh mắt màu xanh nước biển của con nhỏ, quả thật đúng như vậy chứ không hề xạo tí nào. Vẫn chỉ là một nụ cười quyến rũ, con nhỏ chống một tay lên cằm trong khi ánh mắt đẹp như chờ đợi hành động tiếp theo của tôi. Hai ánh mắt chạm thẳng vào nhau, thấy tín hiệu tốt, tôi đánh bạo vuốt dọc cánh tay mịn màng. Bàn tay trượt xuống ôm lấy vòng eo trong cái đầm đỏ xoa nhẹ. Ái chà, người con nhỏ này mềm nhũn nha, tôi thầm nghĩ trong lòng. Và mới nghĩ đến đó thì ào một cái, ly cocktail đã nhìn thấy đáy, còn rượu trong đó giờ đã bám đầy lên mặt tôi.

- Đừng chạm vào tao. Thằng khốn.

Khuôn mặt có vài vết tàn nhang của con nhỏ bất ngờ hiện lên vẻ giận dữ, sau mọi dấu hiệu khả quan trước đó, tôi chẳng thể nào ngờ được phản ứng thái quá thế này của con nhỏ. Đẩy mạnh vào ngực tôi một cái, cặp mỡ tròn ngung nguẩy quay lưng rồi đi sau khi đã rửa mặt giúp tôi bằng cocktail. Tôi sững người đứng như trời trồng, giật mình tỉnh lại thì bông hồng tây có gai đã biến mất từ lúc nào. Vuốt sạch đám nước trên mặt, tôi quay lại thì đã thấy thằng anh trai chết tiệt đang cười sặc sụa.

- Tưởng mày thế nào. Ha ha ha

Quê à nha...

Bạn đang đọc truyện *Thằng Khốn Nạn Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11-2: Ngoại truyện 3: Thập diện mai phục

Ông già chột hạ một câu trí mạng khiến tôi suýt phun ngum rượu vừa ngậm vào mồm ra ngoài. Có cần phải đột ngột vậy không chứ, gương mặt con nhỏ vẫn thản nhiên ngồi gầy gầy mấy hạt cơm trong bát mặc kệ tôi đang lo sợ. Bà má gấp thêm cho tôi một con tôm hấp vào bát, mỉm cười hùa theo ông già mặt đỏ bừng vì rượu.

- Đúng đấy. Hai đứa yêu nhau từ thời cấp 3 rồi còn gì. Con cũng ra trường đi làm mấy tháng ổn định rồi, nên cưới thôi.

- Má này, con chưa muốn lấy chồng đâu.

Linh ôm tay má em làm nũng, tuy nói thế nhưng tôi biết thừa, kiểu gì vụ này con nhỏ cũng có phần. Xoa đầu em đầy yêu thương và chiều chuộng, bà má mắng yêu.

- Con nhỏ này, lớn rồi phải lấy chồng chứ. Má là má thêm bé cháu lắm rồi đấy.

Tôi im lặng nhìn khung cảnh kẻ tung người hứng trước mặt, thầm nghĩ trong lòng, thôi bị đưa vào bẫy rồi. Thảo nào hôm nay bà má không cần vụ rượu bia, hóa ra là có ý đồ cả. Mấy cha nội nhà nước chuyên dùng mấy trò này để bàn công việc mà. Nói thật với các bạn, tôi thích yêu hơn là cưới, với cả mình còn trẻ quá, tính thư thả một hai năm nữa nhưng xem ra không ổn rồi. Vụ này xử lý không khéo là hỏng.

Thấy tôi đực mặt ra suy nghĩ, ông già tưởng say mà chưa say tí nào lại rót thêm một chén nữa. Đón lấy cái chén rượu đang được ông đưa ra trước mặt bằng hai tay, não bộ đã chênh choáng say của tôi cố gắng nãy số để kiểm đường lui. À có rồi, tạm thời hoãn binh đã rồi về nhà tính tảo suy nghĩ cách giải quyết sau. Làm hóp rượu cho trôi cổ rồi cổ tỏ ra vui vẻ, tôi cười cười nói.

- Dạ cô chú nói đúng. Nhưng vấn đề này con phải về bàn lại kĩ hơn với gia đình đã ạ. Và lại, chắc gì Linh đã chịu lấy con... Ha ha

Ông già em cũng cười vui vẻ khi thấy biểu hiện của tôi, nhưng có vẻ tôi hơi sai khi nghĩ mình cao tay hơn mấy cha nội đầu toàn sỏi.

- Hôm nọ chú gặp ba con, nói chuyện hai đứa thấy ông mừng lắm, còn bảo chú là để ông về kêu má con đi xem ngày rồi tuổi tác cho hai đứa.

Dùng một chút để giải thoát cho tiếng nấc cục trong cổ họng, ông nhìn sang con nhỏ với ánh mắt của một người cha nhìn cô con gái nhỏ sau đó cười to.

- Về phần con bé này thì con đừng lo. Việc hai đứa lấy nhau là cái chắc rồi, cha mẹ đặt đâu con gái phải ngồi đấy. Hôn nữa, nó lại chả thích quá đi ấy chứ.

Thôi ba giết con rồi ba ơi, tôi quên mất vụ ông bà già ở nhà cũng đang giục lên giục xuống tôi lấy vợ. Đợt em dỗi đi du lịch chỉ có hai đứa biết với nhau, còn ngoài ra mọi người bên ngoài không một ai biết gì cả, có chăng cũng chỉ đoán được tí chút. Quả này bị thập diện mai phục, như cá nằm trên thớt rồi.

Kế hoạch hoãn binh của tôi bẽ hoàn toàn rồi, giờ mà kêu con chưa muốn cưới có khi thân thể tội nghiệp này biến thành mấy khúc ấy chứ. Tự thâm nhủ bản thân là một kẻ tiểu nhân, ham sống sợ chết, tôi không thể mạo hiểm như vậy được. Thôi thì đành sống nhục còn hơn chết vinh, ta cứ tìm đường sống trước mắt đã. Tôi trưng cái khuôn mặt vui vẻ hết mức có thể ra rồi lại rót cho cả ba má em mỗi người một chén nữa. Nâng chén rượu bằng hai tay, tôi đứng lên kính cẩn cúi đầu.

- Dạ. Vậy thì con kính ba má vợ một chén trước. Cảm ơn ba má đã thành toàn cho tụi con ạ.

Vừa nói tôi vừa thấy hết sức có lỗi, giả như hai ông bà để cho tôi hai năm nữa rồi nói câu này có phải thành tâm thật lòng không cơ chứ. Tất nhiên là chẳng thể nào đọc được suy nghĩ đau khổ trong đầu tôi rồi, gương mặt hai người họ chỉ ánh nên nét vui vẻ, gật đầu nhận lễ của thằng sắp làm con rể mà cười hài lòng. Bình thường uống rượu ở nhà ít khi tôi uống kiểu tôi sắp say như hôm nay lắm mà toàn hết nấc, nhưng mà hôm nay mà thể có vẻ không ổn. Nhờ tí say quá lại vui nồm phun ra vài câu không hay thì có khi bị cắt mẹ nó chim chứ dẻo đưa được đâu. Chưa cần tới ông bà mà con cộp con kia đã thừa sức xử lý tôi rồi ấy chứ.

Ông già em uống còn nhiều hơn tôi mà vẫn minh mẫn ra ngồi pha trà, đúng là gừng càng già càng cay, không đùa với các cụ được đâu. Nhấp vài hớp trà xanh đắng chát cho tỉnh, đầu tôi đau như búa bổ vì rượu vậy. Mọi lần say hẳn toàn lăn ra ngủ nên chẳng biết gì, hôm nay say không ra say tỉnh không ra tỉnh nên khó chịu ghê gớm. Ngồi gật gù trả lời vài câu hỏi của ông già về công việc mà tôi tí nữa thì phun ra ghê.

Có lẽ đánh bài chuẩn thôi chứ ở đây lâu không khéo ông già mình mai làm đám cưới luôn thì bỏ mẹ. Tôi lảo đảo đứng dậy chào kính xin phép ra về, ông già phê rượu cũng gật gật đầu chẳng nói gì cả. Đang mò mẫm chìa khóa xe trong túi thì con nhỏ chạy ra kéo tay tôi ngăn cản.

- Anh dờ à. Đang say thế này còn đòi đi xe.

- Sao đâu. À. Anh còn tỉnh lắm.

Tiếng nấc cục phản chủ, tôi ôm choàng lấy vai em hôn hít lên cổ lên tai. Bình thường chắc cho kẹo tôi cũng chả dám làm thế đâu, dù gì vẫn còn phụ huynh ở đây mà, cơ bản là lúc đấy có rượu, kiềm chế hành động tay chân nồm miệng khó lắm. Con nhỏ đang ở nhà xem ra xấu hổ tợn, đẩy tôi ra rồi giật lấy chùm chìa khóa xe. Má em đi từ trong bếp ra thấy bộ dạng ngất ngừ của tôi thì cũng lo lắng nói.

- H ở lại đây đi con. Say xin đừng nên lái xe, hôn nữa ra ngoài còn sợ gió máy. Nhờ có việc gì làm sao cô chú ăn nói được với ông bà bên đấy.

Vậy là trước sự nhiệt tình hiếu khách của má em và sự can ngăn của con nhỏ, tôi được đẩy vào phòng ngủ cho khách ở trên lầu. Thật ra thì tôi thích ở phòng em hơn, phòng này lâu không có ai ngủ, cứ lạnh lẽo thế đó nào ấy. Tuy ông bà cũng chả lạ gì việc hai đứa đã ăn nằm với nhau nhưng làm người mà, ai chả phải có giới hạn, hôm nay đủ tình huống khó xử rồi. Nhưng tôi có một cái tật xấu đã nói rất nhiều trong các chapter trước, cứ hốc dầy rượu vào là nứng vãi cả đá. Mò hồi lúc này mới được con nhỏ lau sạch sẽ lại rịn đầy ra trán, rượu ban nãy uống hình như biến mẹ nó thành tinh trùng cả rồi hay sao ấy mà thằng em dựng ngược lên biểu tình. Tôi cố gắng nhắm mắt ngủ nhưng đầu đau quá, cứ chuểnh choáng quay vòng vòng ấy, giờ mà không được xả ra dễ hỏng lắm. Thôi thì nghĩ đến nghiệp lớn, xin em hãy thông cảm cho anh, đây là anh nghĩ đến đường con cái của hai đứa sau này chứ hỏng có phải đục vọng tâm thường như đám ba cái cha nội trên thiên địa đâu nha.

Lần mò ra ngoài hành lang tối thui, tôi rón rén đi từng bước nhẹ nhàng xuống cầu thang, phòng của em ở tầng hai. Hình như ba má em ở tầng dưới, trên này có hai phòng, một là của em và một của con bé giúp việc. Đứng tần ngần trước cánh cửa gỗ to đùng, tôi thầm chửi thằng mất dạy nào thiết kế ngu vãi cứt. Cửa giả dẻo gì làm rõ gống nhau, bình thường ban ngày mở vào nhằm thôi bỏ, nhưng đang đêm với một con cu dựng lều trong quần thể này mà vào nhằm phòng, bỏ này là bỏ mạng luôn chứ chẳng chơi. Tôi nhớ phòng con nhỏ ở bên tay trái mà khổ nỗi lúc đó say quá, chẳng may nhắm lẫn thì toi com.

À có cách rồi, bộ não của tôi tuy không có sỏi nhưng ít ra cũng không thiếu mưu hèn kế bẩn đâu. Rút điện thoại ra gọi cho em, tiếng chuông điện thoại vang lên bên kia cánh cửa khiến tôi phục bản thân quá xá. Ít ra cha nội thiết kế không có xài tường cách âm, chứ nếu không tôi cũng đành bỏ tay. Vặn

nhẹ tay nắm cửa, hên là con nhỏ không khóa nha, hé cánh cửa rồi chui vào trong, ánh sáng màn hình của con XS nơi đầu giường còn chưa tắt càn khiến tôi chắc chắn. Làm chó gì có giúp việc nào xài táo cắn dở mà to như cái bàn và thể này chứ.

Tôi lết luôn cái áo trên người rồi nhảy bổ lên giường mà ôm lấy cái thân hình trong lớp chăn mỏng. Em chỉ kịp ứ ớ trước sự tấn công bất ngờ trong đêm thì đôi môi đã bị tôi phủ kín. Thò tay vào trong cái váy ngủ bằng lụa mềm mại mà bóp lấy bầu vú to tròn, tôi ngấu nghiến lấy thân thể bé nhỏ thơm tho bên dưới. Mất vài giây để cạy mở hàm răng của em, hai cái lưỡi cuối cùng cũng quấn lấy nhau trong khoang miệng. Vẫn nhắm nghiền mắt, Linh đưa tay lên ôm quàng lấy cổ tôi rồi... thúc mạnh thiệt mạnh vô mạn sườn, còn bên dưới, vâng, xin thưa với các độc giả là con nhỏ lấy đà động nguyên đầu gối vô hai quả trứng cút của tôi.

Sự tấn công bất ngờ của con nhỏ khiến tôi toát mồ hôi hột vì đau đớn, co quắp người vật xuống khoảng giường trống bên cạnh. Mà thật ra ai trong tình huống đó cũng như tôi thôi, ngờ thể dẻo nào được, làm gì có ông nào đi cảnh giác với người yêu mình cơ chứ. Chỉ chờ có thể, em vùng dậy vừa gào to vừa bật đèn trong phòng.

- Ba ơi má ơi. Hiếp...

Mới có đến đó thì đã dừng lại vì con nhỏ đã kịp nhìn thấy thân hình đang lẫn lộn ôm trứng dái trên giường là của thằng tôi. Tiếng bước chân rầm rầm ở ngoài hành lang báo hiệu ông bà già đang chạy lên, cũng dễ hiểu thôi, đang đêm mà tự nhiên thấy con gái mình gào lo thì ai mà chẳng vậy. Vội vàng nên đầu đưa một ngón tay lên miệng ra dấu cho Linh, tôi thì thảo trong đầu. Đón.

- Là anh mà.

Rất nhanh con nhỏ đã hiểu ra vấn đề, liếc tôi một cái đầy bức bối mà chả có tí xíu cảm giác thương xót nào cả, em mở cửa ra trả lời tiếng gọi dồn dập của ông bà già bên ngoài. Tôi loáng thoáng nghe thấy Linh kêu mình gặp ác mộng nên mới phản ứng mạnh như vậy, rồi tiếng hỏi han quan tâm của ba má. Khoảng gần chục phút sau thì thấy tiếng bước chân đi xuống, khuôn mặt con nhỏ lại xuất hiện trở lại sau khi đóng kín cánh cửa sau lưng và không quên khóa trái. Em lê đến gần tôi bằng hai đầu gối trên tấm nệm mỏng rồi kéo người quay lại.

- Đùa, nửa đêm nửa hôm tự nhiên nhảy bổ vào làm người ta tưởng hiếp dâm. Gọi em dậy đàng hoàng có phải không sao rồi không.

- Thì lâu lâu muốn thử cảm giác mới lạ tí. Ai mà biết em còn có trò này chứ.

Tôi yếu ớt phản kháng lại khi thấy vẻ vừa tức giận vừa buồn cười của em. Chỉ thấy Linh cười đắc ý rồi kêu.

- Mấy món tự vệ học lâu rồi mà giờ mới được dùng đấy. Cơ mà không ngờ số anh lại đen đui làm người đầu tiên.

Lật hai tay đang ôm lấy hạ bộ ra, con nhỏ tụt luôn cả quần ngoài lẫn quần trong ra mà sấm sùi thẳng nhỏ đã ỉu xiu vì đau. Tôi nhìn vẻ xuội lơ của nó mà đau xót thay, mới cách đây vài phút còn hùng dũng oai phong, mà giờ đã duột ra teo tóp như chó phải bả thể này rồi. Con nhỏ thấy thế nghe chừng cũng lo lắng dử dối, hạnh phúc cả đời người mà, khả năng em còn sợ hơn tôi ấy chứ. Nắm lấy cổ thẳng nhóc kéo kéo, em nhìn gương mặt đang toát mồ hôi hột của tôi mà cắn môi khê dò hỏi.

- Này, liệu nó còn xài được không đấy.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Khốn Nạn Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11-3: Ngoại truyện 4: Bình yên

Đến tận lúc bấy giờ tôi mới hiểu cái câu đau thật cả dái nó như thế nào. Ở đây đã có ông nào từng bị động vô hai quả trứng cút chắc cũng hiểu cảm giác lúc đó của tôi, *** má đau vãi!**. Những ngón tay của em xoa nhẹ nhẹ vô cái biiu sần sùi phía dưới, bình thường chắc sướng không để đầu hết cơ mà bây giờ thì chỉ thấy tê tê. Thật ra tôi cũng thấy lo vãi dái, có khi nào họa mi tạch rồi không nhì. Đùa, đang từ vai tên trộm hiếp dâm trong đêm chẳng nhẽ tôi chuyển một phát thành ông chồng bắt lực ngồi xó nhà à. Đéo ổn đéo ổn rồi, vụ này không vui à nha.

Tôi nhìn thù phạm đang ngồi mân mê thăng cu của mình mà hận không thể ăn tươi nuốt sống. Giờ đau đến mức hai chân co quắp cả vào thể này rồi thì làm gì được ai nữa, tôi đành thờ dài một tiếng rồi len lén đưa tay lên nắn nhẹ bộ mông mồm mồm trong lớp váy ngủ. Con nhỏ hơi liếc tôi rồi cười cười, tiên sư nhà nó chứ, tưởng cho tôi rờ mông vài cái thì vụ này dễ dàng bỏ qua chắc. Đang tính cách trả thù trong đầu thì bất chợt một cảm giác âm ỉ ươn ướt bao bọc lấy con cu. Cúi xuống thì đã thấy con nhỏ đang vén mái tóc lòa xòa của mình lên nháy mắt với tôi trong khi miệng đã mút nhẹ.

- Tính dùng hành động để hối lộ cán bộ đấy à.

Tính đẩy đầu con nhỏ ra cho nó hực hăng chơi mà...sướng quá, tôi làm hỏng có nổi. Thôi thì đành cắn răng nhận hối lộ vậy, cái này là do tôi bị ép à nha, giống như mấy cha bác sĩ hay lên báo kêu là bị người nhà bệnh nhân nhét phong bì vô tay chứ có đòi hỏi gì đâu. Đường như con nhỏ mút cu với tất cả cảm giác hối lộ thì phải, cái lưỡi mềm mềm không quấn chặt lấy con cu như mọi lần mà liếm nhẹ nhàng mon trón.

Nếu có thằng cha nào hỏi tôi giữa hút cần và được em BJ, cái nào sướng hơn, chắc chắn sau vài phút suy nghĩ tôi sẽ trả lời rằng con nhỏ có một khả

năng trời phú về BJ. Tất nhiên là cũng phải nhờ công tôi dạy dỗ từ thuở còn non chứ không phải đơn giản, nhớ lại cái lần đầu toàn răng của nó mà tôi vẫn thấy hơn hớn. Ông nào đã từng dạy gấu BJ sẽ thấy đó vừa là một trải nghiệm vừa kinh hoàng vừa đáng nhớ lại có chút buồn cười.

Đến khi con cu và hai hòn dái của tôi đã ướt nước miếng cứng đờ thì con nhỏ mới thờ phào một tiếng. Tay vẫn xóc nhẹ con cu đầy yêu thích, em ngẩng đầu lên nhìn gương mặt đang dờ ra của tôi cười đều.

- Hên là nó chưa hồng đấy

- Ừ hên cho em đấy. Vừa thoát tội hiệp dâm thì tí nữa lại mang án giết người.

- Anh nói lại xem nào. Ai? Ai giết ai cơ.

Em bất chợt túm chặt lấy hai quả trứng của tôi trong lòng bàn tay. Năm cái móng sắc nhọn được tia tốt cẩn thận chĩa vào cái phần mềm yếu nhất trên cơ thể khiến tôi toát mồ hôi hột lần thứ hai trong buổi tối. Đây các ông cũng thấy rồi đấy, song song với trình độ BJ lên một tầm cao mới thì con mèo nhỏ ngày xưa đã biến thành con gì gì có bồm rồi ấy. Các cụ thường bảo quân tử phải biết nhịn nhục, tôi không phải quân tử nhưng cái vụ này vẫn làm được. Thôi thì cội nguồn sức sống đàn ông đang trong tay quân địch, ta tạm thời lấy chữ nhẫn làm chân lý, chờ thời cơ phản công giành lại chính quyền. Tôi vội vàng đưa tay xoa xoa mõng con nhỏ, miệng nở nụ cười nịnh nọt.

- Hề hề. Anh có nói gì đâu. Vợ đừng nóng đừng nóng.

- Anh cứ thử xem. Có ngày tôi cắt.

Mặt em vênh lên vẻ đắc thắng rồi lại cúi xuống ngậm lấy thằng nhỏ đã ỉu xiu vì sợ vào miệng. Mút mút vài cái để cho nó cứng trở lại, em nhấc chân lên kéo cái quần lót màu đỏ xuống, con bướm trắng hồng đã nhảy nhua nước từ bao giờ rồi. Đúng là gái Sài Gòn có khác, dâm thủy nhiều như nước lũ vậy. Em lột luôn cả cái váy hai dây mỏng qua đầu rồi ném xuống đất, hông vẫn lắc liên tục để con cu ngoáy thật sâu vào trong. Hai quả cầu tròn nhún nhảy lên xuống trên thân hình trắng phau của em. Mấy năm rồi nhí, chưa bao giờ tôi thấy mình ngừng say đắm cơ thể hấp dẫn này, em là một trong những người đàn bà đẹp nhất mà tôi từng sở hữu và thật may mắn bởi vì tôi vẫn đang là chủ của nó.

Cả đêm hôm đó tôi canh cơ hội trả thù mà không có, hai ngày liên tiếp với gần chục cuộc, trâu bò cũng phải chết chứ đừng nói là người trần mắt thịt. Cấu tạo sinh lý đàn bà khác đàn ông, tuy một thì một đấy nhưng hở ra cái là em lại leo lên nhún như chưa bao giờ được nhún. Cuối cùng tôi cũng phải chịu đầu hàng dưới sức chiến đấu quá mức bền bỉ của em. Đây con nhỏ ra rồi ôm chầm ngủ vui hời sức đến tận gần trưa hôm sau.

Tiếng chuông điện thoại kéo tôi tỉnh lại khỏi giấc ngủ mê man, gạt hai cánh tay và thân hình bám dính lên người của em sang một bên, tôi nhắc máy trả lời trong trạng thái mắt nhắm mắt mở. Giọng ông già khàn khàn bên phía bên kia như chậu nước lạnh tạt thẳng vào mặt giúp tâm trí tôi hoàn toàn tỉnh táo.

- Mày đang rúc vào háng con nào đấy. Sao hai hôm rồi không đến công ty.

- À ba ạ. Con đang ở cùng Linh, con nhỏ vừa về nước cách đây mấy hôm.

Ông già cũng chẳng lạ lùng gì với cái quãng thời gian trước của tôi, nhưng trái với nhiều gia đình khác, ông chỉ kêu đừng để xảy ra hậu quả là được. Thấy tôi bảo em về nước, giọng ông dịu đi thấy rõ, cứ tưởng bị ăn chửi vì mấy hôm trốn làm, ai ngờ đầu ông già chỉ ăm ừ,

- Ồ. Nó về nước rồi à. Thế cứ nghỉ vài hôm rồi đi làm cũng được. Mà việc của mày thì đưa cho thằng C làm không thì chậm tiến độ đấy.

- Dạ vâng. Con biết rồi. Ba cứ yên tâm.

- Ừ. Làm gì thì làm. Tối hai đứa về nhà ăn cơm.

Không chỉ đơn giản là người yêu của tôi, em còn một số việc dính líu đến gia đình nên trước giờ cả nhà tôi gần như đã coi em là con cháu. Tôi có một cái thói quen đó là mở mắt ra thường hay làm điều thuốc trắng miệng trước đã. Nhìn thân hình trần trụi vẫn đang nhắm nghiền mắt thờ ơ đều đều trong chăn kia, không đành lòng đánh thức em, tôi mở cửa ra ngoài ban công. Công nhận ông già em có cái sân vườn đẹp thiệt, nhiều cây cảnh rồi làm cả cái hồ cá nhỏ nhỏ. Đám cây si rồi bon sai bon sùng kia khiến tôi phải tặc lưỡi tiếc rẻ, cách đây tầm 6 7 năm chắc phải cỡ cả tỷ, giờ thì chẳng khác gì củi đun là mấy.

Ngồi nghĩ lan man một chút thì đã bay gần hết điều thuốc thứ hai, tôi bật cười khi thấy khuôn mặt ngơ ngác của em khi vừa tỉnh dậy, hai tay quờ quạng khoảng trống bên cạnh tìm người yêu. Nhìn thấy tôi đang ngồi ngoài ban công, một nụ cười tình quen thuộc thay cho lời chào buổi sáng xuất hiện trên đôi môi đẹp của em. Lật tấm chăn mỏng ra, hai mũi thịt lắc lư theo từng nhịp bước của đôi chân thon dài tiến đến gần tôi. Vội vàng đưa điện thoại lên chụp vài tấm ảnh khi em vươn vai, con nhỏ biết thừa cái sở thích của tôi nên cũng chẳng thêm ngăn cản, thậm chí ánh mắt còn hiện lên vẻ hải lòng của đàn bà khi được say đắm.

Cảm nhận được da thịt mát lạnh của em chạm vào lồng ngực, tôi ôm choàng lấy cơ thể bé nhỏ trong lòng mình đầy dịu dàng. Cứ thế, cả hai ôm nhau im lặng, chỉ cần một ánh mắt hay nụ cười là thừa sức để đối phương hiểu những điều mình muốn nói rồi. Một buổi sáng đẹp trời, một cái ôm tình cảm của người yêu, quá đủ cho một đời người rồi phải không.

- Thôi đi tắm đi. Hôm qua em chẳng bảo sáng nay qua shop xem làm ăn thế nào còn gì.

- Vâng.

Căn nhà rộng trống trải, đó luôn là lý do em sợ ở một mình. Em nói rằng đây là nhà của em nhưng thường thì nó mang đến nhiều cảm giác lạnh lẽo cô đơn hơn. Cái giá phải trả cho tiền bạc và quyền lực của người lớn là sự thiếu thốn tình cảm của con cái. Tôi không phủ nhận rằng ba má em vẫn luôn yêu thương đứa con gái duy nhất của mình nhưng họ không có thời gian để biểu đạt và truyền tải điều đó. Những chuyến công tác xa nhà, những buổi tiệc tùng móc nối quan hệ và áp lực công việc của ba má là toàn bộ những điều mà em thấy suốt tuổi thơ của mình. Tôi phục em, rất phục em, một cô bé chọn cách học hành, chơi nhạc cụ hay vẽ vời chứ không phải những đêm dài bay lắc. Tôi biết rất nhiều người có hoàn cảnh như vậy, xin phép không được đánh giá họ tốt hay xấu nhưng ít người có thể vững vàng như em. Nhiều thứ bắt em phải trưởng thành trước cái tuổi của mình, thay vì trở thành một dân chơi Sài thành như vài con bé cùng tuổi, em chọn làm một bà chủ của ba cái shop thời trang, bận rộn nhưng lại an nhàn theo một cách khác.

Ăn một bữa sáng nhẹ nhàng với ly cà phê do chính tay em pha, tôi vẫn luôn thích cái mùi vị hơi ngọt trong đắng này. Em nói em thích những điều ngọt ngào, với em, một bông hoa hồng bất ngờ còn có giá trị hơn hàng tỷ món quà đắt tiền khác. Vật chất là một thứ quan trọng đối với nhiều cô gái trong cuộc sống hiện nay, nhưng với cả em và tôi thì có lẽ chỉ là một thứ yếu. Có thể nhiều bạn chửi tôi sinh ra ở gần vạch đích nên mới nói thế nhưng mỗi người mỗi hoàn cảnh, ai thiếu thứ gì thì trân trọng thứ đó thôi. Tôi đã từng đọc một câu châm ngôn rất hay, sống là để yêu thương chứ không phải vật lộn với mọi bộn bề

Dừng trước cửa cái shop thời trang lớn, em bước xuống xe sau khi chào một nụ hôn tạm biệt từ tôi. Nhìn cái móng đẹp lác lác lu mờ, chẳng hiểu sao tôi lại nở một nụ cười ấm áp đến vậy nhỉ. Có lẽ cả ngày hôm đó khoe miệng tôi luôn được kéo lên, nhưng không phải nụ cười nửa miệng lười biếng và có chút khinh người thường thấy nữa. Cả văn phòng đều thấy lạ lẫm trước tâm trạng bất thường hôm nay của tôi, vài con bé nhân viên mới còn tranh thủ liếc mắt đưa tình.

Tranh thủ đến công ty bàn giao chút việc để còn yên tâm nghỉ ngơi, tôi mới chính thức được nhúng tay vào công việc của gia đình được vài tháng nay nên cũng chưa có quá nhiều thứ quan trọng. Tâm lý vừa làm vừa chơi của một thằng thanh niên vẫn còn nguyên đó. Đang ngồi trong phòng làm việc type nổi ít văn bản thì bà chị già thò đầu vào. Ném cho tôi một miếng táo trong túi áo, bà ngồi hẳn lên bàn mà hỏi.

- Ba vừa bảo tao là con Linh về rồi hả?

- Ừm. Chị thông tin nhanh đấy.

- Thế ba má có bảo gì mày không.

Câu hỏi của bà chị già khiến tôi thấy lạ nha, một cảm giác không ổn buốt lạnh chạy dọc sống lưng. Rồi hắt mắt khỏi màn hình máy tính, tôi liếc bà N đầy tò mò.

- Ý chị là sao. Bảo gì cơ.

Ngó gương mặt đang ngu dần ra của tôi, bà chị cười đắc ý rồi chuồn luôn. Trước khi ra khỏi phòng, bà không quên thò đầu vào ném một trái bom.

- Tôi về nhà mày sẽ biết. Chúc mừng em trai nhá.

Vụ này hơi kì ghê, tôi mang nguyên cục tò mò đó suốt cả quãng thời gian còn lại trong ngày. Tôi có một cái tật xấu là rất khó tập trung, câu chuyện vu vơ với bà chị già khiến đầu óc toàn nghĩ đi đâu đâu. Type cái hợp đồng sai gần chục lỗi khiến con bé thư kí của ông già cứ làm bầm mắng thảm, thôi hôm nay mình có lỗi, tôi chỉ cười rồi vỗ nhẹ vào móng nó kêu làm lại hộ. Cái điệu nguyệt dài nhưng ánh mắt lại liếc tôi đầy ẩn ý, toàn quý cả, đúng là công sở mà.

Trái với mọi nhân viên bình thường khác, tôi tự kí giấy cho mình về sớm luôn. 3h chiều đã rời khỏi tòa nhà đông đúc, tôi nhấc máy gọi cho em, chỉ mới cách xa vài tiếng mà chẳng hiểu sao lại thấy nhớ đến thế nhỉ. Tiếng nhạc du dương bên phía bên kia vang lên kèm theo giọng nói dịu dàng của em.

- Dạ em nghe.

- Anh xong rồi. Em đang ở đâu thế.

- Em đang ngồi với mấy đứa bạn cũ. Anh qua đây đón em luôn đi

Lướt đến The Coffee House thì thấy em đang ngồi với hai con bé bạn thân hồi cấp 3, trong đó có con bé K. Tôi và hai đứa này cũng quen biết nhau cả, hình như cả hai đều vẫn đang học đại học thì phải. Chào hỏi sơ sơ rồi nói vài câu xã giao, em đứng lên tạm biệt tại nó sau đó bám lấy tay tôi ra xe. Việc tôi sang nhà tôi ăn cơm em cũng đã biết, chẳng phải lần đầu nên chỉ là việc bình thường.

Điều tiếp theo càng làm tôi kì lạ hơn là hôm nay không có phải ngày nghỉ mà lại có cả nhà lão anh trai sang ăn cơm. Gần chục người chưa tính tụi con nít quây quần quanh cái bàn ăn dài. Má tôi liền tiếp gấp thức ăn cho em, con nhỏ chỉ dạ vâng nhẹ nhàng đón nhận sự quan tâm của bà má. Gạt hẳn thằng con trai là tôi khỏi bữa cơm, dường như trong mắt bà má chỉ còn con bé hiền lành luôn bị tôi ăn hiếp thì phải. Đang âm ức tính phun miếng thịt trong mồm ra ngoài vì bất bình thì chợt ông già tôi lên tiếng.

- Hai đứa yêu nhau được mấy năm rồi nhỉ.

- Dạ cỡ 6 năm rồi chứ.

Ông già tôi luôn thích vẻ lễ phép và nhỏ nhẹ như dâu con của em. Nhắc ly rượu rắn lên nhâm nhi, ông vừa ăn vừa hỏi em vài thứ linh tinh, từ sức khỏe hai cụ bên kia rồi đến công việc làm ăn của mấy cái shop. Trái với vẻ nghiêm nghị thường thấy, thỉnh thoảng ông còn chọc quê hai đứa khiến khuôn mặt bé nhỏ bên cạnh tôi đỏ bừng. Có vẻ như sự vui vẻ của bữa cơm gia đình đã làm tôi quên cảnh giác thì phải, trong một câu bông đùa vớ vẩn, ông già cười nói.

- Thôi hai đứa về ở chung đi chứ còn ngại ngủng gì nữa. Rồi làm cái đám cưới là đẹp.

- Vâng, Haha

Tôi cũng cười phụ họa theo ông già mà chưa hiểu chuyện gì xảy ra. Không hổ danh con người đầu toàn sỏi, ông nắm luôn lấy chỗ hớ của tôi mà bắt thóp.

- Ừ cứ quyết định thế nhé. Mai tao kêu má mày đi xem ngày rồi cưới luôn.

Á khẩu trước những gì đang nghe thấy, có vẻ như tôi đã bị tất cả mọi người bầy rồi thì phải. Tại sao tôi lại quên cái vụ ông bà má ở nhà cũng đang giục cưới chứ chỉ, lại còn thêm ba em tạo áp lực nữa. Thảo nào chiều nay chị N kêu chúc mừng tôi, hóa ra tất cả đều đã biết, chỉ trừ có một người duy nhất là tôi. Vâng, tôi đã bị đưa vào tròng như thế đấy, giờ mà mở miệng ra từ chối để con nhỏ lột da tôi làm giề lau chân lắm.

Quay qua khuôn mặt đang đỏ bừng bên lên đưa ngày sinh tháng đẻ cho má tôi mà không biết nên vui hay buồn đây. Có vẻ như vụ này không xài kế hoãn binh nổi nữa rồi, quân ta và quân địch cùng một giuộc. Tôi sắp bị đưa lên giàn hỏa thiêu rồi các ông ạ.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Khốn Nạn Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Ly café kì lạ

Tôi vác bộ mặt đang què sệ ướt sũng rượu quay lại chỗ thằng anh đang cười hô hô ngồi. Má, chưa bao giờ thấy nhục như hôm nay. Lão P nhìn gương mặt cau có của tôi thì cũng cố gắng nén cười lại nhưng trong mắt vẫn còn nguyên nét hài hước. Nhắc luôn chai Chivas trên bàn làm một hơi cho bỏ tức, tôi bức bối hỏi thằng anh mình.

- *** má. Đại ca chơi em quà này hơi đau đấy.

- Không không. Vụ này tao không biết nha. Chẳng phải tao đã cảnh báo mày ngay từ đầu rồi còn gì.

Lão xua xua hai bàn tay cố gắng phân bua với tôi. Mà nghĩ đi nghĩ lại cũng đúng, lúc đầu hình như lão có nói thế thì phải. Thôi bỏ đi, đêm nay đã quá đủ rồi, hơi tiếc vì thịt bươm tây bay mất khỏi mồm nhưng giờ tôi thích mấy điều thuốc trong túi này hơn. Từ chối lời mời qua đêm với một con hàng cao cấp của lão anh trai, tôi bỏ lại cái bar hỗn độn phía sau lưng để trở về nhà. Tôi thích sạch sẽ nên ít khi xài túi gái ngoài, hoặc cũng có thể nói gu của tôi hơi cao cũng được.

1h sáng, đường phố Sài Gòn vẫn nhộn nhịp đầy người, quả không hổ danh là Sài Gòn hoa lệ. Tính gọi taxi nhưng sau đó lại đổi ý, tôi lang thang đi từng bước từng bước trên con đường dài. Thở dài một hơi kèm theo những vệt khói trắng, đôi khi cảm thấy mình như chậm lại so với mọi thứ xô bồ xung quanh.

Một ông già ăn xin rách rưới đưa cái ca cũ nát có vài tờ tiền lẻ ra trước mặt tôi. Ánh mắt của ông cụ như van xin sự thương xót từ kẻ có vẻ ngoài bóng bẩy trước mặt mình. Lục tay hết túi quần túi áo, tôi lôi hết đồng tiền còn sót lại trong ví ra bỏ vào cái ca, cũng chẳng nhiều lắm vì tôi quen dùng thẻ hơn. Chắp hai tay vào nhau, ông già rồi rít cảm ơn tôi, trong mắt thấp thoáng từng giọt nước mắt. Một ông già cảm, một trong số những giọt lệ bất hạnh giữa lòng Sài Gòn này. Tôi chưa bao giờ nhận mình là người tốt hoặc có lòng thương xót kẻ khác. Chẳng hiểu sao đêm nay lại nhiều việc kì lạ đến vậy nữa, có lẽ tôi đang cầu mong một điều gì đó làm thanh thản tâm trí không tinh táo của mình.

Tôi cần một chút bình yên, và người đầu tiên mà tôi nghĩ đến bây giờ là chị. Cảm điện thoại lên vuốt vài cái, một chút đắn đo xen lẫn tội lỗi bỗng dưng xuất hiện trong lòng tôi. Chị sẽ cảm thấy thế nào nếu như biết mình chỉ là một kẻ thay thế hoàn hảo với tôi. Mà cũng không đúng, ngay từ đầu chẳng phải chị đã biết rồi sao. Tôi tự coi việc để cho chị ở bên cạnh mình như một cách ban ơn, người đàn bà liệu có hạnh phúc với việc làm kẻ thay thế không.

Giọng chị ngái ngủ rồi hốt hoảng vội vàng khi nghe thấy tôi đang bơ vơ ở trên cây cầu giữa đêm. Mười phút sau, vẫn nguyên bộ quần áo ngủ ở nhà, chị mang gương mặt lo lắng bước xuống từ cái Vespa đỏ nhìn tôi. Ôm lấy thân hình rệu rã đang ngồi bên vệ đường, chị khóc, những giọt nước mắt của chị lại lần nữa rơi xuống vì tôi. Đêm nay không có say rượu nhưng chẳng hiểu sao tôi lại chỉ bình thần nhìn chị đang khóc. Khóe miệng hơi nhếch lên một chút, cười cho số phận của người đàn bà đang yêu, cười mỉa mai kẻ khốn nạn không biết trân trọng tình cảm.

- Cậu định làm chị lo lắng đến thế nào nữa.

Quỳnh ghen ngào máng trong khi hai cánh tay chị vẫn bám chặt lấy cổ tôi. Mái tóc chị vẫn còn thoang thoang mùi hương dầu gội, tôi im lặng vuốt từng giọt nước mắt trên gò má cao kia. Vào một đêm tháng 10 nóng bức, giữa cây cầu vắng vẻ toàn những kẻ ăn xin, chị cần tình cảm, còn tôi cần lấp đầy khoảng trống.

Ôm lấy thân hình mềm mại của chị, mặt tôi gục sâu vào mái tóc mà tham lam hít hà lấy cái mùi thơm của cơ thể đàn bà. Cái yên xe vespa bé nhỏ khiến người chị như dính chặt lấy ngực tôi. Một tay cầm lái còn một tay vòng ra sau bám lấy lưng tôi, có lẽ chị sợ tôi ngã thì phải. Nhiều lúc nghĩ lại cũng thấy mình của ngày đó buồn cười, chẳng khác gì một đứa trẻ con đang được chị lo lắng cả.

- Này, cậu ngủ đây à.

- Không. Ở đến nhà em rồi à.

Tôi giật mình tỉnh dậy thì đã thấy chiếc xe của chị dừng trước ngôi nhà quen thuộc. Bước xuống mở cái cổng sắt lớn ra rồi bước vào trong, tôi quay lại nhìn khuôn mặt khó xử của Quỳnh. Chị hơi cắn môi, chân dậm bước theo tôi nhưng lại ngần ngừ đứng tần ngần ở bên ngoài.

- Chia này mở cửa trong nhé. Đi vào đi để em dắt xe cho.

Chọn sẵn một cái chìa khóa ra rồi ấn vào tay chị, tôi giành lấy lấy con Vespa đỏ trong khi đẩy lưng chị đi vào nhà. Lạ lùng gì nhau nữa mà nhiều khi thấy chị cứ bên lên như con gái mới lớn ấy, hay là đàn bà ai cũng vậy nhỉ. Quỳnh đã mặc sẵn quần áo ngủ rồi, chỉ khác là giờ không phải ở nhà chị nữa mà lại là trên giường ở nhà tôi.

Chị đỏ bừng mặt ngồi ở cái mép giường ngủ khi thấy tôi bắt đầu cởi quần áo. Trông cứ giống như cô bé lần đầu biết mùi đời ấy nhỉ, động tác của tôi ngày càng chậm khi thấy gương mặt như phát sốt của Quỳnh. Dừng lại khi trên người chị còn mỗi cái quần sịp, tôi bước từng bước lại gần chị. Trong không gian im lặng và mờ mờ tối của căn phòng ngủ, đôi môi hơi hé mở của chị báo hiệu hơi thở gấp gấp, khẽ ngả người ra phía sau, chị nhắm mắt như chờ đợi một nụ hôn sâu.

- Hình như chị đang ngồi lên cái khăn tắm của em thì phải.

Tôi khẽ sát mặt lên da thịt chị, tưởng chừng sẽ chạm lên cái cổ thiên nga đang mong chờ trước mặt. Quỳnh giật mình mở mắt ra, chị hơi xấu hổ đập nhẹ lên tay tôi khi biết rằng mọi thứ chỉ là một sự trêu chọc. Kéo cái khăn tắm từ dưới mông mình lên, chị ấn vào ngực tôi rồi giận dỗi nói.

- Không chơi với cậu nữa. Suốt ngày trêu chị thôi.

- Thật ra em còn biết làm chị sướng nữa đấy.

Nhún vai một cách đầy hài hước trước khuôn mặt tức giận của chị, có vẻ tôi vừa tìm ra một thú vui mới thì phải. Quỳnh nằm quay người nằm xuống giường, chị trùm chăn kín đầu tỏ vẻ như không thèm quan tâm đến bất cứ điều gì nữa. Tôi cười ha hả khi thấy cái phản ứng trẻ con đó từ một người đàn bà hơn mình đến vài tuổi. Mới dậm bước vào phòng tắm thì lại thấy tiếng chị vang lên phía sau lưng.

- Này, cậu có rượu vào mà đêm còn đi tắm. Dễ bị cảm lắm.

Câu nói của chị làm bộ não đen tối bên trong đầu tôi lại xuất hiện nhiều ý tưởng hay ho. Làm như đang suy nghĩ, tôi dựa lưng vào tường nhìn chị nói.

- Nhưng không tắm thì em không ngủ được. Làm thế nào bây giờ.

- Thôi đừng tắm nữa, nhờ bị làm sao thì chết.

Bỏ qua lời khuyên của chị, tôi nở nụ cười để trừ danh rồi trả lời.

- Em có cách rồi. Để chị tắm cùng em, nhờ làm sao còn kịp thời xử lí.

Không đợi Quỳnh đồng ý, tôi nhào lên giường bế bổng thân hình của chị chạy vào nhà tắm. Và thế là cuối cùng hai cơ thể trần trụi chìm vào làn nước nóng, hôn nhẹ lên môi chị, tôi cười hồi hồi khi thấy gương mặt vừa bất ngờ vừa tức giận kia. Chính xác thì phải là chị tắm cho tôi mới đúng, bởi vì hai bàn tay hư hỏng này hiện đang chu du khắp những phần lỗ hổng nóng bỏng trước mặt.

Cắn nhẹ vào cổ chị trong khi lưng mình đang được xoa bóp, tôi hài lòng nhìn cái vết đỏ bừng nổi bật trên làn da trắng nhợt nhạt. Đến khi hai cơ thể đỏ nhào dính chặt lên nhau trên giường ngủ thì đã có gần chục nốt đỏ trên khắp cổ và khoảng ngực mềm mại của Quỳnh. Đôi môi quấn lấy nhau trong khi hai cái lưỡi đang nhảy múa trong khoang miệng. Căn phòng ngủ chỉ còn lại tiếng da thịt đang nhóp nhép va chạm vào nhau, tiếng rên đầy thỏa mãn của người đàn bà trong màn đêm.

...

Tỉnh dậy thì đã thấy khoảng giường bên cạnh trống trơn, chị đã rời đi từ lúc sáng sớm thì phải. Đêm qua trong lúc giao hoan chị có kêu sáng nay phải đi sớm. Tôi nhìn căn phòng ngủ đã được chị dọn dẹp sạch sẽ trước khi đi mà cười đầy biết ơn. Sự tỉnh táo và chu đáo của chị vẫn luôn luôn dành cho tôi.

Mặc tạm bộ quần áo đơn giản rồi đi xuống dưới nhà, lại một lần nữa tôi phải bất ngờ vì sự chu đáo của chị. Trên bàn ăn là một bát mì tôm chỉ còn thiếu mỗi nước nóng và ly cà phê. Tôi nhấc mảnh giấy nhớ đang che miệng ly cà phê còn nghi ngút khói lên, hàng chữ mềm mại trên đó khiến một cảm giác ngọt ngào len lỏi qua tâm trí của bản thân. “chị xin lỗi vì phải đi sớm. Ăn sáng rồi nghỉ ngơi đi nhé. Yêu cậu <3”

Nâng ly cà phê trên bàn lên ngắm nghía, một vết son đỏ dính trên thành ly khiến tôi một lần nữa nở nụ cười hài lòng. Chị thật biết cách làm người khác yêu thích mình mà. Vị đắng của cà phê hôm nay đi đâu hết rồi thì phải, hay là do tôi đã ngậm sẵn đường trong miệng nhỉ...

Bạn đang đọc truyện *Thằng Khốn Nạn Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 13: Người quen

- Dạ em chào anh. Anh có phải là anh H k ạ.

Đang ngồi dọn dẹp ít file rác trong máy tính thì tôi có điện thoại, giọng một con bé nào đó lí nhí chào ở phía bên kia. Mấy ngày nay đăng bài lên mạng tìm người thay thế thằng An nên cũng có ít nhiều người gọi đến xin việc. Có lẽ cuộc điện thoại này không nằm ngoài số đó, sau tiếng ừ hử xác nhận của tôi, cái giọng con gái lại tiếp tục cất lên.

- Dạ bên quán cà phê của mình còn tuyển nhân viên không ạ. Em muốn xin làm part time buổi chiều.

- Vẫn còn nhé em. Chiều tầm 2h em đến quán nhé. Có gì mình trao đổi thêm sẽ rõ ràng hơn.

Có khoảng 3 4 người muốn xin vào làm nhưng tôi chưa chọn được ai ưng ý. Đi học quân sự thế này chắc phải tầm nửa tháng mới qua quán được một lần, kiếm một đứa nào nhìn trông phải tin tưởng được một tí. Tuy nói là cái quán này giá trị chẳng bao nhiêu nhưng mồ hôi công sức của mình mà, tôi không muốn khi không rước vài thằng ăn cắp vào nhà. Các cụ đã bảo trông mặt mà bắt hình dong, ít ra nhìn đứa nào đấy có chút ngoại hình còn có thiện cảm hơn vài ông nhồi con tóc xanh tóc đỏ.

Buổi chiều đến quán thì thấy thằng An đang cười nói trọc ghẹo gì đó con bé phục vụ nghe chừng vui lắm. Con nhỏ này tên Y, học đại học Mở còn ngành gì thì tôi cũng không rõ lắm. Lùn lùn hơi đậm người nhưng được cái tôi rồi lúi húi chạy lên lầu dọn ít cốc của khách. Liếc sang thì đã thấy thằng bạn nhìn chằm chằm vô cái đít của con nhỏ đang lác lư trên cầu thang kia bằng ánh mắt thèm khát. Tôi hơi ngạc nhiên đấy, đây có phải thằng bạn mới năm nhất còn bên lên như gái trinh của tôi không nhỉ. Cu cậu giật nảy mình khi bị tôi huých nhẹ vào vai, điệu cười hề hề chứa ngượng của nó không giấu nổi vô số nét tà dâm trên khuôn mặt.

- Đến rồi à. Sao sáng nay không đi học.

- Hôm qua uống rượu mệt vài đái. Vẫn điễm danh hộ bạn đấy chứ.

Thằng An gật đầu sau cái đập tay chào hỏi quen thuộc của hai thằng, tính ra chơi với thằng này nhiều cái lợi phết, rõ ràng nhất là cái vụ điễm danh hộ rồi. Nhìn về phía con bé kia chào vài câu xã giao, nó cũng cười chào lại tôi rồi lúi húi chạy lên lầu dọn ít cốc của khách. Liếc sang thì đã thấy thằng bạn nhìn chằm chằm vô cái đít của con nhỏ đang lác lư trên cầu thang kia bằng ánh mắt thèm khát. Tôi hơi ngạc nhiên đấy, đây có phải thằng bạn mới năm nhất còn bên lên như gái trinh của tôi không nhỉ. Cu cậu giật nảy mình khi bị tôi huých nhẹ vào vai, điệu cười hề hề chứa ngượng của nó không giấu nổi vô số nét tà dâm trên khuôn mặt.

- Gì mà trông đói khát thế bạn tôi. Dạo này em Linh không cho ăn uống đầy đủ à.

- Ở cũng tại mấy hôm nay nó đang có tiết canh. Với cả của lạ thì thằng nào chả thích. Mày lại bảo mày không thích đi.

Giờ đến lượt tôi nuốt nước bọt, đúng là phải công nhận con bé này có quả phao câu chất lượng thật. Nhưng ít ra gu của tôi vẫn cao hơn của nó nhiều nên không đến mức quá thèm thuồng, các bạn cũng biết tôi toàn ăn sơn hào hải vị mà. Khoác lấy vai thằng An, tôi cười cười kích dục.

- Nhích thôi bạn. Lâu ngày kiếm tí rau lạ cá tươi cũng không có chết thằng tây nào đâu. Với cả hình như tao thấy nó cũng thích mày ra phết đấy

- Thôi thôi tao xin, nói thì nói thế chứ tao không dám đâu.

Đúng là cái thằng to mồm, tưởng ông to gan lớn mật thế nào. Đứng chém gió vài câu với nó thì có vài người khách mới vào, đa số toàn tụi học sinh hoặc cỡ tuổi tôi thích im lặng mới đến đây. Xăm xí vậy đủ rồi, giờ mới đến công việc của chiều nay đây. Thằng An nhoay nhoáy pha từng ly sinh tố, vừa làm liên tục thế mà nó vẫn đủ sức bình thân nói chuyện với tôi mới ghê chứ.

- Vụ tuyển nhân viên mới sao rồi. — An hỏi tôi.

- Ở chưa đâu vào đâu cả. à mà tí nữa có một con bé đến xin việc đấy.

- Ừ chắc là bạn con Y thì phải. Hôm qua nó có bảo tao là có bạn muốn xin vào đây làm mà.

Có lẽ vậy, tụi con gái hay thích có bạn mà, hơn nữa chỗ tôi lương part time nhân viên khá cao nên là một lựa chọn không hề tồi. Liếc đồng hồ thì thấy đã gần 2 rưỡi chiều mà còn chưa thấy con bé kia đâu, tôi hơi nhủu mày khó chịu, tính tôi quen đúng giờ nên cực kì ghét ai hay đến trễ. Dặn thằng An xong việc thì làm cho mình một ly cà phê trứng, tôi xoay người lên lầu ăn ngủ vào cái chỗ ngồi quen thuộc. Đang đọc tin tức vớ vẩn trên cái lap thì nghe tiếng bước chân, ly cà phê đã được con nhỏ Yến đặt ngay ngắn trên bàn. Tôi vừa là chủ vừa là khách nên nghe chừng con nhỏ khá bối rối ngượng ngập khi cúi đầu mời.

- Dạ em mời anh dùng cà phê trứng.

- Ừ cảm ơn em. À anh nghe bảo em có bạn muốn xin vào làm ở đây đúng không.

- Vâng. Qua em có nói với anh An rồi ạ. Nãy giờ cũng đang định hỏi qua anh mà quên mất tiêu.

Con nhỏ cười bên lên làm lộ hai cái má kúm đồng tiền duyên dáng, nhưng cảm thấy có vẻ hình như nó hơi sợ tôi thì phải. Chẳng hiểu sao lại vậy nữa, nhìn tôi trông giống sắp ăn thịt tụi nó lắm lắm. Chỉ vào cái ghế đối diện ra hiệu cho nó ngồi xuống, tôi cười nói.

- Đang ít khách. Ngồi xuống anh em mình nói chuyện chút đã.

- Dạ.

- Anh bảo này, sao anh cứ có cảm giác như em đang sợ anh ấy nhỉ.

Tôi gạt điều thuốc vào cái gạt tàn bên cạnh rồi hỏi thử nó.

- Ở dạ. đầu làm gì có đầu ạ.

- Ha ha. Ừ thế thì tốt. Tính anh dễ tính, với cả mình cũng gần bằng tuổi nhau mà, anh không muốn tụi em làm việc trong môi trường không thoải mái. Hiểu chứ.

Nhấp một ngụm cà phê hơi béo, tôi gác lưỡi chửi thầm thằng An lại cho nhiều vani quá rồi thì phải. Đặt cái ly xuống, tôi nhìn con nhỏ đang ngồi đối diện bằng ánh mắt hơi có chút hài hước. Cảm giác cứ như mình là sói sắp ăn thịt thỏ con đến nơi ấy. Mặt con bé đỏ bừng, im lặng vài giây rồi mới lắp bắp trả lời tôi.

- Tại... tại tụi em thấy anh hay trầm tư ít nói với cả nhìn anh chả ai bảo là hơn tụi em có một tuổi đâu.

Thế giới quan của tôi gần như sụp đổ sau câu nói đó của nó, chẳng lẽ mình già đến vậy. Sờ lên cằm đầy những sợi râu cứng tua tủa, thành quả của việc thức đêm và xài chất kích thích đây. Tôi lại có râu quai nón nữa nên gần như khắp cả cổ lẫn má đều có râu, hơn nữa lại hay đi với Quỳnh, tôi cũng muốn mình hơi già dặn nên ít khi cạo lắm. Mà chính xác thì chị thích cái cảm giác được cái cằm đầy râu cạ vào bướm mới đúng. Hóa ra bộ râu mà tôi luôn tự hào này lại còn có tác dụng phụ không ngờ đến vậy.

Đang đờ ra không biết nói gì trước lời khen của con nhỏ Y thì lại có tiếng bước chân đi lên cầu thang. Cả tôi và Y đều quay lại ngó thì thấy một con bé tóc hoe hoe vàng đeo cái ba lô nhỏ thò đầu lên.

- A, giờ mới đến à. Sao muộn thế.

Nghe con Yến thốt lên như vậy thì tôi biết đây chắc là bạn nó rồi. Cơ mà không hiểu sao nhìn con nhỏ này quen quen à nha, giống như đã từng gặp ở đâu đó rồi thì phải. Đang cố lục lọi lại bộ não hỗn độn thì con nhỏ mới đến cất tiếng chào tôi.

- Dạ em chào anh. Em xin lỗi vì đã đến trễ, tự nhiên xe em bị hỏng giữa đường ạ.

Con bé rồi rít xin lỗi khi thấy tôi nhún mày liếc nhìn cái đồng hồ đeo tay. Yến cũng đứng lên nói đỡ giúp bạn của mình.

- Anh thông cảm giúp nó nha anh. Chắc nó hỏng có ý đâu.

Thôi coi như không chấp tụi con gái, tính tôi nói khó thì khó nói dễ thì lại dễ, tôi không muốn quá chấp nhặt. Và lại thấy bộ dạng thờ hồng học áo phong ướt mồ hôi của nó cũng không đành lòng mắng, mà thật ra nếu nó không xinh xắn đáng yêu thì chắc chắn không có dễ dàng thế đâu. Dập điều thuốc trên tay, tôi chào lại nó rồi mời ngồi.

- Ừ thôi bỏ đi. Chào em, mời em ngồi.

Yến thấy tôi thoải mái như vậy nên cũng yên tâm đi xuống dưới để lại con nhỏ bạn mình đối diện với tôi. Giống y hệt như con Yến vậy, con nhỏ này dường như đang co người lại hơi có chút cảm giác sợ hãi trước tôi. Thậm chí tôi còn cảm thấy nó sợ mình hơn cả con nhỏ Yến nữa đây.

Qua vài câu hỏi đơn giản thì tôi đã nắm được một số thông tin cơ bản của con nhỏ này rồi. Tên Vy, cũng là sinh viên Đại học Mở giống với con Yến, đã thể lại còn ở cùng khu trọ nữa chứ. Con nhỏ có mái tóc hơi vàng dài ngang vai, nó thấp lùn, chắc chỉ được khoảng mét 55 thôi. Nhưng được cái gương mặt ưa nhìn, người bình thường không béo cũng không gầy, cơ mà quả ngực căng tròn kia mà không phải độn thì cũng to dữ dội nha. Nó mặc một cái áo phong đơn giản, quần jeans đúng kiểu tụi sinh viên và một cái ba lô nhỏ chắc để đựng phấn son và khăn giấy (tôi đoán vậy)

Càng ngày tôi càng thấy con nhỏ này quen à nha, đã thể thỉnh thoảng nó còn liếc trộm tôi chứ ít khi dám nhìn thẳng vào mắt. Biểu hiện này nếu như không phải một người có tính tắt mắt hoặc hay làm việc khuất tất thì chắc chắn là đang sợ sệt một điều gì đó. Nhưng hôm nay tôi mới gặp nó lần đầu mà, hơn nữa nói thì nói vậy chứ chả nhẽ mặt tôi ác đến mức kinh khủng vậy sao.

Nói chung là nếu bỏ qua việc nó đi trễ hôm nay thì con nhỏ này chả có gì để chê, thật ra cũng một phần do tôi hơi mềm lòng trước cái đẹp hay còn còn lại mê gái đi. Trao đổi một hồi thì tôi quyết định nhận con nhỏ này vào thay thằng An, và điều làm tôi vui mừng nhất là nó bảo đã từng học qua pha chế vì dưới nhà nó cũng là quán cà phê. Nhưng cuối cùng vẫn không kìm nén được sự tò mò và khó hiểu, tôi nhìn gương mặt sợ sệt của nó hỏi.

- Anh và em đã từng gặp nhau ở đâu chưa nhỉ. Nhìn em quen lắm.

Vy hơi giật mình trước câu hỏi của tôi, ngập ngừng một chút rồi con nhỏ mới trả lời.

- Dạ rồi anh. Ở công viên đó.

- Công viên? Anh thường hay chạy bộ ngoài đấy nhưng không có ấn tượng gì với em cả. Mình gặp nhau lúc nào nhì.

Con nhỏ thở hắt ra một câu khiến tôi tí nữa thì phun ngụm cà phê trong miệng ra ngoài.

- Dạ hôm anh đánh lộn với bạn trai cũ em đó.

Cái đầu móa, giờ thì tôi nhớ ra rồi. Con nhỏ này chính là nhân vật nữ bị cấm sừng trong câu chuyện ở công viên, nếu nhớ không lộn thì hôm đó tôi ụnh nam chính hay còn gọi là người yêu cũ của nó như từ thì phải. *** má, hôm đó tôi say quá nên mất mớ, chẳng nhìn hay nhớ rõ mặt đứa nào hết. Cơ mà vụ nhận người quen này đúng là hơi bí hại à nha.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Khốn Nạn Và Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Câu chuyện của thỏ và sói (1)

Đúng là chả ai khổ bằng cái số tôi, trót nhận con bé rồi giờ biết làm thế nào được. Thấy có vẻ nó cũng ngại sau màn nhận người quen bất đắc dĩ, tôi đành phải âm ừ giả vờ cười trừ rồi bảo Vy xuống gặp thằng An để trainning vài thứ cơ bản. Tạm thời cứ giải quyết cái trước mắt đã, mà nhìn nó chỉ hơi sợ tôi chứ cũng chưa thấy tí ý định thù địch nào. Nghĩ lại thấy mình của hôm đó đúng là hơi còn đồ thật, đúng là ngáo quá mất khôn mà, may đêm đó không có ai nhìn thấy với cả mình chuồn nhanh chứ không có khi lại được lên phường uống nước chè.

Thôi coi như cứ nhìn nhận được là vấn đề người thay thế thằng An trong thời gian đi quân sự đã. Không biết ở chỗ các bạn phải đi học quân sự thế nào, chứ ở trường tôi thường tổng sinh viên vào một cái doanh trại. Tất nhiên là không đến mức khắc nghiệt như lính mới mà chỉ gọi là ở trong môi trường quân đội thôi, nếu so ra chắc chỉ được bằng một hai phần so với nghĩa vụ quân sự. Nhưng có điều là bị tách biệt với xã hội bên ngoài, chỉ được ở trong doanh trại ấy thôi, cuối tuần mới được xin ra ngoài và phải có đơn xin nghỉ.

Bảng đi vài ngày yên ả trôi qua, tôi và con nhỏ Vy đều không hề nhắc tới vụ nhận người quen kia, cứ như là chưa từng có gì xảy ra vậy. Còn chưa đầy một tuần nữa là đến hôm phải đi tập quân sự, tôi kêu thằng An nghỉ sớm đi để cho Vy làm, nhờ nó có về quê hay gửi đồ gửi đặc sắp xếp gì đó thì còn có thời gian mà làm. Nói chung là sau vài ngày đầu ngỡ ngàng thì con nhỏ Vy làm ổn lắm, hai con bé bạn thân lại làm cùng buổi chiều nên cứ tíu tít suốt ngày. Chúng nó có về nhưng cũng bớt giữ khoảng cách hơn với tôi, thỉnh thoảng lại còn bày trò chọc quê nữa mới ghê chứ. Toàn con gái mới lớn, năm nhất nên vẫn còn ít nhiều cái sự hồn nhiên.

Việc quản lý cái quán trong thời gian đi vắng tôi thì tôi để cho thằng làm ca sáng trông coi, thằng này là em bên đằng ngoại nhà tôi, người nhà nên ít ra còn tin tưởng được chút. Đợt đấy nó đang đợi visa để đi nước ngoài nên kiếm việc làm thêm, đúng lúc tôi đang mở quán nên kéo nó vào luôn. Anh em họ nhưng ít nói chuyện xong nó lại đi nước ngoài rồi nên gần như tôi ít ấn tượng lắm, thỉnh thoảng xã giao chút xíu nhưng cũng yên tâm giao cho nó làm rồi cuối tuần mình về coi. Đi quân sự cũng chỉ có một tháng nên tạm thời như vậy là ổn rồi, dăm ba bạn sinh viên tỉnh lẻ này mà đòi qua mặt tôi thì khó lắm.

Chỉ thấy hơi buồn cười và thương chị, nghe bảo tôi đi quân sự một tháng. Quỳnh lo sốt vó lên sợ trong đấy khổ rồi các thứ, còn hơn cả má tôi ở nhà. An ừ ừ mãi chị mới thôi xong còn dặn dò tôi hút ít thuốc ăn uống đầy đủ, trước khi đi còn dọa tôi về mà thấy gầy đi cân nào thì biết tay chị. Gớm, cả người chị tôi còn thấy rồi chứ tay thì sức mấy mà dọa.

Vì đợt này đi vắng nên tôi tính cho đám nhân viên nghỉ một hôm rồi mấy anh em đi ăn. Cả quán cũng chẳng có bao nhiêu nhân viên, thằng em họ tôi làm sáng, hai con bé buổi chiều với hai đứa nữa buổi tối, thêm cả thằng An với người yêu nó. Mời chúng nó một bữa đối với tôi còn không bằng một buổi tối lên bar, thôi thì làm tí rượu cho anh em vui vẻ cũng được. Định gọi cả chị đi nhưng hôm đấy Quỳnh có việc bận gì đó nên lại thôi.

Cả đám gần chục người vô một cái lầu sinh viên gọi món, năm gái và ba đực ngồi quây quần bên cái bếp lửa. Mấy đứa con gái bình thường trông không có gì nổi bật mà tự nhiên hôm nay make up vào nhìn đứa nào cũng ngời ngời. Thề với các bạn, tôi chỉ là thưởng thức cái đẹp đơn thuần của một thằng con trai thôi chứ hông có ý gì hết nha. Khai một chai rượu ra, loại hay dùng ở quán nhậu bình dân ấy, tôi rót cho mỗi đứa một chén đầy. Hơi ngạc nhiên một chút là con nhỏ Yến lại có vẻ hào hứng với rượu trái ngược hoàn toàn với vẻ mặt nhăn nhó của Vy. Vì bản thân mình là chủ xị của bữa nhậu, tôi cảm chén rượu đứng lên nói.

- Nào, anh em mình biết và làm việc với nhau cũng được một tháng rồi. Cảm ơn mọi người đã đến đây và góp sức cho quán của mình.

Tôi ngửa cổ dốc cạn ly rượu đầu tiên coi như lời mời và lời cảm ơn đến tất cả nhân viên. Rượu cứ rót, người cứ uống, khoảng cái hết 5 6 chai nửa lít, đa số là tụi nó mời tôi nhiều. Tất nhiên là với một thằng nửa nghiện nửa đam mê rượu như tôi, lại còn ăn chơi sớm, mời bao nhiêu tôi chơi hết bấy nhiêu luôn. Hơi kì lạ một chút là hầu như toàn mấy đứa con gái mời nhiều chứ hai thằng kia toàn cầm đầu vào ăn.

Một vài ánh mắt trong bàn nhậu thỉnh thoảng lại nhìn tôi đầy ý tứ. Chưa bao giờ tôi nói quá bất cứ điều gì về bản thân mình, thậm chí bên ngoài nếu các bạn gặp tôi sẽ thấy tôi rất bình thường và khiêm tốn. Nhưng phải công nhận lúc đấy sức hút của mình với vài em gái mới lớn rất cao, nói chuyện đằng hoàng lịch sự, cao ráo, mặt mũi bình thường không què cụt gì cả, cơ mà có một thứ mà tôi tự hào đấy là bộ râu quai nón nhìn men cực kì. Không phải kiểu rậm rạp như mấy thằng tây mà chỉ hơn đen mờ mờ thôi ấy.

- Ô cái chị hay đi cùng anh đâu rồi anh H.

Đột nhiên con nhỏ Yến hỏi tôi, nó làm từ ngày đầu mới mở quán nên cũng biết Quỳnh hay đi cùng tôi khá nhiều. Bọn nhân viên có hỏi mấy lần nhưng tôi chỉ cười và giới thiệu là bạn, mà thật ra cũng chẳng biết gọi mối quan hệ mập mờ của tôi và Quỳnh là gì nữa. Người ngoài nhìn vào thì cứ đoán là người yêu này nọ chứ cả tôi và Quỳnh chưa bao giờ đi xác nhận điều đó. Có lẽ hôm nay thấy chị vắng mặt nên con Yến mới thắc mắc thế.

- À nay chị ấy bận. Anh có gọi nhưng không đi cùng được.

- Thế chị ấy có phải người yêu anh không anh H.

Lại là câu hỏi này, tôi đã phải nghe và phải giải thích bao nhiêu lần rồi mà chẳng bao giờ chúng nó chịu tin. Tất cả đám con gái trong bàn đều nhìn tôi một cách đầy tò mò như đang mong đợi câu trả lời thuyết phục. Thở dài một tiếng mệt mỏi, tôi tự nhủ với bản thân rằng sẽ chỉ nói nốt lần này thôi.

- Không. Bạn anh thôi.

- Sao suốt ngày thấy anh với chị ấy

Tụi này soi mói hơi quá mức rồi đấy, tôi bắt đầu cảm thấy hơi bức mình với con nhỏ Yến vì sự vô duyên tăng dần đều của nó. Thăng An nhìn gương mặt hơi nhàu mảy của tôi nghe chừng đã biết ý thằng bạn thân đang khó chịu, nó vội vàng nhắc chén rượu lên mời từa lưa để đổi chủ đề câu chuyện. Đúng là không hô danh anh em có phúc cùng hưởng có họa tự chịu, tôi ném cho nó một cái nhìn đầy vẻ biết ơn. Khẽ vỗ nhẹ vào vai tôi, thằng An quay sang thì thâm vào tai.

- Thôi đừng chấp. Mày không thấy nó say ngất ngư rồi à.

Nó nói làm gì tôi mới kịp để ý, con nhỏ Yến mặt đỏ tung bừng, mắt lơ đãng, thỉnh thoảng lại cười nhăn nhó, hội tụ đủ các biểu hiện của một đứa đã không còn giữ được sự tỉnh táo. Nãy giờ con nhỏ này là đứa mời rượu tôi nhiều nhất, thành ra thế này cũng là điều dễ hiểu thôi. Kết thúc bữa ăn, tụi nó lại nảy ra ý định đi hát, nhìn đồng hồ vẫn còn sớm, tôi nghĩ thôi lỡ cho chúng nó chơi rồi thì chơi tới luôn đi cho thoải mái. Thế là sau cái gật đầu đồng ý của tôi,, cả đám kéo đến một phòng hát karaoke. Tất nhiên vẫn là cơ sở quen thuộc của lão P, tôi ngu gì mà đến chỗ khác cho mất tiền chứ.

Đám con gái trợn mắt khi thấy tôi lếch đết lên con Méc c250 đỗ bên vệ đường. Bình thường thì tôi đi xe máy nhưng mà các bạn biết đấy, thỉnh thoảng sẽ gái một tí thì cũng không có chết thằng tây nào đứng không. Con này tôi lấy của ông già, đột ra viện ông bảo cứ lấy mà đi, nhờ say rượu đi xe máy rồi lại ngã nghiêng, đi ô tô cho khỏi sợ gió. Dù không thích nhưng thật sự tôi phải công nhận một điều, đi con này dù bạn có là Tùng Sơn cũng sẽ đẹp trai như Jay Park.

Rút bao thuốc ra đưa cho ông anh quản lý cái karaoke một điếu, gã nhìn đám con gái lố nhố sau lưng tôi mà cười đầy ẩn ý. Hồng phải như anh nghĩ đâu nha, là tụi nó đòi đến đây chứ không phải tui nha. Nhún vai cười trừ một cái như đáp lại, tôi lười phản bua với gã nên chỉ kêu cho một phòng bình thường.

Mấy em gái thay nhau lên gầm rú, rồi kế tiếp là đến màn song ca của các cặp đôi. Thăng An với em Hương người yêu nó cũng hát. Gu của tôi không phải cái món này nên từ chối hết mọi lời khích bác của chúng nó mà ngồi một góc hút thuốc. Sinh viên xong lại đi xa nhà mà, cảm giác như đứa nào cũng có vẻ hơi đuối thì phải. Có lẽ mình nhẩn mặt với vài kiểu ăn chơi như này rồi nên không còn hào hứng giống tụi nó nữa.

Đang ngồi vỗ tay khích lệ cho bài « Đồng xanh » của con bé ca tôi thì bất chợt có cái gì đó kêu kêu mạn sườn tôi. Quay sang thì đã thấy khuôn mặt của Vy sát ngay bên cạnh, con nhỏ ghé vào tai tôi nói trong không gian ồn ào đầy tiếng nhạc.

- Ủa, sao anh không lên hát cho vui.

- Anh không biết hát nên nhường sân khấu cho tụi em đó.

Đến lượt tôi kẻ sát vào vành tai đỏ ửng của con nhỏ mà nói. Cả thân hình đang ngồi kế bên run lên nhẹ nhàng khi bị hơi thở đàn ông của tôi quần quít lấy. Tự nhiên tôi lại nổi hứng muốn trêu chọc nó mới chết chứ, một bàn tay chà biết từ lúc nào đã bay lên đậu trên cặp đùi trắng ngần được cái quần soóc ngắn cũn kia bao bọc. Da thịt con gái mới lớn có khác, mềm và căng hết cỡ nói.

Con nhỏ không có chút phản kháng nào trước hành động của tôi mà chỉ hơi nắm lấy bàn tay nóng hôi hổi đang ở trên đùi mình. Được đà lấn tới, tôi kéo nhẹ một cái là cả thân hình nóng bừng bên cạnh đã dính sát vào vai mình. Có lẽ cái ôm bất ngờ đó đã khiến con nhỏ lấy lại được chút tỉnh táo ít ỏi của mình, nó đẩy tôi ra và hơi nhích mông ngồi lui lại. Cứ tưởng sau đó sẽ là một gương mặt khó chịu hoặc vài cái lườm sắc lẹm, nhưng không, chỉ là một ánh mắt ngại ngùng. Cái ánh mắt xấu hổ và ngại ngùng của con thỏ bé nhỏ đáng thương đã rơi vào miệng tôi...

Bạn đang đọc truyện *Thằng Khốn Nạn Và Em* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Câu chuyện của thỏ và sói (2)

Chơi chán chê một hồi đến tầm khoảng 11h tối thì cả đám đòi về. Tôi mừng rớt nước mắt vì hai cái lỗi tai cuối cùng cũng được giải thoát khỏi mấy con bò rống này. Đã trót tiền phạt rồi thì thôi tiền cổ tới tây thiên, tôi lại giành trả hết hóa đơn dù cho chúng nó đòi góp. Anh mầy hết sức hết lòng thế rồi mà tụi bay ở nhà phá quán thì đi quân sự ra tao hỏi tội tụi đứa một.

Tưởng chừng như đã quá đủ sự khó chịu cho một buổi tối rồi nhưng không, con nhỏ Yến xin quắc cần câu sau khi chơi thêm vài chai bia ở trong quán hát. Nếu như lúc đến nó còn đủ sức nói cười thì bây giờ đã nằm im thín thít không động đậy gì luôn. Lại thêm một vấn đề mới xuất hiện, nó và Vy đi chung một cái xe đạp điện, giờ nó đuột ra như thế thì ngồi làm sao nổi lên cái yên bé xíu kia. Chưa kể là bé Vy cũng đang lơ mơ mặt đỏ bừng vì rượu. Ok để thôi có con mẹ gì đâu mà khó nghĩ, bắt cái taxi hai đứa về cho đỡ mệt, xe để ở đây có cho tiền cũng chẳng thẳng nào dám lấy.

Nhưng đời thường không đi theo hướng mà bạn nghĩ và luôn tràn ngập những biến số. Mọi chuyện đã sắp êm đẹp khi con nhỏ chịu gọi taxi và tôi sắp sửa được về đi ngủ thì một đứa trong nhóm thở ra vài câu chuyện đầy màu sắc nguy hiểm về mấy vụ taxi đêm cướp của giết người hiếp dâm tào lao trên mạng. Vâng, các bạn cũng biết tôi có một bộ lông yếu đuối cỡ nào rồi đó. Nhìn gương mặt tái xanh hơi sợ của Vy mà đành thờ dài trong lòng, thôi thì lại kêu em lên xe anh đưa hai đứa về vậy.

Con nhỏ mừng hớn trước lời đề nghị đó, có vẻ như nỗi lo về một thằng tài xế đồi bại trong đêm của nó đã biến mất thì phải. Nhưng không, em nhảm rồi Vy à, thường thì người không nguy hiểm bằng sói và nhất là con sói còn đang có men. Thật ra cái việc đưa hai con nhỏ về chẳng có gì to tát cả, tôi không muốn làm thế bởi vì quan hệ của tôi và chúng nó chưa thân mật tới mức đó. Hơn nữa có rượu vào mà, tôi muốn về nhà nghỉ ngơi hơn là phải lái xe.

Châm điều thuốc rồi thả làn khói qua cánh cửa xe, tôi vừa lái vừa nhìn hai con nhỏ gục vào nhau ở hàng ghế sau. Giờ mà mang lên biên giới có khi cũng chả biết đâu, cảm giác cứ như đang chờ nửa tỷ trên xe vậy. Tào lao với các bạn một chút thôi chứ lúc đó thật ra tôi chỉ sợ nhờ con Yến mà beautiful trên xe thì đúng là không để đâu hết nhục. Quả ghế bọc da này mà ngấm mùi bãi nôn chắc ông già giết tôi mất. Vòng vèo một hồi thì cũng đến xóm trọ của tụi nó, cái này là do bé Vy chỉ đường chứ sức mầy mà tôi tự tìm được đường. Khu trọ sinh viên ở trong một cái ngõ bé xíu xiu chỉ có xe máy mới vào được.

Mình là người lạ, hơn nữa chả việc đéo gì phải bằng một con nhỏ không đầu vào tận phòng. Tôi ga lăng thì ga lăng thật đấy nhưng cũng phải tùy người tùy hoàn cảnh, nhớ đâu có ai nhìn thấy lại rách việc. Để cho bé Vy diu con Yến vào phòng, tôi xung phong giành quyền đứng ngoài xe trông mấy thứ đồ linh tinh của hai con nhỏ. Khoảng 15 phút sau, điều thuốc thứ hai cháy được gần phân nửa thì cuối cùng cũng thấy Vy quay trở lại. Dù bề ngoài đang ngầu và bình tĩnh nhưng trong lòng tôi đang chửi thầm, tiền sư nhà nó chứ, đi gì rồ lâu để tao sợ ma chết mẹ. Con nhỏ hơi bẽn lẽn cười đầy hối lỗi với tôi.

- Xin lỗi anh nha. Phiền anh thế này làm em ngại quá.

- Ồ có gì đâu em, đồ của hai đứa này.

- Anh về cẩn thận nghe.

Vy cầm lấy cái túi xách từ tay tôi rồi bất ngờ nhón chân, nhanh như chớp, một nụ hôn phớt nhẹ nhàng lướt qua má phải của tôi. Chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì con nhỏ đã biến mất vào trong bóng tối của cái ngõ. Mùi sơn 3ce thoang thoảng bay trong không khí như để xác nhận mọi việc vừa nãy có thật chứ không phải do tôi ngáo rượu. Một vết phớt hồng bám trên mu bàn tay khi tôi chùi nhẹ bên má phải.

Tôi nở nụ cười khổ trong khi tay đảo liên tục cái vô lăng, nhưng đầu đó trong lòng lại có chút gì đó vui vẻ. Thề với các bạn, ban đầu tôi chỉ có ý định trêu đùa nó một tí thôi, ai ngờ con bé lại tưởng thật rồi cuối cùng lại thành ra thế này mới chết chứ. Định về thẳng nhà nhưng bỗng dưng thấy khát quá, còn trong rượu làm cơ thể hao nước. Đành dừng xe lại bên cái máy bán nước tự động, tôi lấy một lon café rồi ngồi ở vệ đường bình tĩnh vừa uống vừa châm điều thuốc. Đường phố về đêm đã chẳng còn mấy người qua lại, thỉnh thoảng một vài cái nhìn tò mò lại hướng về phía tôi. Nhắm mắt lại để cảm nhận một chút cô đơn, một chút hỗn độn trống vắng trong đầu. Tôi vẫn luôn thích những khoảnh khắc tĩnh lặng đơn giản như vậy.

Chuông điện thoại đổ dồn dập trong túi quần, tôi nhú mầy đuổi thẳng chân để rút con Iphone ra từ túi quần bò. Cuộc gọi về đêm thường báo hiệu những sự việc không mấy vui vẻ. Trên màn hình là số của bé Vy, chắc con nhỏ gọi xem mình về đến nhà chưa ấy mà. Thỉnh thoảng được một vài sự quan tâm nho nhỏ thế này cũng là một niềm vui nhì.

- Alo anh nghe.

- Hức hức anh ơi.

Trái ngược hoàn toàn với sự tưởng tượng của tôi, mở đầu cuộc gọi không phải một câu hỏi han mà là tiếng khóc của con nhỏ. Giữa đêm mà lại thế này, chẳng nhẽ con nhỏ bị hiếp thật. Xen lẫn tiếng nức nở là vài tiếng chửi bới lẽ nhè, là một thằng say rượu chẳng.

- Anh ơi anh cứu em với. Hức...hức...

Tôi mới rời khỏi đó chưa được nửa tiếng mà, lại có chuyện quái quỷ gì đến với đêm nay nữa đây. Lao hết tốc lực trên ô tô, tôi biết con nhỏ thực sự đang rất không ổn rồi. Trở lại với cái ngõ tối thui, thay vì cái sự im ắng như lúc trước, tiếng ồn ào chửi bới, tiếng người xôn xao vọng ra từ phía trong. Trước mắt tôi là một thằng say rượu đang đập ỳnh ỳnh vào cánh cửa gỗ.

Cái dãy phòng trọ không lớn lắm, chỉ được độ 4 5 phòng nhỏ thôi. Hình như ở đây toàn con gái thì phải, có cả hai ông bà trung trung tuổi, chắc là chủ của chỗ này đang đứng can ngăn thẳng kia. Ánh sáng mờ mờ từ mấy cái bóng đèn khiến tôi phải vào gần mới nhìn thấy rõ, tưởng ai chứ hóa ra lại là người quen cả.

- Con đi. Mày đi chơi đi đú với thằng nào đến nửa đêm giờ tao gọi còn không mở cửa à?

Thằng say rượu đang vừa đập cửa vừa chửi bới gọi tên bé Vy kia chính là nhân vật nam chính tóc màu vàng cắt ở công viên. Nghe con nhỏ kể thẳng này

là người yêu cũ, nhìn bộ dạng khá bản thể kia mà chẳng hiểu sao ngày xưa lại tán được Vy nhi. Điện thoại lại rung lên báo hiệu cuộc gọi của con nhỏ, chắc con nhỏ đang lo sợ và sốt ruột lắm. Đưa tay ấn nút từ chối, tôi bình tĩnh coi cái thất lưng da đang mặc trên người xuống. Với một số thành phần như này, chỉ có bạo lực là cách nói chuyện duy nhất

- Nó đi với tao đây.

Sự xuất hiện và xác nhận bất ngờ vang lên thu hút hoàn toàn sự chú ý của tất cả những người đang có mặt ở đó. Trong một khoảnh khắc, mọi ánh nhìn đều đổ dồn về phía tôi. Vài cánh cửa phòng cũng hé mở như hóng hót con bão tố sắp ập đến ở bên ngoài. Sau vài giây im lặng, cái đầu vàng cứng rỗng lên tức giận.

- Thằng chó, tao giết mày.

Nó lao về phía tôi với cái nắm đấm xương xẩu và thân hình ốm nhách. Bình thường tôi chấp anh ấy một tay có khi còn được chứ đừng nói là lúc nó đang không tỉnh táo. Một cú đá thẳng về phía ngực nó ngay khi vừa tới gần làm cơ thể chắc chưa nổi 60kg bay ngược lại phía sau. Giờ tôi mới thấy tại sao tại WWE phải chia chênh lệch hạng cân rồi nha.

- Nhận ra người quen không bạn? Minh là người đánh bạn ở công viên lần trước nè.

Tôi cười châm chọc khi thấy nó lồm cồm bò từ dưới đất lên. Vẫn còn đang ôm ngực ở dốc, ánh mắt anh ấy long lên sòng sọc khi nhận ra người quen cũ. Bà chủ nhà hét lên khi thấy nó rút từ túi quần ra một con dao bấm ngắn rồi lao như điên tới phía trước. Cái áo phong Givenchy của tôi rách một đường ở phía mạn sườn, không cảnh giác nên con dao đã xẹt nhẹ qua da nhưng không sâu lắm.

*** má nó chứ, tôi không có thói quen hành hạ động vật nhưng thằng *** này thì không thể nương tay được nữa. Cái thất lưng gấp đôi vệt liên tục vào mặt vào người nó trong khi tay trái tôi túm lấy cổ tay cầm dao kia. Hôm nay ông mày lên phường cũng phải cho mày một trận nhớ đời. Tôi chẳng còn nhớ gì nữa cho đến khi thấy Vy ôm lấy ngang lưng. Tỉnh lại sau cơn say máu, thân hình lép kẹp của thằng lín kia đã thành một mớ giẻ rách nằm dưới đất. Chẳng ai dám ngăn cản khi thấy sự hung hãn quá mức của tôi.

Vy đẩy lưng tôi chạy ra khỏi ngõ, vài người nghe thấy ồn ào cũng đã bắt đầu kéo đến. Mở cánh cửa xe ô tô, tôi nắm tay Vy ra lệnh khi thấy con nhỏ định quay trở lại bên trong.

- Lên xe.

- Em không đi đâu. Em...

- NGAY LẬP TỨC.

Tôi gần giọng ngắt lời con nhỏ bằng một ánh mắt sắc lạnh và giọng nói trầm thấp ớn lạnh. Thỉnh thoảng vào lúc cần ngẫu nhiên cũng ngẫu nhiên phết đấy chứ. Bình thường mặt tôi hơi nhây nhây và hay cười nhưng theo cái giận của gia đình thì vẫn không thoát nổi vẻ ngoài dữ tợn của ông già. Bộ râu quai nón bấy giờ là thừa hưởng y nguyên của ông luôn, và chắc các bạn cũng hiểu vì sao thằng anh tôi làm giang hồ rồi đấy.

Con nhỏ ngồi thu lu ở bên ghế phụ. Có lẽ vừa sốc vừa sợ nên nước mắt nước mũi tèm lem trên gương mặt nhỏ nhắn mà Vy chỉ dám cắn răng nín chặt. Rút tờ khăn giấy ở trong ngăn để đồ rồi đưa cho nó, tôi phá vỡ sự im lặng giữa hai đứa bằng một câu hỏi băng quơ.

- Đói không.

Vy hơi lắc lắc đầu như để trả lời. Không gian trong xe lại tiếp tục rơi vào sự im lặng, à không đúng, thỉnh thoảng có tiếng nấc nhẹ và tiếng lạo xạo của khăn giấy chà trên da. Một quán ăn đêm còn mở hiện ra trước tầm mắt, không một chút do dự, tôi tấp luôn vào đó. Con nhỏ vẫn ngơ ngác ngồi im trên xe cho đến khi được tôi mở cửa và kéo một tay ra ngoài, cái thứ người gì đâu mà bị động quá trời. Lần này chẳng thèm hỏi ý kiến của nó nữa, kêu hai bát phở rồi đưa cho bé Vy đôi đũa, tôi ra lệnh thẳng thừng.

- Ăn.

- Em không có đói mà.

- Hay là còn đói phải bón nữa?

Sự cộc cằn của tôi làm con bé luống cuống cầm lấy đôi đũa. Nhìn bàn tay run run và hai hàng nước mắt kia làm tôi thờ dãi, tao kêu mày ăn chứ có bắt uống thuốc độc đâu mà sợ hãi dữ dội vậy. 2h sáng, đập te tua một thằng khốn và giờ thì đang ngồi ăn phở với người yêu cũ của nó. Có cảm giác cứ như mình vừa trở thành anh hùng cứu mỹ nhân vậy. Chẳng bao giờ tôi nghĩ mình sẽ có những trải nghiệm như ngày hôm nay, chỉ tiếc cái thất lưng da bỏ ưa thích đã rách toi tã mất rồi.

Ông chủ quán thấy không khí lạ giữa tôi và con nhỏ thì cười trêu trọc nói.

- Dịu dàng với người yêu một chút đi chứ cậu trai.

Tôi nở một nụ cười nhếch mép hài hước, còn nhớ cái đêm 29 tết năm đó, một ông già cũng đã nói với tôi như vậy khi thấy tôi quát em. Nhưng hôm nay thì khác, ngồi trước mặt tôi bây giờ không phải là em, hơn nữa tôi và Vy cũng không phải là người yêu. Mọi thứ đã quá đủ mệt mỏi, tôi chẳng thèm phản bác mà chấp nhận mình là một thằng chẳng ra gì trong mắt người khác. Con nhỏ mới ăn được nửa bát phở mà tôi đã tráng miệng xong hết điều thuốc.

Phải rất cố gắng tôi mới có thể kiên nhẫn ngồi nhìn cái tướng ăn như mèo chậm rề rà của nó.

- Sao... sao anh nhìn em hoài vậy.

Vy lắp bắp ngại ngùng khi ngó thấy cái vẻ mặt nhìn chăm chăm của tôi. Chả nhẽ lại gào lên với nó là mày ăn nhanh lên để chớ tao buồn ngủ lắm rồi đó. Nhưng nhìn cái vẻ mặt sững nước và đáng thương như một con mèo nhỏ thế kia làm tôi cảm lòng không có được. Trước khi thanh toán tiền cho ông chủ tôi còn nhón thêm một túi sữa đậu nành nóng rồi ấn vào tay Vy.

- Uống đi cho béo. Con gái con đứa gì mà người phẳng lỳ.

Có vẻ như câu nói của tôi là một sự động chạm không hề nhẹ. Con nhỏ nhảy dựng lên cứ như là bị đâm phải đuôi, Nhìn cái bộ ngực tròn căng hơi ưỡn về phía trước kia làm cô họng tôi bỗng dưng khô khốc. Vy chống nạnh xù lông lên phản pháo.

- Em hông có gầy nha.

Nếu bạn khen con gái đẹp, họ sẽ e thẹn che miệng cười khiêm tốn kêu rằng ui em xấu lắm, còn khi bạn buông ra bất cứ một lời chê bai nào thì họ lại tìm mọi cách chứng minh rằng bạn là một thằng mù. Ngồi lại lên trên xe, hai tay con nhỏ khoanh trước ngực như đang cố đẩy cao bộ ngực của mình lên hơn nữa. Đùa chứ tôi thấy luật hiệp dâm thiếu mấy điều khoản à nha, đây là công khai dụ dỗ người khác phạm tội rồi chứ còn con mẹ gì nữa. Cố gắng rời mắt khỏi hai quả cam đầy đặn kia, tôi băng quơ hỏi con nhỏ.

- Giờ về kia cũng rách việc. Kiểm chỗ nào ngủ trước đã nhé

Tiếng dạ bé xiu xiu phát ra từ khuôn mặt đỏ bừng cho thấy rằng con nhỏ đã đồng ý. Tấp vào một cái hotel 3 sao, con nhỏ cúi mặt liu riu bám lấy tay tôi vào thang máy. Thằng tiếp tân đã quá quen với việc các đôi nam nữ dẫn nhau thuê phòng lúc nửa đêm rồi. Chẳng cần hỏi khách muốn gì, nó cầm lấy chứng minh thư của tôi rồi vứt trở lại một cái thẻ từ.

Vô phòng, mở đèn mở tivi các thứ các kiểu. Hình như sự tồn tại của tôi ở đây hơi thừa thãi thì phải. Nếu là một ngày đẹp trời khác có lẽ tôi sẽ không ngần ngại mà làm thịt con nhỏ, cơ mà hôm nay đủ thứ mệt mỏi rồi. Tôi thềm một giấc ngủ sâu trên cái giường quen thuộc ở nhà hơn là làm tình với con nhỏ mới gặp chưa đầy nửa tháng này. Xoay người mở cái cửa gỗ, tôi quay lại liếc Vy.

- Ở đây ngủ đi nhé. Anh đi về nhà.

- ĐỪNG. Anh... anh ở lại đi. Em sợ.

Một cánh tay con nhỏ vội túm lấy vạt áo của tôi. Thiết tình chớ thẳng nào mà từ chối được cái lời mời gọi đó giữa đêm chác hông phải đàn ông. Nói vui với các bạn vậy thôi chứ thật ra tôi ở lại là vì con nhỏ kêu đó nha chứ hông có chút ham muốn gì đâu. À ừ thì cũng có tí chút nhưng không nhiều lắm, dù sao thì mở dăng đến mồm mà. Làm ra vẻ bắt đắc dĩ đóng lại cánh cửa, tự nhiên trong lòng tôi lại thấy có chút hí hửng.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Khốn Nạn Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Câu chuyện của thỏ và sói (End)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

- Em có tắm không?

Con nhỏ đang ngồi ở mép giường giặt quần mình khi nghe thấy tôi hỏi. Vắn cúi đầu giấu đi gương mặt đỏ bừng, Vy lắp bắp trả lời tôi.

- Kh... Không ạ. Nãy em tắm ở phòng rồi.

Để ý thì mới thấy con nhỏ mặc bộ quần áo khác rồi, các bạn cứ hình dung tụi con gái ở phòng ăn mặc thoải mái cỡ nào thì giờ nó y như vậy đó. Quần đùi, áo phông rộng, chẳng biết bên trong con nhỏ có mặc áo lót không nữa. Bước vội vào phòng tắm để ngăn cản vài ý nghĩ tà dâm bắt đầu xuất hiện trong đầu. Cả buổi tối lẩn lộn khiến mồ hôi dính đầy cơ thể rồi, tôi cởi cái áo phông ra ngắm nghía vết rách ở bên mạn sườn. Cũng may là pha đó né kịp không chắc lưng gan chết cụ nó rồi chứ chẳng chơi. Hơi trầy da tí thôi chứ không có gì nghiêm trọng, vết thương nhẹ nên cũng không còn chảy máu nữa mà đã bắt đầu đóng vảy.

Có một vấn đề mà sau khi tắm xong tôi mới thấy, đó là đeo có quần áo để thay. Các bạn cũng biết tính tôi thích sạch sẽ rồi đấy, bảo tôi mặc lại bộ quần áo kia thì quên luôn đi. Cầm cái khăn tắm quần tắm quanh hông, đành kêu con nhỏ cầm đồng quần áo bản xuống cho lễ tân giặt vậy. Vy hoảng hốt khi thấy cơ thể trần trụi của tôi, nhìn con bé luống cuống lại có chút gì đó dễ thương lạ kì.

- Cầm xuống bảo lễ tân giặt với sấy cho anh.

- Ồ dạ...Vâng

- Quên mất, xin bạn nó ít còn với bông băng luôn nhé.

Có lẽ giờ nó mới thấy vết thương ở bên mạn sườn tôi, Vy vội vàng đỡ tôi ngồi xuống rồi xăm soi vết rách. Hình như con nhỏ quên luôn việc ngại ngại ban này rồi thì phải. Bàn tay bé nhỏ hơi đưa đến gần rồi dừng lại không dám chạm vào vì sợ tôi đau. Gương mặt con nhỏ bắt đầu mếu máo như sắp khóc đến nơi.

- Anh...Anh có sao không? Có đau không. Em xin lỗi

- Ừ không sao. Rách tí xíu thôi nhưng cứ sát trùng rồi băng vào thì hơn. Thôi nín đi, to đầu rồi mà còn mít ướt.

Đưa tay lên vuốt nhẹ má con nhỏ, tôi vừa gạt đi giọt nước mắt vừa cười nói. Anh đỡ cả mồ hôi lẫn tiết canh vì em rồi đấy, còn chưa kể đến cái áo phông và cái thất lung da bò hàng hịn đâu, liệu liệu tí nữa biết điều mà trả ơn đi nhé. Đây là trong đầu tôi nghĩ thế chứ ngoài mặt vẫn thể hiện vẻ lạnh lùng, coi mọi thứ nhẹ như lông hồng đúng chất của một quân tử chính hiệu.

Nhìn cái dáng hót hải ôm đồng quần áo chạy khỏi phòng và cái ánh mắt lo lắng kia là tôi đã biết, con nhỏ thực sự lo lắng cho mình. Chỉ sợ sau đêm nay, lại có thêm một người con gái nữa đi vào cuộc đời của thằng khốn nạn này rồi. Ông trời nhiều lúc cứ như đang trêu ngươi con người ta vậy. Thôi thì cứ mặc kệ tất cả đi, sống cho hôm nay thôi, mai chết cũng được. Tôi có một cái quan niệm sống đơn giản và có chút buông thả như vậy đấy.

Chưa hết điều Marlboro trên tay thì đã thấy Vy mở cửa phòng quay trở lại. Trên tay con nhỏ là một lọ còn và vài miếng băng nhỏ. Đồng hồ điểm 3h sáng rồi, thế này chắc mai lại được nghỉ học. Tôi hơi nhũn mày khi con nhỏ cầm miếng bông tẩm cồn chạm lên da thịt, nói vết thương nhỏ thì nhỏ thật nhưng cũng xót dữ dội nha. Con nhỏ nghe chừng cũng biết khi thấy gương mặt khó khăn của tôi, Vy hơi chu môi vừa thối nhẹ nhẹ vừa hỏi.

- Xót lắm hả anh. Cố chịu một chút, em sắp xong rồi đây.

- Ừ hơi đau. Thôi, băng vào đi.

Con nhỏ dạ một tiếng rồi cúi xuống xé mấy miếng bông. Đập vào mắt tôi là hai quả tròn tròn đang được cái áo lót màu đen bó chặt. Vy vẫn chẳng hề hay biết mình đã bị cái áo phông rộng phản chủ. Khoảnh khắc sung sướng chưa kéo dài bao lâu thì con nhỏ đã đứng thẳng lên, ngó thấy cái vẻ mặt khác lạ của tôi, Vy khó hiểu hỏi.

- Anh sao thế. Vẫn còn đau à.

- Ờ không. Không có gì.

Mọi chuyện bắt đầu trở lên khó kiểm soát khi thằng em hư đốn của tôi ngửi thấy mùi gái. Máu liên tục được bơm vào cái cục thịt gân guốc, con cu vron vai tình giác mặc kệ thằng anh đang rơi vào tình huống khó xử. Trên người tôi bây giờ chỉ có duy nhất một cái khăn tắm quấn ngang hông, và tất nhiên con nhỏ chỉ cách nó có chưa đầy 5 chục phân. Ngay lập tức, Vy nhận ra sự thay đổi trên cơ thể của tôi, con nhỏ đầu có đuôi đầu mà không nhìn thấy cái khăn tắm bị đội lên một cục cơ chứ. Gương mặt của con nhỏ đỏ bừng, nóng ran, ánh mắt liếc trộm tôi một cái rồi nhanh chóng cúi đầu xuống.

- Anh xin lỗi. Phản ứng bình thường của đàn ông ấy mà.

- Dạ, em hiểu mà.

Tôi muốn độn thổ xuống đất vì xấu hổ mất. Cô nam quả nữ ở trong một căn phòng có giường đệm đầy đủ, ngoài ra trong ngăn kéo hoặc dưới gối còn có cả bao cao su. Rơi vào trường hợp lúc đó của tôi, bạn sẽ hiểu được nó oái ăm đến mức nào. Nếu cu không cứng, ok bạn đeo phải đàn ông hoặc bị bắt lực. Còn nếu như tôi, bạn sẽ biến thành một thằng tà dâm đang có ý đồ thịt con nhỏ trước mặt, cái từ “hiếu” của con nhỏ giống y như muốn nói tôi như vậy. Các bạn cũng hiểu rồi đấy, đôi khi bản thân muốn làm người tốt nhưng dòng đời sẽ làm mọi cách để bắt bạn phải biến thành kẻ xấu.

Nhìn con nhỏ ngồi e thẹn ở mép giường, thằng nào cảm lòng được tôi gọi bằng bố (ông già tôi bị hồng sung). Thôi thì đã xấu rồi thì xấu hẳn, đằng nào sáng mai ra khỏi phòng, tôi mà kêu chỉ ngủ thôi chắc bị người ta nhổ nước miếng cũng đủ chết rồi. Có tiếng thì phải có miếng, hôm nay lỗ đủ rồi, giờ phải đi lấy lại tất cả những gì đã mất để bù lại mồ hôi công sức từ tối đến giờ.

Nâng cằm con nhỏ lên bằng hai đầu ngón tay, gương mặt nó tím rã cũng phải được gọi là xinh đấy chứ. Hai ánh mắt chạm vào nhau, tôi có thể thấy đủ mọi loại cảm xúc bên trong con nhỏ. Một chút gì đó cam chịu và mang ơn, nhưng đâu đó lại có một chút chờ mong, một chút khát tình. Tôi luôn tự tin vào thân hình vạm vỡ của mình và với cái thứ con gái mới lớn xem ngôn tình nhiều như nó thì có lẽ là quá sức chịu đựng.

Từ từ từng chút một, khoảng cách giữa hai đôi môi ngày càng gần hơn. Ánh mắt con nhỏ khép hờ lại, đôi môi hồng hơi hé ra đón chờ một nụ hôn. Môn trốn nhẹ nhàng ở bên ngoài, môi con nhỏ ngọt và mềm quá cỡ. Lưỡi tôi tách nhẹ hàm răng của Vy để chui vào bên trong khoang miệng, con nhỏ ư lên một tiếng giật mình khi bị tấn công bất ngờ. Cánh tay con nhỏ quàng lên vai tôi khi hai cơ thể đổ ập xuống giường.

Sau những dịu dàng ban đầu, tôi tham lam quần lấy cái lưỡi mềm mại trong khi con nhỏ từ từ đáp lại một cách nhiệt tình. Bàn tay đầy kinh nghiệm chui vào bên trong cái áo rộng mà xoa bóp bộ ngực non nớt. Vú con nhỏ to thiệt chứ không có phải độn đâu nha. Cái thứ con gái gì mà người thì gầy vú thì rở to. Rồi khỏi đôi môi đã bị hôn đến ửng đỏ, con nhỏ thờ dờn dập khi bị tôi cắn nhẹ vào tai. Kéo cái áo khỏi qua đầu, tiện tay cài luôn khóa áo lót, bầu vú to lớn của con nhỏ đã hiện ra trần trụi trước mắt tôi. Vy xấu hổ dùng tay cố gắng che đi phần ngực lồ lộ của mình, thịt trần ra khỏi cánh tay con nhỏ khiến tôi thấy phấn khích kinh khủng.

Tiếp tục lấp môi con nhỏ bằng một nụ hôn, tôi kéo hai cánh tay của Vy choàng lên cổ để giải thoát cho bầu vú phía dưới. Đầu ti nhỏ nhắn bắt đầu cứng dần lên khi bị bàn tay tôi dày vò liên tục. Nụm vú của Vy màu nâu nhạt pha với một chút hồng hồng, chắc con nhỏ cũng vừa mới mất trinh thôi. May quá, ít ra tôi không phải là người đầu tiên của con nhỏ, cảm giác vui bớt trách nhiệm khiến tôi thoải mái hơn hẳn.

Các bạn đừng hiểu nhầm, không phải tôi chê cái màng mỏng dính đầy đau, thằng nào chả thích được làm người đầu tiên chứ. Nhưng mà đi cùng với cái sự sung sướng vì được khai phá một con nhỏ sẽ là một thứ trách nhiệm vô hình rất khó nói được, với tôi thì là như vậy. Phụ nữ thường rất khó quên được người đàn ông đầu đời của mình, kể cả mấy con nhỏ làm gái cũng sẽ như thế. Và tôi không thể nào quá mức phũ phàng với một con nhỏ bị mình phá trinh.

Trở lại với đêm ngày hôm đó, thân hình con nhỏ quằn quại dưới sự dày dạn kinh nghiệm của tôi. Vừa liên tục bú mút cái đầu vú bé nhỏ tôi vừa day liên tục xuống phía dưới đũng quần đùi ngắn của nó. Cảm giác ẩm ướt và tiếng lạo xạo của đám lông đen làm con cu hứng hết cỡ. Tôi giật phăng cái khăn tắm đang quấn trên người ra, bàn tay Vy hơi rụt rè nắm lấy cái thứ to bằng cổ tay mình kia. Dù đang nhắm nghiền mắt rên ư ử nhưng con nhỏ cũng phải hé mắt ra ngạc nhiên vì con cu tròn lẳn trắng hồng.

- Ủa. Sao anh không có lông.

- Lạ lắm à.

Tự nhiên tôi lại có chút tự hào khi thấy con nhỏ tò mò mân mê thằng em của mình. Đã thế con cu như hiểu ý, trương phồng lên hết cỡ khiến bao nhiêu gân guốc hiện ra bằng sạch. Ánh mắt Vy nhìn con cu vừa sợ hãi lại vừa có chút phấn khích, chắc con nhỏ đang nghĩ đến việc tí nữa bị nó xuyên vào người sẽ thế nào đấy mà. Tôi nắm bàn tay nó kéo lên kéo xuống, mặt hiện lên vẻ trêu chọc.

- Sao. Thích không.

- Hừ. Cái đồ khoe khoang.

Cúi xuống thổi nhẹ vào tai Vy, tôi nắm lấy cái eo mềm mại xoa nhẹ trong khi miệng vẫn cười nói.

- Vậy em khỏe lại đi cho huề.

Vừa nói xong tôi đã kéo luôn cái quần ngắn của con nhỏ xuống. Các bạn tin nổi không, nắm cu tôi chán chê rồi mà đến khi tôi cởi quần nó vẫn ngược ánh mắt ngây thơ đáng thương lên kêu tôi đừng làm thế. Phản xạ thích làm giả của đàn bà đấy mà, dù bạn có làm họ núng vãi dãi ra rồi nhưng kiểu gì đến lúc chuẩn bị nhập cuộc cũng sẽ có vài câu ngăn cản. Mà các bạn đã biết rồi đấy, phàm là những việc liên quan đến đàn bà, làm ngược lại ắt thành công. Cái này cụ Tháo đã dạy từ xưa rồi chứ không phải tôi nói xạo đâu nha.

- Không sao đâu. Anh chỉ coi một chút thôi.

Đầu có thằng nào ngu đến mức cởi quần một con nhỏ ra để coi, hoặc cũng có thể có nhưng chắc chắn không phải là tôi rồi. Đây thế mà cái lời nói xạo trẻ con còn không tin đó lại có tác dụng cực kì lớn nha. Con nhỏ buông luôn tay tôi ra, cái mặt đỏ bừng xấu hổ quay sang một bên. Bướm con nhỏ nhiều lông thiệt, màu đen tràn xuống cả hai cái môi lớn. Nãy giờ bị tôi xoa nắn bên ngoài nên đã có khá nhiều nước nhờn tuôn ra rồi. Mùi dâm thủy ngai ngái quen thuộc lại tràn đầy khứu giác, tôi kéo hai chân của con nhỏ ra tính úp mặt vô đám lông đen thì lại bị ngăn cản.

- Đừng anh. Bẩn lắm

- Anh thì lại thấy ngon đấy.

Mặc kệ cho con nhỏ van xin, tôi cúi xuống hôn nhẹ lên đám lông mu. Chăm sóc nhẹ nhàng con bướm bằng những nụ hôn dịu dàng để cho Vy bình tĩnh. Tôi hôn lên mọi chỗ được đám lông đen bao phủ, thỉnh thoảng lại mút nhẹ vào phần đùi non mịn màng. Vết máng là một nghệ thuật, điều mà tôi thấy tự hào nhất ở bản thân không phải là một con cu lớn mà chính là cái lưỡi thần sầu. Các ông cứ nhìn vào ảnh đại diện của tôi trên thiên địa thì sẽ hiểu ngay ấy mà. □

- Bướm em đẹp thật.

Tôi liếm nhẹ vào bên trong hai cái môi hồng hào được đám lông đen che phủ. Người con nhỏ run rẩy khi bị cái lưỡi tôi quét qua mông đóc nhỏ như hạt đậu. Nước nhờn tuôn ra quá trời khiến đám lông dính bết vào nhau. Một bàn tay Vy luồn vào tóc tôi nắm nhẹ, những tiếng rên ngắt quãng kèm hơi thở dồn dập phát ra từ miệng con nhỏ. Lưỡi quét liên tục vào khe bướm, vừa thưởng thức vị ngai ngái của dâm thủy tôi vừa đưa tay lên xoa bóp bầu vú căng cứng phía trên.

Đưa hai ngón tay vào bên trong cửa mình của Vy, tôi thi triển thần công móc lớp đại pháp trong khi miệng bú nhẹ vào cái hạt le. Con nhỏ oằn người lên xuống theo từng nhịp bú liếm của tôi. Nước nhờn đã chảy thành dòng xuống cổ tay, ga giường ướt một mảng lớn. Con nhỏ rú lên khi tôi tăng tốc độ liên tục.

- Anh... ối... em... chết mất... hự..

Con nhỏ đã hoàn toàn đầu hàng trước móng vuốt của con sói đầy kinh nghiệm. Tôi giờ bàn tay ướt sũng nước nhờn ra trước mặt con nhỏ cười trêu chọc.

- Sướng ghê ta.

- Đừng trêu em mà...

Vy kéo cổ tôi xuống để che đi sự xấu hổ, không bỏ lỡ cơ hội, tôi tặng con nhỏ một nụ hôn mặn mặn toàn vị nước nhờn. Chẳng thể nào tránh được, con nhỏ đành cam chịu nhận lại đám dâm thủy của mình qua đường miệng. Vy nhắm hờ hai mắt như chờ đợi con cu của tôi lấp đầy cái khe hẹp bên dưới. Càng nhét đầu khắc vào cái khe bướm, tôi chỉ khiến con nhỏ càng ngày càng bứt rứt hơn chứ không có ý định đi vào bên trong.

- Chưa được đâu cô bé. Vẫn còn thiếu một bước quan trọng nữa.

Ngay lập tức, tôi kéo cơ thể đang mềm nhũn của con bé ngồi dậy, đưa thẳng em đang căng cứng ra ngay trước khuôn mặt ngo ngắc kia. Vy bối rối khi thấy con cu đáng sợ, con nhỏ chỉ biết cầm lấy cái thân gân guốc của thẳng em tôi mà kéo nhẹ nhàng.

- Em... em không biết làm thế nào.

Vãi dãi, thể hóa ra thẳng người yêu cũ của con nhỏ còn chưa dạy cả nó những điều cơ bản như này cơ à. Thôi thì lại đành chấp nhận làm gia sư bắt đầu đi vậy. Nhưng các bạn ạ, ai đã từng trải qua cảm giác dạy gái thôi kèn mới thấy nó là một trải nghiệm vừa đáng nhớ vừa đau thương.

- Biết ăn kem que không.

- Dạ. Sao cơ anh?

- Anh hỏi là em đã ăn kem que bao giờ chưa.

- Rồi... rồi ạ.

- Ồ vậy BJ gần giống như em ăn kem vậy. Chỉ khác là dùng môi và lưỡi, không dùng răng vì sẽ làm đau bạn tình. Nào, liếm nhẹ lên cái đầu khắc đi.

Mặc dù vẫn còn chút áy ngại và sợ hãi trên khuôn mặt nhưng dưới sự động viên có phần như đe dọa của tôi thì cuối cùng con nhỏ cũng chịu thè cái lưỡi ra liếm nhẹ. Nhìn nó cứ nhăn nhó như kiểu đang bị bắt ăn uống độc vậy. Mút mút nhẹ lấy cái đầu khắc, ít ra bước đầu con nhỏ làm khá ổn, không xài đến răng là giới rồi.

- Thả lỏng cơ hàm ra. Tay xoa nhẹ phần bìu dái.

Chẳng biết là do tôi tận tình chỉ bảo hay là con nhỏ có khiếu sẵn mà skill của nó tiến bộ liên tục. Tất nhiên không đến mức điêu luyện như Quỳnh nhưng cũng phải rơi vào mức tạm ổn, chấp nhận được. Có vẻ con nhỏ không thích vụ BJ lắm thì phải, nghe tôi kêu dừng lại cái là nó nhả ra luôn mà chẳng có chút nào nuốt tiếc. Thôi có cố gắng, cái gì cũng phải đào tạo từ từ. Đạo đầu này giờ thế là quá đủ rồi, vào công việc chính thôi.

- Được rồi. Giờ để anh cho em biết thế nào mới là sung sướng.

Tôi quỳ gối giữa hai chân của Vy, thẳng em cương cứng dính đầy nước miếng kề sát vô cái mép bướm. Hơi khó khăn chút xíu khi đi vào à nha, con nhỏ hơi nhăn mặt khi cái đầu khắc bắt đầu khai phá bên trong con bướm của mình. Quả này phải hóa thú mới được, bịt kín môi bé Vy bằng một nụ hôn, hông lấy đà dâm một phát mạnh thiệt mạnh vô. Thẳng em đã nắm gọn gàng bên trong cửa mình của con nhỏ.

Có vẻ như bị tôi tấn công bất ngờ nên Vy thấy hơi thốn thì phải. Những cái móng tay của con nhỏ đâm vào bả vai tôi trong khi cơ thể oằn lên chịu đựng từng cơn khoái cảm. Con bướm bót quá sức tưởng tượng, thậm chí đến cả tôi còn phải toát mồ hôi hột vì cái sự chật chội ấm nóng của nó. Đợi vài giây cho con nhỏ quen dần với kích cỡ của mình, tôi bắt đầu nhấp từ từ, con cu ma sát vào vách thịt bên trong tạo thành từng tiếng nhóp nhép.

- Anh ơi... Từ từ thôi... Căng quá.

Mặc kệ con nhỏ van xin, tôi tăng dần nhịp độ vì biết chẳng mấy chốc cảm giác sung sướng sẽ ập đến. Mắt Vy bắt đầu lơ lờ vì khoái cảm, khoe miệng con nhỏ hơn hén ra trong khi hai cánh tai chỉ cố gắng bầu vuu vào cổ tôi. Thân hình nặng gần 80 cân của tôi phủ phục trên người con nhỏ, cảm giác cứ như mình đang chơi một con nhỏ chưa thành niên vậy. Cơ mà *** kiểu này hơi tốn sức, được gần chục phút là tôi phải dừng lại thở hổn hển.

- Sướng không.

Tôi nhìn gương mặt đỏ ửng của con nhỏ mà thấy trong lòng nở hoa quá trời, mà không phải riêng gì tôi, bất cứ một thẳng đàn ông nào cũng thấy như thế thôi. Vy chẳng còn sức mà trả lời tôi nữa, con nhỏ chỉ gật gật đầu rồi kéo cổ tôi xuống hôn ngấu ngiến. Nghỉ vài phút để cho cơ thể hồi sức, tôi vỗ mông con bé ra lệnh.

- Quỳ xuống, chống mông lên. Chống tay vào tường.

Ngó cái thân hình bé nhỏ yếu ớt bò dậy rồi nhong cái mông cao lên mà tôi thấy vừa thương vừa cưng. Ở con nhỏ có một điều gì đó rất cam chịu, kiểu đàn bà hơi bị động như vậy thường chịu thiệt thòi rất lớn. Tôi lại xài cái bài trêu chọc bên ngoài cửa mình khiến con nhỏ ngứa ngáy đến phát điên. Ngoái đầu lại nhìn tôi, Vy nhìn tôi van xin một cách đáng thương.

- Anh... Đút vào đi. Em khó chịu lắm rồi.

- Em có tay mà. Anh muốn em tự mình cho vào.

Tôi cười trừ chọc khi thấy vẻ mặt khổ sở vì núng của Vy, thương thì thương thật nhưng thỉnh thoảng bắt nạt con nhỏ một chút lại thấy vui vui.

- Đùng trâu em nữa mà.

Giương mặt con nhỏ như sắp khóc đến nơi vậy, thiết tình chó, con người đầu gì mà mít ướt dễ sợ. Thôi coi như anh tha cho cung lần này nghe, lần sau không có chuyện dễ dàng vậy đâu. Thúc một cú lút cán từ phía sau khiến con nhỏ chúi nhủi về phía trước vì bất ngờ. Tôi bám vào hai bầu vú to kia mà nhấp liên tục từ phía sau. Vy chỉ biết trần mình chịu đựng cảm giác vừa sung sướng vừa khó chịu, con nhỏ không kìm nổi nữa mà rên thành tiếng đầy kích thích.

- Anh...Em sướng quá...U'...U'

Tôi thề với các bạn, con nhỏ có điệu rên ư ừ trong cổ họng cực kì dâm dăng. Mình đây nhưng vú lại to, có tổ chất đấy chứ không phải dạng vừa đâu. Thật sự cho đến tận bây giờ khi đang ngồi đây viết những dòng này, con nhỏ vẫn là một trong những người đàn bà tôi thích nhất. Ở con nhỏ có đầy đủ những tổ chất của một người vợ tiêu chuẩn, ngoan khi vẫn còn nguyên quần áo và dâm dật khi đã không còn mảnh vải nào trên người.

Con cu nghe chùng đã chịu hết nổi, thẳng nhỏ trương phồng lên và cảm giác tê dại quen thuộc cuối cùng đã đến. Tôi thúc ngày một mạnh hơn khiến tiếng bành bịch khi bụng va vào mông con bé vang lên khắp không gian. Bóp chặt lấy hai bầu vú căng cứng, con cu đâm một phát vào hết cỡ để xả đám tinh trùng vô thằng của mình con nhỏ. Cái khe bướm cũng mít chặt lấy thẳng nhỏ của tôi như đang vắt kiệt hết toàn bộ tinh hoa trong thân thể. Chẳng biết ga giường bên dưới ướt đầm hỗn hợp tinh trùng và dâm thủy tràn ra từ cửa mình của con nhỏ. Căn phòng tối chỉ còn tiếng thở dốc thỏa mãn của hai con người vừa lên đỉnh. Trời đã sắp sáng mất rồi...

Bạn đang đọc truyện *Thằng Khốn Nạn Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Trách nhiệm

Quần nhau được hai hiệp thì trời đã gần sáng, có lẽ vì mệt quá nên Vy rúc vào nách tôi mà ngủ ngon lành. Tôi thì lại không vô tư được như con nhỏ, sau bao nhiêu dục vọng và sung sướng qua đi thì bây giờ tôi mới có thời gian để suy tính về cái đồng hỗn độn mình vừa gây ra. Việc tôi đánh thẳng khốn kia thì không có gì để nói, chỉ có một vấn đề là hôm qua có quá nhiều người nhìn thấy. Nếu như hôm qua công an mà mò đến thì rắc việc phết đấy chứ không đơn giản đâu.

Điều mà tôi ngại nhất chính là nếu dính đến công an sẽ phải gọi người nhà. Chắc chắn tôi không bao giờ bị dính vết bởi vì bên đảng nhà ngoại cũng có vài ông làm bên cơm. Cơ mà việc chẳng hay ho gì, càng ít người biết càng tốt. Đợt trước thằng anh tôi vào trại cũng phải nhờ vả đến họ nhiều xong từ vụ đó thỉnh thoảng lại có người kêu tôi đừng thế này đừng thế kia. Rồi còn vấn đề mặt mũi của ông già nữa, xử lí không khéo thì lại to chuyện.

À còn thằng chết tiệt kia nữa, nghe nói con nhỏ với nó chia tay rồi mà thỉnh thoảng nó vẫn bén mảng đến gây sự. Chưa đầy 3 ngày nữa là tôi phải đi vắng rồi, phải xử lí luôn một thể chứ để lâu cút trâu hóa bùn mất. Không phải tôi tính thủ tiêu nó đâu nha, các bạn đừng nghĩ vậy. Nhưng với những thằng súc vật kiểu như này thì phải có biện pháp mạnh, chơi hắc bạch kiều gì tôi cũng không ngại, chỉ sợ nó cắn lên thôi. Nhớ trong thời gian tôi đi nó kéo người đến đập phá cái quán, lúc đó mới tính kế thì cũng đã muộn rồi.

Những lúc như này phải làm điều thuốc cho bình tĩnh thì mới suy nghĩ được, cơ mà quay sang thấy Vy đang ngủ ngon quá làm tôi không nỡ vì sợ khói thuốc làm con nhỏ tỉnh giấc. Chẳng hiểu sao một con bé hiền lành ngoan ngoãn thế này lại rơi vào tay thằng súc vật đó được nhỉ. Hôn nhẹ một cái lên trán, nhìn gương mặt con nhỏ vừa thấy vẻ đáng yêu lại vừa đáng thương. Chắc chắn tôi không yêu con nhỏ, có chăng chỉ là một chút cảm giác muốn che chở, đỡ bót giống bảo cho sự yếu đuối của nó.

Không tài nào chợp mắt nổi, tôi nằm suy tính mãi mới đến gần 7h sáng. Vài phương án khá ổn cuối cùng cũng xuất hiện trong đầu tôi rồi. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, tôi cần phải biết một chút thông tin về thằng người yêu cũ của Vy đã. Nhắc điện thoại lên gọi cho con nhỏ Yến, bạn thân của con nhỏ chắc chắn sẽ có những gì mà tôi cần bây giờ.

- Alo em nghe đây anh.

Giọng con nhỏ tỉnh táo khác hẳn với vẻ lè nhè tối hôm qua. Chưa kịp đợi tôi lên tiếng, Yến đã hỏi dồn dập như chất vấn.

- Anh đưa bạn em đi đâu rồi? Vy bây giờ thế nào? Hôm qua có làm sao không anh?...

Nói chung là lúc đó nó hỏi nhiều lắm nhưng lâu rồi tôi cũng chẳng nhớ rõ, đại khái vậy thôi. Cái kiểu nói chuyện như muốn nhảy vào mồm người khác của Yến làm tôi thấy phí phạm quá sức, đáng nhẽ nó nên đi học luật mới đúng. Đợi cho đến khi con nhỏ dừng lại để lấy hơi tôi mới bình thản trả lời.

- Vy đang ngủ và rất ổn, thế thôi. Còn bây giờ em bình tĩnh trả lời cho anh mấy thứ.

Giọng nói trầm và hơi lạnh của tôi có vẻ như làm Yến hơi ớn thì phải. Nó nhận ra rằng con người lạnh lùng và nghiêm túc thường ngày đã quay trở lại rồi.

Thấy con bé dạ nhẹ một tiếng tôi mới từ từ hỏi.

- Em biết việc đêm qua chưa.
- Dạ rồi anh. Sáng em dậy thấy mấy người trong xóm bàn tán nên cũng có biết sơ sơ.
- Ừ được rồi. Vậy đêm qua sau khi anh đưa Vy đi thì có những chuyện gì xảy ra.
- Em nghe chị phòng bên nói anh vừa đi khỏi thì công an quận xuống vì có người báo là có một vụ xô xát.

Dẫm phải cứt rồi, dính vào mấy thằng công an này là lại rách việc. Tuy hơi khó chịu trong bụng nhưng ít ra tôi cũng đoán trước được tình hình nên không quá bất ngờ. Tiếp tục hỏi Yến thì tôi được biết là thằng kia bị đưa lên vào viện rồi, say rượu xong lại ăn đòn đau nên chắc phải đợi ổn định mới lấy lời khai được. Nhưng việc làm tôi yên tâm hơn là người ở trong xóm đều chẳng ưa gì thằng đó và gần như đều đứng về phía tôi. Nghe nói trước đó mấy lần thằng này cũng đến làm loạn nhưng toàn đàn bà con gái xong lại người già nên đành chịu. Bà chủ nhà thương bé Vy ngoan ngoãn hiền lành nên không nỡ đuổi lại còn sang bệnh vực con nhỏ.

Xem ra vụ này có khi phải nhờ đến người nhà thì mới êm đẹp được vì hình như biển số xe của tôi đã bị nhìn thấy. Mà cái xe đẩy lại đăng kí tên ông già ở nhà, chẳng may ông biết chắc tôi nát mông mắt. Giờ đến phần thằng kia, để coi nó có vạ gì không để còn lựa đường mà xử lí. Vuốt nhẹ cái vai trần trụi của con nhỏ trong lòng mình khi thấy Vy cựa nhẹ, cứ yên tâm, mọi thứ sau này đã có anh lo rồi. Tôi tiếp tục hỏi Yến qua điện thoại.

- Vậy thì không có gì quá lo lắng rồi. Em biết những gì về thằng người yêu cũ của Vy. Nói anh nghe xem nào.
- Dạ. Thằng đó tên M, sinh năm 95, cùng quê đó anh, Vy với nó yêu nhau từ hồi lớp 12. Đợt trước ở nhà thằng này thuộc dạng vô công rồi nghề, Vy thì được đại học thì nó theo lên trên thành phố rồi đi làm cho một gara ô tô. Lên đây xong nó lảng nhảng với con bé nào ấy rồi chia tay với Vy, nhưng chẳng hiểu sao dạo gần đây cứ đòi quay lại. Vy không chịu thì nó đến xóm trọ tụi em phá phách.
- Gara ô tô à? Em có biết nó làm hoặc trọ ở chỗ nào không.
- Dạ Gara tên ABC đó anh. Còn hình như nó trọ ở chỗ nào gần đây em cũng không rõ.

Chào con nhỏ rồi cúp điện thoại, không quên nhờ nó điểm danh giúp Vy buổi sáng hôm nay nữa. Vậy là tôi đã có gần như đầy đủ mọi thông tin cần thiết rồi đây. Nếu như những lời của con nhỏ Yến là đúng thì mọi chuyện không quá khó giải quyết. Chỉ cần bịt mắt bịt mũi mấy anh công an phường thì coi như xong, còn thằng kia sẽ có người đến tận giường nói chuyện trái phải với nó.

Kiểm trong điện thoại số của ông chú hai, tôi hơi ngần ngại một chút nhưng cuối cùng cũng quyết định ấn nút gọi. Ông này là em trai của má tôi, làm bên công an thành phố, nghe đầu cũng tới chức phó phòng gì đó, đại khái là có tiếng nói. Vụ nhò và này đối với ông giống như dùng dao mổ trâu giết gà vậy, bình thường chắc tôi sẽ nhờ thằng anh xếp sắp nhưng bây giờ cần phải xong càng sớm càng tốt. Nhiều khi nhờ vả người quen thế này không tốt đâu các bạn ạ, việc thì nhỏ thôi nhưng có khi lại đề thêm ra nhiều rắc rối cho họ, cực chẳng đã tôi mới phải nhờ đến chú ấy. Cố gắng chỉnh lại tông giọng cho hiền lành và nịnh nọt hết cỡ, tôi lễ phép chào hỏi ngay khi vừa thấy ông nhấc máy.

- Dạ con chào chú hai.
- Ồ thằng út đấy hả? Có việc gì mà tự nhiên sáng sớm gọi cho chú thế.
- Trời ơi có việc gì đâu chú. Con gọi hỏi thăm sức khỏe chú chơi chơi thôi ấy mà.

Ông chú cười phá lên ở bên đầu kia điện thoại, chẳng giữ chút thể diện nào cho tôi, ông huỳnh toẹt luôn.

- Thôi mày đừng có dờ vờ với tao. Nói đi. Thằng anh trời đánh nhà mày lại gây ra việc gì rồi phải không.

Đúng là mấy cha nội sống nửa đời người, toàn cáo già hết trơn, không có cái gì qua được mắt mấy ông cả. Cơ mà lần này nghi phạm không phải lão P mà lại là tôi, thằng cháu luôn được gần cái mác ngoan ngoãn ở nhà. Cười hề hề nịnh bợ, nhiều lúc tôi thấy mình có lẽ là người đa nhân cách, đang từ vẻ lạnh lùng ngầu lòi của quân tử chuyển ngay sang tiểu nhân dễ tiện được.

- Dạ đúng là không có gì giấu được chú của con. Quả thực là con có việc cần nhờ chú ạ. Vụ xô xát nhỏ dưới quận A thôi chú, nhưng vụ này do con làm chứ không phải anh P.
- Mày làm á. Sao? Nói rõ cho chú nghe thử.

Kể cho ông việc tôi đánh người đêm qua một cách cực kì lâm ly bi đát, tất nhiên tôi trong vai người bị hại, thấy bất bình lao vào tương trợ và tự vệ một cách chính đáng. Mà thật ra cũng không phải tôi nói xạo nha, thằng kia đâm tôi trước trong sự chứng kiến của mấy người ở đó. Kể cả có kéo dài điều tra tôi cũng không sợ, nhưng đã nói với các bạn rồi, nhanh nhanh để còn xử lí thằng ôn kia cho xong việc.

- Nếu đúng như mày nói thì chuyện cũng nhỏ thôi. Tí chú bảo tụi nhỏ phía dưới đóng án rồi xóa hồ sơ.
- Dạ dạ con cảm ơn chú ạ.
- Ừ nhưng mà nhớ lần sau đừng để xảy ra mấy việc như này nữa đấy, nhà mày có thằng anh mày như thế là đủ rồi.

Sau khi ca cho tôi một bài thì ông cũng chịu cúp máy, đang cúp đuôi đi nhờ người ta thì thôi đành chịu vậy chứ làm thế nào được. Mà thật ra ông dạy cũng không có gì sai, cơ mà nói nhiều quá thành ra tôi hơi ngấy. Giờ đến phần thắng kia, vụ này thì không còn ai hợp hơn đám đầu trâu mặt ngựa của lão anh hai tôi rồi. Kiểm số rồi bấm nút gọi, giờ này chắc lão đây đưa con đi học rồi.

- Sáng sớm đã gọi tao có việc gì thế
- Anh hai à. Em có tí rắc rối muốn nhờ anh đây.
- Làm sao. Cái rắc rối của mày chắc lại liên quan đến đánh lộn chứ gì.
- Hề hề. Đại ca hiểu em quá mà.

Thường thì nếu gặp vấn đề về tài chính thì tôi hay gọi cho bà chị vì bà làm kế toán, liên quan đến bạo lực hay ăn chơi thì tất nhiên là thắng anh trai rồi. Việc gặp lăm không có cách giải quyết thì mới gọi cho ông già, nói chung là gia đình cứ mặc sức cho bay nhảy thôi, chủ yếu phải biết điểm dừng. Kể cho lão mấy việc tối qua, bất chợt tôi bị ngắt lời khi lão nghe đến tên cái gara ô tô chỗ thắng kia làm việc.

- Mày nói gì cơ. Gara ABC ấy hả?
- Vâng. À em nhớ rồi, hình như chỗ đấy anh hay đến sửa xe đúng không. Lão Tùng chủ ở đấy chả đi uống rượu mấy lần với mình rồi còn gì nhỉ.
- Ừ. Đúng rồi đấy. Một thằng nhân viên vợ vẫn thôi thì không lo, tao sợ lại anh em bà con đồng hương đồng hương gì của thằng Tùng thì ngại với nó thôi.

Lão P nói làm tôi mới để ý, thảo nào mấy lần đánh nhau với mình thằng khốn kia không chạy mà còn có ý đồ đánh lại. Hóa ra là cũng có chống lưng, ông Tùng này là chỗ quen biết, vuốt mặt thì cũng phải nể mũi tí. Nể ở đây không phải là sợ, mà ý tôi là chơi với lão ấy lâu rồi, xảy ra cái gì thì anh em khó nhìn mặt nhau. Lại lóc cóc kiểm số lão Tùng, cứ phải dò hỏi xem như nào đã thì mới dễ có biện pháp xử lý. Nhắc điện thoại chào hỏi nhau linh tinh một hồi rồi tôi mới đi vào mục đích chính.

- Chả là như này anh Tùng ạ, em nghe bảo chỗ anh có một thằng nhân viên tên Minh, nhà ở Xyz phải không?
- Đúng rồi em ơi. Sao mày hỏi nó có việc gì không?

Thấy giọng lão Tùng vẫn bình thường, chẳng biết lão biết việc tôi đánh thắng lìn kia chèm bẹp chưa nhỉ. Thôi nói thẳng luôn cho dễ nói chuyện, vòng vo một bỏ mẹ.

- Chả là như này. Hôm qua em với thằng đấy có chút va chạm, chẳng may em hơi lỡ tay nên nó giờ đang trên viện. Anh biết chưa ạ?
- Thảo nào hôm nay không thấy nó đi làm. Mày nóng tính giống y hệt anh P. Thế tại bay xích mích cái gì mà để xảy ra việc như thế.
- À nó đến chỗ con nhỏ bạn em gây sự xong còn đòi xiên em. Mà anh biết tính em rồi đấy, cơ mà em biết nó làm ở chỗ anh làm em ngại quá. Không may nó lại là người nhà người quen của anh thì chết.

Nghe tôi phân trần như thế thì lão Tùng cũng chỉ ậm ừ. Nói chung là không ai đánh người đang cười cả, tôi nể lão thì lão cũng phải nể thằng anh nhà tôi. Nhưng có vẻ ổn rồi, lão Tùng nói rằng xích mích của người trẻ thì để người trẻ giải quyết, thắng kia chỉ cùng quê vợ với lão, nó làm gì thì nó tự chịu. Cơ mà cuối cùng lão vẫn kêu tôi thôi, đánh nó thế rồi thì bỏ qua, làm thế với nó coi như lão cũng hết tình hết nghĩa rồi.

Mọi chuyện cũng đã được giải quyết gần ổn thỏa rồi đấy, giờ tôi có thể yên tâm mà đi ngủ rồi. Tự nhiên dính đến một mớ rắc rối vợ vẫn làm bản thân mất cả đêm không ngủ. Đang định nằm xuống thì bất chợt tôi thấy mí mắt Vy giật giật, hơi thở đã không còn đều và sâu nữa. Có lẽ tôi nói chuyện hơi to nên không để ý đến việc con nhỏ đã tỉnh từ lúc nào rồi, chắc chắn này giờ nó cũng nghe hết mọi thứ mà không dám lên tiếng. Nhéo nhéo vào bầu vú căng tròn, tôi cẩn nhẹ vào đôi môi hồng của con bé rồi cười nói.

- Anh nói chuyện to quá làm em tỉnh à.
- Mới ban đầu Vy còn giả vờ nhưng sau đó chắc không chịu nổi khi bàn tay tôi bóp liên tục vào vú nên con nhỏ đẩy nhẹ vào ngực ra điều muốn tôi dừng lại.
- Thôi anh. Ngực em vẫn còn đau từ đêm qua đấy.
- Xin lỗi nhé. Tại lúc đấy anh hưng quá trời, mà không phải có đứa kêu sướng lắm à.

Mặt con nhỏ đỏ bừng khi bị tôi trêu chọc, ngăn cản không nổi nên Vy đành mặc kệ cho tôi giằng vò hai bầu vú mềm mại của mình. Mơn trớn một tí thì đã thấy hơi thở con bé dồn dập, sờ xuống dưới thì đã thấy đám lông bướm dính bết vào nhau đầy nước. Đưa hai ngón tay vào bên trong cái lỗ ẩm ướt, hết móc rồi lại xoa, con nhỏ rên hằm hạp như người phát sốt. Tôi chỉ dừng lại khi cả bàn tay đã ướt sũng đầy nước, công nhận là Vy nhiều nước khủng khiếp thật. Tính làm một shot nữa mà đau lưng với mệt quá, người chứ có phải sắt thép dẻo dai mà hùng hục từ đêm qua đến giờ không mỏi.

Nằm ôm con nhỏ ngủ chán chê đến quá trưa mới mở dậy. Hai đứa lại lòi nhau đi ăn cho lại sức, tôi và Vy vẫn nói chuyện bình thường nhưng tuyệt nhiên không nhắc gì đến việc đêm qua. Biết nó còn ngại nên tôi cũng coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Ăn xong tôi mới đưa con nhỏ về phòng trọ, buổi trưa nên cái ngõ đầu đường vắng hoe. Dừng xe ở phía ngoài, đang định xuống mở cửa xe cho Vy thì con nhỏ bất chợt nắm lấy tay tôi.

- Cảm ơn anh nhé... Vì tất cả mọi thứ.

Im lặng vài giây như để cảm nhận chút thành ý của con bé, tôi cười véo nhẹ lên khuôn mặt xinh xắn bên cạnh.

- Có gì đâu. Làm chuyện nên làm thôi. Việc thằng Minh cứ để anh lo, nó không làm phiền em nữa đâu.

- Dạ. Nhưng mà... anh đừng làm gì quá mức ghen. Em lo cho anh.

Tiếng con nhỏ càng ngày càng bé dần, đến cuối cùng chỉ còn lí nhí trong miệng. Tôi đã ước gì mình bị lãng tai khi đó, khuôn mặt đỏ hồng đang cúi xuống kia và thái độ của con nhỏ đã làm tôi lo sợ, tôi sợ lại một người con gái nữa dính vào tôi. Việc tôi ngủ với nó đêm qua giống như là một kiểu trả ơn cho mọi thứ mà tôi giúp nó, không ai nợ ai cả. Nhưng nếu dính dáng đến tình cảm thì lại là chuyện khác, sẽ chỉ làm cho mọi việc rắc rối hơn mà thôi.

- Ừ anh biết rồi. Máy hôm anh đi ở nhà để ý quán xá giúp anh nhé.

Tôi cười rồi kéo trán con nhỏ lại hôn nhẹ, thôi thì đã lỡ ngủ với con nhà người ta rồi thì nên có tí trách nhiệm vậy, tới đâu thì tới.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Khốn Nạn Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Kẻ phù hợp nhất

Nói chung chuyện thằng khốn kiakhá đơn giản, tôi kêu đám đầu trâu mặt ngựa đến dọa nạt một hồi thì cũng xong. Với thành phần như nó thì cứ dùng biện pháp trực tiếp nhất là ổn. Cơ mà hình như trước đó lão Tùng có gọi điện cho nó hay sao ấy mà lúc gặp tôi thằng nhóc ngoan như cún. Mọi chuyện được giải quyết trong êm đẹp và dễ dàng bất ngờ.

Còn mỗi hôm cuối ở nhà nên tôi dành cả ngày cả đêm ở bên Quỳnh. Sau đêm đó với con nhỏ Vy, tự nhiên tôi lại thấy mình có chút tội lỗi khi ở gần chị. Cảm giác như kiểu bạn đi ngoại tình rồi về nhà vẫn được vợ ân cần chăm sóc vậy. Nó cứ ngượng ngượng rồi có nhiều thứ rất khó tả, các bạn phải rơi vào trường hợp đó mới hiểu được. Mặc dù mối quan hệ giữa tôi và chị chỉ ở mức nửa vời, trên bạn bè và lại dưới người yêu. Chẳng có kiểu bạn bè nào lại *** nhau như gà rồi rên hừ hừ và sướng cả nhưng mà lại dù dưới người yêu vì hình như chỉ có chị có tình cảm. Còn tôi vẫn đón nhận, vẫn quan tâm vẫn nâng niu chị nhưng lại chưa bao giờ nói rằng tôi yêu chị, mọi thứ thật rắc rối phải không?

Cuối cùng cũng đến ngày tập trung để vào quân sự, tất cả sinh viên sẽ đến trường và có xe đưa đón đến tận doanh trại. Tính tôi thì khá là dễ chịu, mang vài bộ quần áo đơn giản như thường ngày vẫn mặc thôi vì hình như trong đó được phát cả quần trang của bộ đội. Chỉ có chút phân vân khi tính đến vụ giày dép, quần áo thì xài chung nhưng giày phải tự mang. Nhìn cái tủ giày gần như toàn là của em tặng mà tôi thấy hơi khó nghĩ, nhiều lúc tôi hoang phí thì hoang phí thật, nhưng mà... nói thế nào nhỉ. Đại khái kiểu toàn đồ kỉ niệm nên tôi không muốn mang đến một nơi hỗn độn như thế, bạn nào thích giày sẽ hiểu, dép giày bản là thứ đại kỵ nhất. Hơn nữa chưa kể đến những đôi tôi thích giá cũng không phải rẻ. Cuối cùng đành chạy ra shop xách hai đôi mới về, không phải auth nên cũng chỉ hơn triệu, thế cho đỡ khó nghĩ. Nhiều lúc cứ tự thấy bản thân mình hâm hâm một cách không giống ai ấy.

Đồ đạc cũng chỉ có thế, ngoài ra thêm vài thứ linh tinh nữa nên tôi nhét vừa đủ một cái valy du lịch. Tường nhiều nhưng đến chỗ tập trung mới biết, mình chưa thăm vào đâu so với chúng nó. Cả khóa đi nên khá đông sinh viên, đám con gái phải cỡ 3 cái valy như tôi, chưa kể còn có nhiều đứa ôm cả gấu bông rồi gối cũng to đùng đi theo. Thôi coi như bỏ qua đám sinh vật rắc rối đó vì chúng nó vẫn vậy rồi, điều làm tôi ngạc nhiên hơn là nhiều thanh niên cũng y hệt vậy. Đầu tóc chải chuốt bóng lộn, ăn mặc cứ như lên sân tới nơi khác hẳn với vẻ bình thường của tôi.

Tôi không có ý gì nhưng nhìn giống kiểu tại nhà giàu mới nổi, thích phô trương quá mức, mà thật ra toàn tiêu tiền của ông bà già chứ có làm mẹ gì đâu. Tôi bình thường thì hay đi chơi thể chứ thỉnh thoảng vẫn làm vài việc linh tinh cho ông già, cuối năm cũng kiểm kê rồi làm quá trời việc chứ không có giống tại nó đâu nha. À thật ra điều này cũng dễ hiểu, nó như một kiểu bản năng của con đực thích khoe mẽ trước giống cái vậy. Tôi đã từng đọc ở trên mạng là nếu đi tập quân sự mà không kiếm được người yêu, coi như cả thời đại học của bạn cũng vậy.

Chờ tôi đến trường bằng con Vespa đỏ của mình, Quỳnh tạm biệt tôi bằng một nụ hôn gió đầy quyền rũ đúng với phong cách thường thấy. Chị rất biết cách làm người khác xao xuyến vì mình mà. Tôi đến khá muộn nên gần như đã đông đủ sinh viên ở trong sân trường rồi, cả khóa đi nên đông vài cứt, toàn người là người. Kiểm mồi trong đám đông thì mới thấy tại lớp tôi, đám bạn đang tranh thủ đứng tia gái mới ghé chó. Ngó thấy tôi đến, thằng C vỗ vai chỉ trỏ.

- Má, con bé kia vú to ghê mày.

- Thế thì mày lại phải nhìn em gái áo kẻ bên kia, quả đít này mà doggy thì phê đừng hỏi.

Một thằng trong nhóm xuất xoa, mồm chóp chép cứ như kiểu thèm chảy dài đến nơi vậy. Trường xây dựng nhưng cũng không thiếu các bóng hồng đâu nha, không nói đâu xa, đơn cử như em Hương thịt bụng người yêu thằng An cũng được tính vào hàng hoa khôi của khóa. Cơ mà chả hiểu sao nó với thằng An lại yêu nhau, đã thế lại còn là con nhỏ tán thằng kia trước mới lạ chó. Nhiều sự đời nó oái ăm thật, mèo mù lại vớ được cá rán.

Đội ông hiệu trưởng hiệu phó gì đó lên phát biểu đọc diễn văn chán chê một hồi thì tại tôi cũng được lên đường. Gần hai chục cái xe 36 chỗ đã trực sẵn,

chỉ đợi sinh viên lên là khởi hành. Lớp tôi được có hơn chục đứa con gái, ngoài con Hương ra thì còn có 2,3 con bé nữa là dễ nhìn thôi chứ phần còn lại toàn cá xấu. Tất cả được đưa đến một khu quân sự ở rìa rìa ngoại ô thành phố để bắt đầu cuộc sống cách ly với xã hội.

Lại tập trung rồi lại nghe mấy ông ở đó phát biểu chán chê một lúc thì mới được đi nhận phòng ở nội trú, rồi phát quân trang như ba lô bộ đội, quần áo, nón, chăn màn. Cả khoa ít con gái nên chúng nó được ở riêng một tầng trên, khoảng tầm hơn chục phòng nữ gì đó. Tầng dưới rồi các khu nhà khác thì là của đám con trai. Vấn đề lợi ích liên quan đến gái gú rõ ràng như vậy nên lớp nào cũng tranh nhau được ở tầng dưới của tụi con gái. Nhờ sự đấu tranh quyết liệt, chửi nhau đến sùi bọt mép của thằng lớp trưởng mà tụi tôi được may mắn chui vô cái lầu hai thiên đường đó ở.

Xếp chăn màn vô giường, một phòng có 8 thằng đực ở với nhau. Nói thật là học cùng lớp nhưng sao tôi nhìn gương mặt nào cũng lạ lẫm vài cú, hên là được một thằng trong đám chơi thân cùng lớp ở cùng, thằng này tên Huy, bọn tôi thường gọi là Huy voi vì nó to vài chường. Cao có khoảng mét 75 mà nó nặng tận 90 cân, tôi cũng to mà còn phải chào thua nó. Hai thằng nói chung chơi cũng hợp ro, tôi với nó có nhiều nét tương đồng phết như nhà cùng ở trong thành phố, thích chơi game chơi cả cảnh các thứ, nghe bảo ông bà già nó làm bên chi cục thuế nên cũng lực dư dôi. Chỉ khác một điều duy nhất, thằng này chưa một mối tình vắt vai chứ không có như tôi. Không, không phải nó gay đâu nhé, cu cậu chơi gái rành một cây nhưng riêng khoản yêu đương thì lại khác. Mấy lần thằng này kể với tôi là toàn gặp phải cái thứ gái trường mô, tuy nó xấu thì xấu thật nhưng không hề ngu một tí nào. Thành ra cu cậu quyết tâm lần này đi quân sự sẽ phải kiếm được người yêu.

Mọi thứ đều có vẻ khá ổn, chỉ có một thứ làm tôi thấy hơi khó chịu khi ở đây. Đây là cơm ở căng tin dờ vài cái, hôm thì khô hôm thì nát, bạn nào từng trải qua rồi mới biết sự khủng khiếp của nó. Không phải do tôi kén chọn mà là tại bụng tôi khá yếu từ sau cái đợt bị xuất huyết dạ dày, cái ngày đầu tiên ở trong quân sự kết thúc bằng việc tôi bị cụ Tháo đến hỏi thăm liên tục.

Vẫn chưa hết đâu, đến đêm lúc đi ngủ, thằng voi ngáy to quá làm nguyên đám trong phòng mất ngủ thao láo. Đã lạ giường rồi thì chớ, lại còn phải chịu cảnh sống chung với cái máy cưa. Một thằng trong phòng chịu không nổi, mò dậy lục ba lô rồi kêu.

- Ê tụi bây, dậy uống rượu. Thằng nào có đồ ăn gì không?

Vừa nói nó vừa lôi cái chai nửa lít trong balo ra ngoài, nghe mùi rượu nếp thơm lừng tỏa ra khắp phòng làm tôi chảy nước miếng. Tại sao trước khi đi mình không xách theo chai rượu như thằng này nhỉ. Cả phòng lục đồ đạc kiểm mồi một hồi thì chẳng có gì ngoài mấy gói mì tôm. Thế là tôi với 4 thằng nữa chui ra ban công phía sau để nhậu, phòng có 8 thằng thì thằng Huy đang ngủ, hai thằng còn lại thuộc dạng đút đút nên bỏ. Không có chén nên rót ra cốc, cứ thế uống xoay vòng. Được một hồi thì thêm 3 thằng phòng bên cạnh cũng mò sang uống ké. Cả đám vừa uống vừa nói chuyện linh tinh, đủ mọi chủ đề rồi cuối cùng lại quay về gái gú.

- Khóa mình có mấy em nhìn mướt phết nhỉ.

- Ồ. Cơ mà hơi ít gái, cả nghìn thằng đực mà chưa được trăm đứa con gái.

- Đây là mày còn chưa kể đến mấy em xấu xấu, đầu to mắt trố nữa.

- Thế thì mấy em gái xinh mới càng làm giá tợn. Như em Lan Anh ở bên khoa kinh tế xây dựng ấy, kiêu vài cú. Tao tán nửa năm rồi mà chưa đỗ.

Một thằng trong nhóm phụ họa theo, nghe giọng có vẻ cay cú tợn. Em này thì tôi có biết, xinh, ngon, gầy cao máy thoáng, gặp mấy lần ở trong trường rồi nhưng cũng chưa bao giờ nói chuyện. Thằng Khoa – cùng phòng tôi bữu mồi kể khi nghe nhắc đến tên em Lan Anh.

- Mày đi xe gì? Wave á? Nghỉ mẹ nó đi. Con này chỉ thích thằng nào đi cõ Sh hay Liberty thôi.

- Thảo nào. Dm phí công nửa năm nay tao nhắn tin gạ gẫm rồi nửa đêm còn đi mua phở cho nó.

Thằng kia nốc cạn cốc rượu, nói thế nhưng mặt nó muốn khóc đến nơi vậy. Thấy nó như vậy nhưng thằng Khoa chưa dừng lại mà kể tiếp.

- Còn nữa cơ. Nghe bảo con này cũng chơi bời từ hồi cấp 3 rồi. Hơn nữa mày tưởng yêu nó là dễ à, 20 -10 quả với hoa đêm không xuể. Nó đẹp nó có quyền mà.

- Sao cái đeo gì mày cũng biết thế.

Thằng Khoa hơi cứng họng khi bị thằng bạn phòng bên hỏi vậy. Bất chợt hai thằng cùng nhìn nhau cười khỏ như nhận ra chiến hữu. Hóa ra ông này cũng tán em kia nhưng đeo được, thảo nào tìm hiểu kĩ thế. Nói không phải khoe nhưng ở đây ít thằng có điều kiện như tôi hay thằng Huy, toàn sinh viên tỉnh lẻ, với làm sao nòi mấy con bé thích tìm mò như thế.

- Đâu con nào xinh con nào ngon.

Giọng nói ồm ồm của thằng Huy vang lên từ phía sau, nó thò bộ mặt đang cười khà ố ra ngoài rồi ngồi xuống nhập bọn.

- Dm ngủ như lợn vậy.

- Hề hề. Làm thế nào được. Thói quen rồi.

Nó cười đều cang khi bị bọn tôi chửi vì tội ngáy to, thằng Khoa rót nửa cốc rượu rồi đưa cho nó.

- Uống đi. Dm phạt mày đấy.

- Rồi rồi. Thế bọn mày đang nói vụ gì mà xinh với cả ngon vậy.
- À, đang bảo em Lan Anh bên kinh tế. Xinh nhưng mà lại thích học mở
- Đâu đâu. Có ảnh không xem nào.

Đúng là cái thằng doi gái lâu ngày, Huy nhìn cái ảnh trên fb của con bé kia mà thèm rỏ dãi. Mà công nhận là con nhỏ này ngon thật, đẹp kiểu hơi chanh chanh xong có mấy quả ảnh khoe vếu khoe chân trông khá phết. Cả đám thấy vẻ thèm thuồng của thằng Huy thì cười ồ lên, cơ mà nhận ra đang nửa đêm nên lại vội vàng bịt mồm nhau.

- Được rồi bọn mày để tao tán nó. Gì chứ con này hai đường cơ bản là xong.

Thằng Huy vỗ ngực ra điều tự tin cứ như là sắp sửa chén được em gái này ngay ngày mai vậy. Cơ mà không để cho nó hi vọng được lâu, thằng Khoa nhìn gương mặt toàn thịt với mụn trứng cá kia mà lắc đầu nói.

- Tao biết mày có Sh rồi nhưng vẫn chưa đủ đâu.
- Sao mày bảo nó là sinh viên trường mở cơ mà.

Khoa tạt nguyên chậu nước lạnh vô mặt thằng bạn đang đàn ra bên cạnh.

- Vì mày xấu vãi *** Nó thích Sh nhưng ngoài ra cũng phải đẹp trai nữa.
- Xấu cái *** mẹ mày.

Thằng Huy nhảy dựng lên chửi đồng khi cả đám ôm nhau cười rũ rượi. Sợ nó tự ái nên tụi tụi không dám cười lâu, vội vàng đưa cho nó cốc rượu rồi vỗ vai như an ủi. Thằng phòng bên bỗng nhiên thở dài nói.

- Chả lẽ nước phù sa lại chảy ra ruộng ngoài à. Phí vl.
- Biết làm sao được. Thằng có điều kiện thì xấu, còn tao với mày thì lại dẻo có lực.

Nghe chừng thằng Huy cay lắm khi bị đá xéo như vậy. Ngoại hình cũng là một trong những thứ ảnh hưởng lớn nhất đến đường tình duyên của nó thì phải. Sự tức giận của nó lan sang cả con nhỏ xinh đẹp tên Lan Anh kia.

- Dm. Cái thứ con gái dẻo gì mà khó chiều thế. Đã đòi giàu lại còn phải đẹp trai. Như này thì bố tao cũng chịu. À không đúng...

Nó im im một lúc khi chợt nhớ ra điều gì đó, hai cái mắt một mí ngó sang phía tụi tụi rồi cười dâm ô như Columbus tìm ra châu Mỹ. Sao bỗng dưng tụi tụi thấy lạnh sống lưng nhỉ.

- Tao biết một thằng đủ tiêu chí của con nhỏ đó luôn đấy tụi bây.
- Ai? Thằng nào cơ.

Cả nhóm ồn ào tò mò nhìn thằng Voi như đợi câu trả lời. Mặc cho cái nhìn đau khổ của tụi tụi, thằng phản bạn lên tiếng.

- Còn ai ngoài anh H «dê» của lớp chúng ta chứ.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Khốn Nạn Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Bị gái đòi kẹo???

- Thằng này ấy hả.

Mấy đứa trong đám nhìn tụi tụi rồi hỏi lại ra vẻ không tin tưởng lắm. Thằng Voi thấy mấy cái ánh mắt nghi ngờ đó thì chỉ cười cười rồi bảo.

- Chúng mày đang được ngồi uống rượu với ông chủ một quán cà phê đấy.

Tụi tụi gật đầu xác nhận khi vài thằng hỏi có đúng không. Bọn này cũng chẳng phải dạng thân quen gì như đám thằng voi nên nhiều thứ tụi tụi không thích chia sẻ. Việc gia đình có điều kiện từ trước đến giờ chỉ có vài thằng bạn thân của tụi tụi biết, chẳng hay ho gì việc khoe khoang đó cả. Hơn nữa không biết thì còn chơi với nhau được vô tư, tụi tụi gặp đây trường hợp nịnh nọt rồi lợi dụng mình rồi nên mới vậy.

- Tuy không đẹp trai bằng tao nhưng nhìn mày cũng được. Chú phải thay mặt cho anh em ngồi đây trả thù một vố cho hả dạ.

Thằng Khoa vỗ vai tôi bôm bốp, rót cốc rượu đưa vào tận tay. Khẽ nhún vai ra điều không quan tâm, tôi thờ ơ trả lời.

- Tao chịu. Một lần

Thiệt tình là tôi cũng mệt thật chứ, hết Quỳnh rồi tới con nhỏ Vy, người chứ có phải máy đầu mà không thấy mệt. Hơi đầu tự nhiên dính vào một con bé gầy oai đất hơi chẳng liên quan gì đến mình, tham thì thâm, có khi lại mất cả chì lẫn chài. Và lại tôi thấy con nhỏ Lan Anh gì đó cũng chẳng có lỗi lầm gì mà thù hận. Nó đẹp nó có quyền đòi hỏi điều kiện cao, các ông không đáp ứng được thì tự biết ý xấu hổ mà rút lui đi, có trách thì trách mình kém thôi. Trên đời này không có đàn bà xấu, chỉ đàn ông không đủ sức làm họ hài lòng mà thôi.

- Mệt đáo gì. Nó xinh vãi cú, ông tán được nó thì số lại hưởng quá rồi.

- Tôi không ham. Hơn nữa tôi cũng chỉ đi Wave chứ làm gì có Sh như thằng Huy.

Giờ lại đến lượt thằng Huy sấn sổ vào khoác vai tôi, sau cái trợn mắt cảnh cáo lúc trước thì có vẻ nó cũng hiểu ý tôi không muốn bọn này biết quá nhiều rồi. Nhưng có vẻ cu cậu vẫn cay cú lắm, nó vẫn nài nỉ tôi.

- Lo gì. Tao đầu tư cho mày tán nó. Được thì anh em chơi chung.

- Chịu. Tao không rảnh. Đi ngủ đây.

Tôi nhếch mép kéo cánh tay toàn thịt của nó rời khỏi vai mình rồi đứng lên đi vào phòng. Giờ thì tôi đã hiểu vì sao thằng này không có nổi một mảnh tình vắt vai rồi, nó coi phụ nữ như một món đồ chơi thì bảo sao tất cả những con bé đến với nó chỉ để moi tiền. Bạn đối với người ta thế nào thì họ sẽ đáp lại với bạn y như vậy thôi, cuộc sống mà.

Với tôi, tất cả những người con gái từng đi ngang qua cuộc đời mình đều đáng được trân trọng. Đàn bà sinh ra là để yêu thương và nâng niu chứ không phải chơi xong rồi bỏ đi kể chiến tích với đám bạn bè. Sống thật đẹp và đối xử tốt với họ, đôi khi nhận phần thiệt thòi về mình đó là cách để tôi chinh phục phụ nữ. Có thể bình thường bạn ngẫu lòng hoặc lạnh lùng tới cỡ nào đi nữa nhưng luôn luôn phải dịu dàng với phụ nữ. Nhưng đó có lẽ cũng là lí do tôi nguy hiểm cho sự vô tình trong tình cảm của mình thì phải, tôi không trả họ bằng tình cảm được thì đành phải dùng những thứ khác, đơn giản vậy thôi. Cơ mà có những người phụ nữ thì lại chẳng cần gì ngoài một chút tình cảm đáp lại của kẻ vô tình, giống như... chị chẳng hạn.

=====

5h30 sáng, tiếng loa báo thức vang lên khắp doanh trại, có vẻ như đêm qua mấy phòng khác cũng khó ngủ giống đám tụi tôi nên đều nháo nhào chạy xuống sân. Tiết mục tập thể dục buổi sáng bắt đầu với một đồng khuôn mặt ngái ngủ và quần áo xộc xệch. Thật ra việc dậy sớm không phải vấn đề gì khó khăn với tôi vì bình thường thỉnh thoảng tôi vẫn chạy bộ buổi sáng, cơ mà đêm qua lạ giường quá, 3h mới ngủ xong lại có rượu nên sáng dậy hơi mệt.

Ngáp ngấn ngáp dài mãi mới xong vụ tập thể dục buổi sáng, lết lên phòng thì lại thêm một vấn đề rắc rối nữa. Bạn nào đã từng đi nghĩa vụ hoặc phục vụ trong quân đội chắc sẽ biết vụ gấp chăn màn. Cái tiện sư nhà nó chứ, gấp nắn nót mãi mà thấy vẫn méo, quay sang thì thấy ông nào cũng giống hệt mình. Tôi tặc lưỡi mặc xác cái chăn xiên xẹo của mình để đi vệ sinh. Mọi thứ trong môi trường quân đội đều có giờ giấc, kể cả vụ ăn với ỉa mà tôi lại có cái tật đi ỉa cực lâu nên toàn phải đi sớm.

Ăn triệu triệu đám cơm cứng đờ khô không khóc cho qua bữa mà không nổi, tôi đành phải mò xuống căng tin kiếm gì đó ăn tạm. Ở đây căng tin giống một cái tiệm tạp hóa nhỏ, bán đủ mọi thứ từ đồ dùng sinh hoạt đến thức ăn bánh kẹo thuốc lá, à tất nhiên là không có ba số ngoại rồi. Giá thì đắt gấp rưỡi đến gấp đôi ở ngoài nhưng vẫn phải cắn răng mua. Tôi ngán ngẩm nhìn bát mì tôm 30k mà có vài cọng rau với 3 miếng thịt lợn mỏng dính, sao bỗng dưng nhớ tới mấy món ăn của má và những bữa cơm tại nhà chị quá trời vậy nhỉ.

Hốc xong rồi thì lại vác sách vở lên giảng đường ngồi nghe thuyết trình về lịch sử quân sự nước nhà. Cái môn của nợ này nó giống hệt như triết học Mác Lê nín vậy, ông thầy giảng chưa tới 10 phút mà hai cái mí mắt của tôi đã sụp xuống vì buồn ngủ. Đang mơ mơ màng màng chuẩn bị rơi vào vùng mộng mị tuyệt vời thì bỗng dưng cái lỗ tai của tôi bị kéo mạnh hết sức.

- Cái *** má thằng *** nào trên...

Tôi vùng dậy chửi nhưng mới thò ra đến đó thì đã tắt tiếng vì trước mặt là một cha nội quần sinh nịt ác hết sức ác trong bộ quân phục. Quên mất trong căn phòng học gần trăm con người này có 3 ông thầy giáo mới chết chứ, một ông ở trên giảng bài còn hai ông đi lùng mấy thùng ngủ gật như tôi vậy. Bình thường chắc sẽ bị nhắc nhở cơ mà lỡ mồm *** cả má thầy thế này thì chắc câu chuyện dẻo vui về rồi. Chưa kịp mở mồm ra xin lỗi thì ông đã nhắc cả người tôi ra ngoài bằng cái lỗ tai, cha nội này có vẻ hơi thù dai à nha.

- Đứng đây từ giờ đến hết buổi.

Lão quăng vào mặt tôi một câu rồi hăm hăm đi vào lớp, ngó cái tướng bực dữ dội. Trên dãy hành lang dài cũng không thiếu những mảnh đời bất hạnh giống tôi, ít ra không phải chỉ mỗi bản thân mình đen đủi. Gần 2 tiếng đồng hồ đứng liên tục khiến hai chân của tôi rã rời, tiếng chuông báo hết giờ sao bỗng dưng lại đáng yêu một cách lạ kì như vậy. Mấy thằng chiến hữu cười như được mùa khi thấy tôi ngồi sụp xuống nền nhà.

- *** má chúng mày, thấy bạn bè bị thương mà không biết đường ra giúp đỡ à.

- Nhanh mẹ mày lên còn xuống chơi bóng chuyền. Ở đó kêu ca cái gì.

Ở trong cái doanh trại này có khoảng sân chơi thể thao lớn lắm, bóng chuyền cầu lông rồi cả tạ đá nữa. Đám tụi tôi mượn ông thầy một quả bóng chuyền rồi chia đội chơi kèo nước. Khu nhà này có một lợi thế là có đám con gái ở cùng chứ không phải toàn đực, thế nên tất nhiên có nguyên một bầy khán giả hú hét trên tầng 3. Được sự cổ vũ nhiệt tình của mấy em gái nên ông nào đánh cũng hăng máu, cảm giác cứ như kiểu đang chơi giải bóng chuyền quốc tế chứ không phải kèo phui nữa.

Tuy tôi không ham hố gì mấy con bé đó nhưng bản năng thích thể hiện của đàn ông nghe chừng cũng nổi lên một cách ghê gớm. Kéo cái áo phông đã ướt nhẹp mồ hôi qua đầu, một sự thỏa mãn và đặc ý nhẹ khi nghe tiếng trầm trồ của đám con gái bên trên. Chưa bao giờ tôi hết tự tin vào cái vẻ ngoài của mình, thành quả của việc tập luyện với Quỳnh cả ngày lẫn đêm đấy. Hơi gồng nhẹ cánh tay lên để đám cơ phía sau lưng hiện ra ngoài, tôi cố ý làm ngơ khi nghe mấy tiếng trêu chọc của vài con bé.

- Anh quần đen ơi cho em theo với.

- Chờ má ơi tao muốn *** ảnh quá.

Đúng là một bầy con gái mới lớn mà, chúng nó chẳng ngưng ngừng gì mà còn thoải mái trêu chọc lại con trai. Cảm giác mình chiếm hết sự chú ý và nổi bật ít ra cũng dễ chịu ra phết. Ai bảo ngoại hình không quan trọng ra đây tôi và cho vài cái, điều đầu tiên mà người ta nhìn vào bạn đó chính là vẻ ngoài đấy. Không phải tự nhiên có mấy cuộc thi sắc đẹp với hoa hậu đâu. Kể cả một con bé có chọn thẳng giàu đi nữa thì trong thâm tâm nó vẫn thích thẳng đẹp trai hơn. Muốn tán gái dễ dàng thì trước hết các ông phải có một ngoại hình tốt đã.

Bỗng một gương mặt trong đám con gái làm tôi chú ý đến khi bắt chợt ngó lên, con nhỏ Lan Anh gì đó cũng ở đó. Tôi nhận ra ngay bởi vì mới đêm qua còn xem ảnh nó xong, công nhận con nhỏ xinh và ngon thật. Thăng Huy dường như cũng biết tôi đang nhìn cái gì, cu cậu khoác lấy vai tôi thì thâm vào tai.

- Sao. Được không bạn.

- Vẫn như cũ, không có hứng. Tao không muốn dây vào rắc rối.

Gạt phắt đi cái ý định dụ dỗ của thằng bạn, tôi vói tay lấy cái áo phông vắt trên ghế đá rồi đi về phía bể nước. Ở cái doanh trại toàn đàn ông này điều xa xỉ và không cần thiết nhất là chắc chắn là nhà tắm rồi. Mỗi phòng được phát một cái xô và hai ba cái chậu sắt, tất cả đám con trai tập trung ở quanh mấy bể nước lộ thiên. Còn nếu bạn nào đang thắc mắc thì tất nhiên là đám con gái có phòng tắm riêng ở khu vực khác chứ không có vụ tắm chung ngon ăn vậy đâu.

Nhưng mà phải công nhận thằng cha nào thiết kế cái doanh trại này ngu vãi cứt, khu vực bể nước lại ở giữa căng tin và phòng ở. Khi các bạn tắm thì thỉnh thoảng sẽ có nguyên một đám con gái đi qua, tụi nào hiền thì cúi đầu ngại ngùng chạy qua, còn nếu toàn quý thì sẽ vừa đi tà tà vừa cười hí hí. Ở đây có hai kiểu tắm để cho bạn lựa chọn, nếu cu bạn bé hoặc da mặt bạn mỏng thì có thể mặc quần đùi cho đỡ nhục, và tất nhiên là tôi thuộc loại thứ hai rồi. À tắm nhưng vẫn mặc sịp nhé, nude toàn bộ thì nó lại ảnh hưởng đến mỹ quan môi trường quá.

Cơ mà có vẻ cái quần sịp ướt nhẹp nửa kín nửa hở che cục thịt thừa làm mấy em gái thích thú tợn nha. Các bạn đừng tưởng tụi con gái không có máu dè dặt, nhảm to rồi đấy, nãy giờ tôi đếm được gần chục cặp mắt hau háu như muốn ăn thịt mình rồi. Vớ chai dầu tắm Calvin Klein của thằng Voi mà xoa khắp người, sao bỗng dưng tôi thấy mình giống mấy cha nội người mẫu quảng cáo trên ti vi quá trời.

Sau ngày đầu tiên ngỡ ngàng, buổi tối hôm đó mấy thằng trong nhóm tụi tôi rủ nhau xuống căng tin uống nước, tất nhiên chẳng có mục đích gì khác ngoài tía gái. Ở trong môi trường cách ly và kỉ luật của quân đội này, tụi con gái không được mặc quần đùi ra ngoài mà phải mặc cái quần dài xanh bộ đội. Phải làm thế chứ không sẽ chẳng có biết bao nhiêu họa mi chết vì mấy cái chân dài trắng muốt kia nữa. Nhưng được cái an ủi là tụi nó vẫn được mặc áo bình thường, nhiều con bé chất chơi dữ dội, toàn buổi cam đào mà treo lủng lẳng trên hai cái dây áo bé xíu làm người ta chỉ muốn đỡ hộ.

Tôi cũng muốn làm người tốt lắm nhưng sợ ăn tát với bị chửi dâm tặc nên thôi bỏ. Cơ mà thường thức cái đẹp ở tầm gần coi bộ cũng không tồi à nha. Ngồi ở cái bàn sát quần bán hàng, tôi say sưa ngắm cặp mông tròn lẳn của một con bé gần đó. Cả đám thằng nào cũng xuyt xoa thềm thường chỉ cho nhau khi thấy một bộ ngực nảy tung tung nào đó vừa đi qua. Bỗng nhiên vai tôi bị vỗ nhẹ, một giọng con gái thánh thót vang lên phía sau lưng.

- Anh... Kẹo em đâu.

Con nhỏ Lan Anh ngon hết nấc với cái áo phông trắng bó sát đang đứng đằng sau tôi chìa tay ra như đòi quà. “Chuyện quái gì đang xảy ra ở đây vậy”, tôi ngơ ngác tự hỏi trong tiếng hò reo của mấy thằng bạn xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Khốn Nạn Và Em* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Duyên và phận

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Vụ này lạ à nha, tôi nghĩ thấy có mùi gì đó không ổn ở đây rồi thì phải. Thằng An huých nhẹ vai tôi khi thấy khuôn mặt dờ dẩn chưa hiểu chuyện gì xảy ra của thằng bạn thân. Tôi giật mình như vừa tỉnh giấc mộng, cuối cùng bộ não đen tối thường ngày cũng đã trở lại với thân thể. Khó lắm, lần đầu được gái xinh làm quen nên nó hơi ngượng ngùng.

- Kẹo hả? À đây kẹo đây.

Hên sao lúc đó trên bàn lại có thanh kẹo Alpenliebe của thằng An vừa mua lúc nãy xong, tôi vớ lấy luôn rồi đặt vào cái bàn tay đang chìa ra trước mặt mình. Con nhỏ cầm lấy thanh kẹo, cười rúc rích như được quà rồi quay đít chạy về chỗ đám bạn của nó. Cả đám tụi tôi đều im lặng ngỡ ngàng vì mọi chuyện xảy ra quá nhanh và bất ngờ, đột nhiên thằng Huy đập bàn chửi thề.

- *** má tự nhiên ra đòi kẹo thế này trăm phần trăm là chúng nó chim chuột nhau rồi.

Nó vừa gào lên vừa lao vào kẹp cổ tôi, tất nhiên đám bạn xung quanh cũng không hề thiếu phần, mỗi thằng giữ chặt một tay tôi để tra hỏi.

- Nói. Mà có thích lừa anh em không.

- Bỏ mày... thề là bỏ mày đéo biết gì cả... Facebook nó tao còn không kết bạn.

- Đến giờ phút này mà vẫn còn ngoan cố xạo *** à. Anh em đâu xử nó.

Thế là châu nước tối hôm đó tôi đành phải cắn răng hối lộ chúng nó nếu muốn bảo toàn mạng sống. Lúc đi bộ từ căng tin về phòng, tôi vẫn còn nghe thằng Huy lầm bầm chửi bên cạnh, cái gì mà ông trời bất công, rồi than thân trách phận các thứ các kiểu. Vỗ vỗ vai thằng bạn đầy thông cảm cho cái số phận hẩm hiu của nó, cơ mà tôi bắt đầu cũng thấy hơi quan ngại cho thời gian sắp tới của mình trong doanh trại. Dính dáng đến một con nhỏ hơi đẹp chút ở đây không phải là vấn đề gì hay ho, rõ ràng tôi chỉ muốn yên ổn qua một tháng này thôi mà. Đúng là kẻ ăn không hết người lần chẳng ra.

10h tối, cha nội quân sinh đi lừa tất cả học viên vào phòng ngủ, thằng nào dám cãi chắc hỏng muốn sống ở đây nữa luôn. Sân chơi của thầy mà, phải nghe theo luật của thầy thôi. Tất nhiên là tôi cũng không ngoại lệ, vừa đặt lưng lên giường tỉnh làm một giấc cho đỡ mệt thì điện thoại có chuông báo tin nhắn. “Lan Anh Hoàng đang muốn gửi tin nhắn cho bạn”, thông báo chính mình trên cái màn hình điện thoại khiến tôi tỉnh cả giấc ngủ. Con nhỏ này tỉnh dờ trò gì nữa đây.

Trái ngược với hotface như Quỳnh hay Linh, facebook tôi chỉ toàn bạn bè thân thiết hoặc người nhà, bình thường cũng rất ít đăng ảnh hay tương tác. Dăm ba cái kiểu bạn xã giao hoặc quen biết vớ vẩn chẳng bao giờ tôi thêm add, nói chung là tôi ít dùng đến facebook lắm, giờ vẫn vậy. Trở lại với lúc đó, tôi vừa mới đăng kí mạng định xem báo linh tinh một tí thì đã thấy con nhỏ nhắn tin, thiêng thật.

- Cảm ơn anh nhé. Kẹo ngon lắm ^^

Con nhỏ tự động gọi tôi là anh ngay từ đầu mặc dù cả hai đều bằng tuổi nhau, dấu hiệu của thánh chăng? Lỡ seen rồi mà không rep thì có vẻ hơi bất lịch sự, hơn nữa tôi cũng muốn xem thử con bé tên Lan Anh này muốn dờ trò gì tiếp theo.

- Có gì đâu. Mình có quen nhau không nhì

- Hi hi. Mới quen hồi tối rồi đó.

*** má, bạo dạn dữ dội vậy, tôi hơi ngạc nhiên rồi đó nha. Im im hồi lâu chưa biết rep gì thì con nhỏ đã tiếp.

- Ở kia. Sao anh im lặng thế

- À à. Tại từ bé đến giờ mới được con gái làm quen lần đầu nên hơi xấu hổ tí xíu đó mà. □

- Em chẳng tin đâu. Anh có khi phải lần thứ mấy chục rồi ấy.

- Ô thật mà. Nhìn thế thôi nhưng người ta hay xấu hổ lắm

Thỉnh thoảng giả ngây giả ngô tí cũng được, chẳng ảnh hưởng đến bữa sáng của thằng nào cả. Con bé thích kiểu gì tôi chơi kiểu đó, cùng lắm là bị nó thối thôi chứ có vẹo gì đâu. “Tĩnh” một cái, chuông tin nhắn lại tiếp tục vang lên.

- Điều. Nhìn anh thế này ai mà lại bảo nhát gái

Cảm giác của tôi lúc đó cứ như là một con nhỏ cave nhưng lại được người ta tưởng còn trinh vậy. Cơ mà phải công nhận một điều, con nhỏ này nói chuyện dễ nghe và tán trai có nghề một cây. Đàn bà ít khi chủ động nhưng mà một khi họ đã ra tay thì hiếm người đỡ nổi. Nhưng con bé này sai rồi, tôi lại thuộc số ít mới chết chứ, đến mức một người quyến rũ và nhiều kinh nghiệm như Quỳnh còn phải mất bao nhiêu ngày tháng mà chưa ăn thua thì con nhỏ này tuổi gì.

Vài ngày sau đó, con nhỏ liên tục nhắn tin cho tôi với kiểu định tấn công dồn dập, đánh nhanh thắng nhanh. Nhiều lúc tôi thấy hình như tôi và nó đang đối giới tính cho nhau thì phải, à tất nhiên không nói vụ kia, ý tôi là trong chuyện trai gái tán tỉnh nhau ấy. Ngày đó công nhận mình cũng kiêu thật, nó nhắn tin hay gọi thì tôi trả lời, chẳng có tí nào chủ động với con bé cả. Nhưng hình như làm thế càng khiến con bé thích hơn thì phải, các ông có hiểu cảm giác

được một đứa con gái xinh đẹp mua nước mua đồ ăn mang đến tận cửa phòng nó hay đến mức nào không?

Đám bạn tôi đương nhiên là không hài lòng gì với biểu hiện thờ ơ của thằng bạn rồi. Cơ mà chỉ có vài thằng mới biết rằng tôi có quyền làm vậy. Nói về đẹp và kỹ năng trên giường, chị thừa sức ăn đứt con nhỏ tên Lan Anh này, còn nếu ngoan hiền dễ thương thì tôi thích kiểu như Vy hơn. Hơn nữa ở trong này thì làm được gì chứ, cầm tay, ôm nhau, cùng lắm kiểm chỗ vắng đá lười phát là hết phim. Nếu doanh trại thiết kế nhà nghỉ thì chắc tôi cũng miễn cưỡng gật đầu để giải tỏa thằng em đang bí bách rồi.

Chuyện một con nhỏ đẹp nhất khóa tán tôi dường như không được các bạn trẻ mang giống đực ưa thích lắm. Bản năng con người mà, ghen ăn tức ở là chuyện bình thường. Thịnh thoảng gặp vài ánh mắt hằn học thì tôi cũng lấy làm thông cảm mà trợn mắt nhìn lại. Ngon vào đây cần đất bố này, ở ngoài tôi đã không sợ rồi thì trong này càng không sợ, thích chơi bạo lực thì tôi... gọi quân sinh. Đánh nhau ở đây thuộc dạng hạ sách, bạn táng người ta một cái thì xác định đi chui toa lét, hít đất với dọn vệ sinh sắp mặt. Đã có vài tấm gương bên khoa cầu đường rồi, hai thằng bực nhau sau đó bị ông thầy tóm được, từ lúc ấy nhà vệ sinh cả doanh trại sạch hẳn.

Ở đây không phải nuôi nhốt khép kín toàn bộ sinh viên, cuối tuần bạn vẫn có thể xin giấy ra ngoài trong một ngày. Tôi đã kể với các bạn tôi lại có một ông chủ ở trong này chưa nhỉ. Không trực tiếp phụ trách đám sinh viên mà ông kiểu đại ca to nhất nhì doanh trại ấy. Hôm trước vừa gọi tôi xuống dặn dò các thứ các kiểu xong, nghĩ cũng thấy may là mình chưa làm gì quậy phá quá mức. Dính đến người quen sợ lắm, cơ mà nhiều cái thì lại dễ dàng, giống như vụ sáng tôi xuống xin cái giấy phát là được cho về luôn.

Cái vụ này để dành cho đứa nào quên đồ hoặc thiếu thốn gì đó thì có thể xin nghỉ để về lấy. Tôi thì tất nhiên là không quên rồi nhưng cũng có chút thiếu thốn, nguyên tuần không được xả khiến cả thằng lớn lẫn thằng nhỏ đều bí bách. Thôi nói thế các bạn lại nghĩ tôi là thằng cuồng dâm thì chết, thực ra ở trong đó tôi cứ nóng ruột với cái quán café. Thịnh thoảng cũng gọi điện hỏi han các thứ nhưng tóm lại là vẫn không yên tâm bằng nhìn tận mắt được.

- Lau dãi đi anh emiiii

Tôi nói với thằng gác cổng khi thấy nó sững sờ nhìn Quỳnh không chớp mắt. Hôm trước tôi có nói với chị là hôm nay về nghỉ một ngày nên kêu chị đến đón. Vẫn chu đáo như thường ngày, vừa ra đến cổng doanh trại thì đã thấy Quỳnh đứng đợi sẵn bên con Mọc của mình. Chị là người thứ hai sau Linh có chìa khóa nhà và được quyền thoải mái sử dụng đồ của tôi, nói chung sự tin tưởng tôi dành cho Quỳnh là rất lớn. Tình cảm mà chị còn có thể cho tôi vô điều kiện thì dăm ba mấy cái vật ngoài thân này không đáng nói đến.

- Hello anh yêu.

Quỳnh nở nụ cười tình rồi bước lại gần ôm lấy cánh tay tôi, với đôi sneaker và quần sooc năng động thể này, chẳng ai ngờ được đó là một cô gái hơn tôi vài tuổi. Nhận lấy cái hôn chủ động của chị, tôi chẳng còn nhớ được con nhỏ Lan Anh lan ung gì đó ở trong nữa. Thoải mái ôm lấy tấm thân ngọc ngà trong tay, hai đôi môi quấn lấy nhau bất chấp việc đang có vài cặp mắt khó chịu và ganh tỵ nhìn mình.

- Về nhà chị ăn trưa nhé.

- Được thể thì còn gì bằng. Em đang thèm thịt lắm đây.

Tôi vừa nói vừa véo nhẹ vào phần đùi trắng mịn của chị ở bên ghế phụ, tất nhiên sau đó được khuyến mãi thêm một cái lườm yêu từ đôi mắt được chải mascara cong vút kia. Có lẽ sự nhớ nhung của chị được tích tụ hơi nhiều thì phải, mỗi lần dừng đèn đỏ là Quỳnh lại quay sang ghì lấy cổ tôi mà hôn ngấu nghiến. Nhìn gương mặt dính đầy son của mình qua gương chiếu hậu, tôi cười cười nói với chị.

- Hình như chị còn thèm thịt hơn em ấy nhỉ.

- Xi. Người ta chỉ mút thôi chứ có ăn đâuuuu

Quỳnh trẻ mỗi khi bị tôi trêu chọc rồi rút cái gương nhỏ ra thần nhiên tô lại son. Chị biết lúc nào cần đáng yêu và lúc nào cần nghiêm túc, có những khi tôi cảm thấy hình như mình mới là người già hơn thì phải. Một tuần ở trong quân sự đã quá đủ để tôi phát ngán những bữa cơm dở dẹt trong đó, không phải là người quá kén chọn nhưng các bạn biết đấy, ai cũng thích được ăn ngon mà.

Tôi ôm lấy vòng eo săn chắc của chị từ phía sau khi thấy Quỳnh đang lúi húi làm bếp. Hương thơm đặc trưng từ mái tóc và những xúc cảm mềm mại của cơ thể trong lòng làm một kẻ dù đã quá quen thuộc vẫn phải ngất ngây. Chị chưa bao giờ từ chối những hành động thân mật của tôi, thậm chí còn có chút mong đợi và vui sướng đón nhận. Phụ nữ thường thích những thứ lãng mạn và quan tâm nhỏ nhặt, chị cũng giống như vậy.

- Ăn nhiều vào. Cậu mới đi có một tuần mà nhìn đã hốc hác rồi đấy.

Gấp cho tôi đầy nhóc một bát đồ ăn, sự ân cần và chu đáo của chị vẫn luôn là điều mà tôi thích nhất. Có những lúc tôi đã từng nghĩ sẽ mở lòng với chị, không để thứ tình cảm này đến từ một phía nữa nhưng vẫn luôn có một cái gì đó làm tôi chần chừ. Tình cảm là thứ không thể miễn cưỡng được, thôi thì hãy để mọi thứ thuận theo tự nhiên, có duyên có phận kiểu gì cũng sẽ đến với nhau thôi.

Tôi rồi đi để đến quán café sau khi đã để lấp đầy dạ dày của mình bằng đồng đồ ăn và dạ dày của chị bằng số tình trùng được tích tụ suốt cả tuần vừa rồi. Tâm trạng yêu đời tràn ngập cơ thể khi cả thằng anh lẫn thằng em đều được thỏa mãn. Quỳnh đòi đi cùng nhưng tôi thấy có vẻ chị hơi mệt nên nhất quyết bắt ở lại trên giường. Thời gian tôi được tại ngoại không nhiều lắm, phải tranh thủ giải quyết công việc để còn yên tâm đi cải tạo tiếp.

Vy và Yến có vẻ hơi ngạc nhiên khi thấy sự xuất hiện bất thành linh của ông chủ, cả hai con nhỏ đều đang tất bật với một buổi chiều chủ nhật khá đông khách. Ăn lên làm ra phết đấy chứ, nhiều người đến quán với mong muốn tìm một không gian yên tĩnh nhưng cũng có những kẻ đến vì hai con bé nhân viên dễ thương này. Đợi cho đến khi Yến mang đồ ra cho khách, tôi xấp lại gần phía sau lưng Vy, một bàn tay đặt lên mông con nhỏ đang chế đồ mà

nấn nhẹ.

- Nhớ anh hông.

Quầy bar khá cao nên chẳng ai nhìn thấy hành vi đồi bại của tên chủ quán khốn nạn với bé nhân viên tội nghiệp cả. Cơ mà con nhỏ nhân viên hình như hơi khoái, Vy hơi đỏ mặt nhưng cũng không ngăn cản tôi, con bé lí nhí trả lời như sợ ai đó nghe thấy.

- Em có.

- Cố gắng làm cho tốt, bao giờ về anh thưởng.

- Dạ.

Hài lòng với biểu hiện ngoan ngoãn của Vy, tôi véo nhẹ vào bờ mông tròn lẳn đó một cái rồi luyến tiếc bỏ tay ra khi ngó thấy con nhỏ Yến đã quay lại. Với một kẻ nghiện cà phê như tôi, một tuần chưa được giọt nào vào bụng giống như con nghiện đói thuốc vậy. Tự tay pha cho mình một ly Cappuchino rồi yên vị tại chỗ ngồi quen thuộc trên lầu hai mà thoải mái thưởng thức. Vị đắng của cà phê hòa với khói thuốc lá khiến não bộ chậm lại, tôi khẽ ngả người trên cái ghế đơn mà lịm đi mất mơ màng trong cảm giác dễ chịu.

Quán dù đông khách nhưng vẫn giữ được một chút gì đó tĩnh lặng, thậm chí tôi còn có thể nghe thấy tiếng guốc lộp cộp vang lên rồi tiếng một cái mông dúi dẹt nhẹ nhàng vào cái ghế đối diện. Ủa đối diện mình ấy hả, giật mình tỉnh lại trong cơn phê pha của thuốc lá và cà phê, một gương mặt nửa quen nửa lạ xuất hiện ngay trước tầm mắt của tôi.

- Chào anh. Mình có duyên ghê ha.

Đoán xem. . .

Bạn đang đọc truyện *Thằng Khốn Nạn Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Con mèo và cục mỡ trắng

Trước mặt tôi là sự xuất hiện của con nhỏ Lan Anh trong cái váy ngắn màu trắng và đôi giày cao gót tiếp màu. Con nhỏ thân nhiên ngồi ở cái ghế gỗ đối diện rồi chống hai tay vào cằm nhìn tôi cười mỉm. Hôm trước nhắn tin tôi có nói việc mình xin nghỉ phép để ra ngoài giải quyết vài việc nên nó biết cũng không có gì là lạ. Có điều tôi không ngờ được là con nhỏ theo chân mình tới tận đây, rồi cả việc nó biết quán của tôi, thậm chí cả khung giờ chiều mà tôi thường ngồi cũng biết luôn mới ghê. Bộ con nhỏ này lên kế hoạch của tôi kĩ lưỡng vậy sao, không tiếc cả một ngày nghỉ xin ra ngoài chỉ để gặp nhau ở đây.

Nếu không phải nó thích tôi thật lòng hoặc là tình yêu sét đánh trời đánh gì đó thì thực sự...con nhỏ này không phải hạng đơn giản. Mãi suy nghĩ mông lung khi thấy sự xuất hiện bất ngờ của con nhỏ làm khuôn mặt tôi hơi có vẻ thần thờ. Con bé tùm tùm cười hài lòng như đã đoán trước được cái biểu hiện ngạc nhiên của tôi vậy, bàn tay trắng muốt khua khua trước mặt tôi như đánh thức con mê.

- Ủa anh sao vậy. Có nghe em nói gì hông.

- À ừ, chào em. Anh hơi bất ngờ chút xíu.

Tôi nở nụ cười trừ rồi cố gắng lấy lại vẻ bình tĩnh thường ngày, sự tấn công dồn dập và bất ngờ của con nhỏ khiến một kẻ luôn luôn thờ ơ trước mọi thứ như tôi cũng phải thấy hơi sợ. Nhưng dù sao thì tôi cũng là đàn ông, hơn nữa đây còn là sân nhà, phải nhanh chóng lấy lại thể chủ động chứ không thể để thế này được. Nhấp nhẹ một ngụm cà phê, tôi hơi liếc bộ ngực căng tròn mơn mớn phía dưới cái váy trễ vai rồi khẽ cười nói.

- Đúng là mình có duyên thật đấy. Ngồi cà phê thôi cũng có thể gặp nhau được.

- Hi hi. Không phải đâu. Em cố ý nghỉ cùng ngày với anh để được ngồi ở đây đó.

Con nhỏ chơi bài ngựa luôn mới ghê chó, tôi cứng họng ngay lập tức vì chẳng biết nói gì. Chiều của con bé Lan Anh này quá hiếm, chuyện nó tán tôi tất cả đều biết, nhưng tất nhiên giữa hai đứa chẳng bao giờ thừa nhận. Thậm chí khi nhắn tin hoặc chạm mặt nhau cũng chỉ là nói chuyện bình thường, ít khi có kiểu ong bướm hay thả thính thả bả như này lắm. Con nhỏ thường hay bóng gió hoặc úp mở chứ không chơi một cú trực diện thế này, đột nhiên nó thay đổi đòn tấn công làm tôi hơi lúng túng.

- Trông anh kia, xấu hổ cứ như lần đầu biết yêu vậy.

- Ha ha. Tại em trêu làm anh hơi ngại đấy. À em uống gì để anh gọi.

Vẫn cái điệu bộ đầy tự tin như lúc ban đầu, con nhỏ hơi nghiêng đầu nhìn tôi trong khi một tay chống vào má. Ánh mắt con nhỏ giống như kiểu một gã

thợ săn đang đùa giỡn với con mèo vậy.

- Em uống gì cũng được... nhưng liệu ông chủ đây có thể tự tay pha cho em không?

Thông tin đầy đủ đây, biết được cả việc tôi là chủ của nơi này thì chứng tỏ con nhỏ đã tốn không ít công sức để moi móc thông tin từ đám bạn của tôi. Không biết cái thằng háo sắc nào đã làm nội gián cho nó nhỉ. Được thôi, em thích thế nào thì anh cũng chiều, để xem đến cuối ai mới là kẻ bị ăn thịt. Mím cười kêu con nhỏ đợi vài phút, tôi đi xuống rồi quay trở lại với một ly cà phê đen classic đơn giản.

Khẽ đặt ly cà phê trước mặt con bé, tôi đưa tay ra làm một động tác mời lịch sự. Hai hàng lông mày của con nhỏ hơi nhíu lại khi khẽ nhấp môi cái chất lỏng màu đen có vị đắng đặc trưng đó. Tôi hài lòng nhìn gương mặt vừa khó chịu vừa khó hiểu ở phía đối diện mà cười nói.

- Biết tại sao anh lại mang cho em một ly cà phê đen không?

Chưa kịp đợi con nhỏ có câu trả lời, tôi nắm lấy một bàn tay trắng muốt ở trên bàn mà miết nhẹ rồi nhìn thẳng vào đôi mắt của con nhỏ mà tự trả lời.

- Vì em ngọt ngào quá rồi. Chỉ có vị đậm và đắng nguyên chất của cà phê truyền thống mới phù hợp với em. Giống như... anh vậy.

Càng về sau giọng tôi càng nhỏ dần dần, nhưng dám chắc rằng vẫn đủ sức để con nhỏ nghe thấy. Đòn phản công bất ngờ và trí mạng ngoài sức tưởng tượng của tôi khiến khuôn mặt con nhỏ lần đầu tiên xuất hiện nét xấu hổ, ánh mắt không còn dám nhìn thẳng vào tôi nữa mà hơi cúi xuống lảng tránh. Bàn tay con nhỏ hơi có ý định rút về nhưng bị tôi nắm chặt, nhìn nụ cười tủm tỉm e thẹn kia thì tôi đã biết, thợ săn sắp bị con sói ăn thịt đến nơi rồi.

Khẽ miết nhẹ lên cái mu bàn tay mịn màng, tôi kéo ly cà phê của con nhỏ sang phía mình rồi đổi chỗ bằng ly cappuccino vẫn còn nóng của mình. Giờ đến lượt tôi nhấp thử một chút cà phê đen, nhưng lại cố ý đặt môi vào chỗ còn dính phần son đỏ lúc trước của con bé. Cái này giống như người ta gọi là hôn gián tiếp vậy đó.

- Nếu hơi đắng thì em có thể dùng cốc cappuccino của anh. Ngọt ngào nhưng vẫn giữ được vị cà phê, giống như khi... anh và em khi đã hòa vào nhau vậy.

Chống chỉ định các bạn bắt chước giống tôi nhé, chiều này sát thương cao nhưng cũng phải tùy đối tượng mới xài được. Vó vẫn ăn tát lệch mồm rồi lại đi bắt đền thẳng tác giả xui dại thì tôi không biết đâu nha. Chỉ được dùng trong trường hợp một con nhí nào đó thích các bạn hoặc tán gẫu đồ chỉ còn thiếu bước cuối cùng thôi thì mới an toàn. Tán gẫu quan trọng nhất không phải ngoại hình, không phải vật chất mà chính là một cái miệng thần sầu. Chính vì thế nhiều thằng dù trong tay chẳng có gì nhưng vẫn tán được gái ngon.

Có thể nói tôi là một trong số những thằng may mắn hội tụ đủ một số yếu tố, tuy không nhiều nhưng cũng ở mức đủ xài. Bình thường lạnh lùng ít nói nhưng khi cần vẫn phun ra được cả rổ ngôn tình ngôn lù. Tôi ít khi xài đến mấy chiêu sến sẩm kiểu này cơ mà nãy giờ bị con nhỏ lấn át quá nên phải lấy lại thế chủ động. Dù có là hoa hậu hoa khôi hay người đẹp người đứng gì đi chăng nữa thì sức miễn dịch của cái lỗ tai vẫn rất yếu, quan trọng các ông có gãi đúng chỗ ngứa của nó không thôi.

- Anh không thấy cà phê đen đắng hay sao mà vẫn uống được bình thường vậy.

Con nhỏ sau một hồi đỏ mặt im lặng thì cũng tò mò lên tiếng hỏi khi thấy tôi vẫn thản nhiên dùng ly cà phê đó.

- Có chút đường của em vào nên nó không còn đắng với anh nữa.

- Anh... đáng ghét.

Tôi khẽ cười rồi chỉ vào vệt son đỏ trên thành cốc, con bé bị tiêm thêm một liều nữa có vẻ hơi quá sức chịu đựng. Vai trò trong cuộc đi săn có vẻ đã hoàn toàn bị thay đổi, để con sói này xem thịt trên người thợ săn chỗ nào ngon nhất. Hừm, nằm cũng có vẻ to phết, trắng thế này chắc da thịt ngọt phải biết. Bụng hơi ỉt thịt nhưng thôi không sao, mồm tròn và cong thế kia là quá đủ cho một bữa no nê rồi. Đặc biệt là cặp giò dài trắng phau bên dưới, con nhỏ này có đôi chân khá dài đấy, bảo sao mà nhiều thằng xin chết.

Câu chuyện giữa tôi và con nhỏ Lan Anh có vẻ cời mờ hơn hẳn sau những lời tán tỉnh nhau ban đầu. Nếu như những ngày trước chỉ có nhắn tin qua điện thoại để nói chuyện phiếm thì giờ chủ đề đã đi sâu hơn vào đời tư. Con nhỏ này cũng là người Sài Gòn, nghe nó nói thì nhà nó buôn bán gì đó nên cũng gọi là có điều kiện. Thảo nào tiêu chuẩn nó khá cao, bọn kia không với được nên lại kêu nó đào mộ này nọ.

Con nhỏ này thuộc dạng kiểu nửa cá tính nửa nữ tính, theo tôi thì là vậy. Việc cọc đi tìm trâu mà lại còn công phu và dòn dập như nó ít đưa con gái làm được. Như tôi đã nói rồi, chẳng có người đàn bà nào trên đời gọi là đào mộ cả, chỉ là nhu cầu hạnh phúc của họ khác nhau thôi. Đến các ông còn thích gái đẹp gái ngon thì làm sao cấm được họ đi tìm thằng giàu thằng đẹp hơn.

Còn nữ tính ở đây tôi thấy là cách ăn mặc rồi nói chuyện của con bé, khó tả lắm nhưng đại khái giống như vừa nhìn là đã biết vậy. Nói chung phải gặp thì mới cảm nhận được. Ngồi một lúc thì tôi liếc đồng hồ đã thấy khá muộn, ngó ý đưa con bé về ai ngờ nó gật đầu cái rụp. Định bảo anh chỉ mời lịch sự thôi cơ mà thấy cái vẻ mặt háo hức của nó nên tôi đành thôi. Dù sao thì mờ cũng dâng đến miệng mề rồi, mất thêm tí xăng nữa cũng chẳng sao.

- Ủa xe anh đâu.

Con nhỏ liếc thấy đám xe dựng trên vỉa hè toàn xe đạp điện với cúp của bọn học sinh nên nhìn tôi dò hỏi. Giờ mà dắt cái xe đạp nữ ở trên lề ra rồi kêu lên anh chờ về chắc mặt con nhỏ chừng hừng ghê lắm, nhưng nghĩ làm thế chắc mình cũng chết vì quê nên thôi bỏ. Tôi đành rút cái chìa khóa Mẹo trong túi quần ra rồi chìa về phía cái xe đang lẩn chiếm lòng đường của mình.

Các bạn có biết cảm giác like a boss thế nào không? Giống hệt tôi lúc đó vậy. Coi về ngưỡng mộ và mong chờ của thợ săn làm con sói cũng âm thầm nở mồm. Thế tôi nay về nhà ăn cơm nhất định sẽ rót cho ông già một chén rượu cảm ơn, không có ông thì sức mấy tôi được thể hiện như bây giờ.

Tuy nói là mở miệng mèo nhưng muốn ăn thịt con nhỏ này thì không phải ngày một ngày hai, ít nhất là phải có một cái thời cơ phù hợp. Giống như kiểu nấu ăn, ninh thật kĩ cho thịt nó nhừ ra mới ngon, lúc đó tôi sẽ găm đến tận xương con nhỏ luôn. Nhà con nhỏ ngược đường nên cũng khá xa, nếu lúc trước tôi nắm tay mà nó còn hơi kháng cự thì giờ dễ dàng một cách lạ kì. Ngồi 20 phút trên xe thì chắc phải tầm 15 phút là hai bàn tay dính vào nhau, bước đầu thì cứ nhẹ nhàng bình tĩnh thế này thôi là ổn rồi.

- Em về nha. Cảm ơn anh vì ly cà phê nhé.

Con nhỏ nháy mắt chào tôi trước khi bước vào nhà, nhìn cái mông lác lác trong bộ váy ngắn khuất sau cánh cửa làm tôi tiếc rẻ kéo cửa xe rồi đi. Trưa ăn cơm với chị Quỳnh rồi nên giờ phải về nhà điểm danh chứ không chắc ông già vẫn cố tôi mất. Đáng nhẽ là chỉ được nghỉ trong ngày thôi nhưng nhờ cái mắc người nhà nên tôi được đặc cách đến sáng hôm sau mới phải quay trở lại đó.

Ngồi ăn cơm mà ông già hỏi như hỏi cung rồi dẫn dò đủ thứ. Tất cả chỉ xoay quanh đề tài vô trong đó làm thế nào thì làm đừng để ông mất mặt với người ta. Chả lẽ ông lại thiếu lòng tin vào thằng con út hiền lành ngoan ngoãn dễ thương này đến thế sao, bộ tôi đi đến đâu là quậy phá đến đó chắc. Ông nói nhiều đến mức tôi muốn bỏ bát cơm xuống đưa tay lên ngực xin thẻ giống mấy đồng chí làm lễ vào Đảng vậy. Cơ mà thẻ thì cứ thế thôi chứ làm được hay không thì chưa biết.

Nửa buổi sáng hôm sau tôi mới lờ mờ quay lại doanh trại, rút điều thuốc vừa đi vừa lững thững hút cho bình tĩnh, muộn thì cũng muộn rồi, vội cái gì. Sáng thứ hai nên sinh viên chỉ tập trung đầu giờ giống chào cờ rồi được nghỉ về phòng dọn vệ sinh khu nhà ở. Ừa mà sao hôm nay ký túc xá tôi ở nhộn nhịp dữ dội vậy, bộ bọn này đang xem sex tập thể à. Vừa bước qua cái cầu thang tính vô phòng mình thì tôi gặp tụi thằng Huy đang hùng hổ đi ngược chiều. Ngó thấy cái dáng bình thân của tôi, chưa kịp hỏi gì thì nó đã nói. *** má, thằng An vừa bị đánh.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Khốn Nạn Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Kế hoạch trả thù sung sướng

- Làm sao cơ. Từ từ nói tao nghe.

Tôi vội vàng tóm lấy thằng Huy để hỏi rõ ngọn ngành, ở trong này mà còn bị đánh thì chứng tỏ chuyện không đơn giản. Đám bạn của tôi đưa nào mặt cũng nghiêm trọng như chuẩn bị đi đánh nhau đến nơi nhưng đều quay lại phòng. Cái gì chứ trong này giải quyết bằng bạo lực là hạ sách, để xem vấn đề như nào đã rồi tính.

Tất cả trở lại phòng thằng An, ngó thấy nó đang ôm mặt ngồi trên giường làm tôi cũng bớt lo phần nào. Ít ra nhìn nó cũng không quá mức nghiêm trọng. Thấy thằng bạn chỉ cốt quay trở lại, nó nhìn tôi cười ra vẻ trấn an nhưng cũng k che được một bên mắt bị thâm tím và khóe miệng rướm máu vì bị rách.

- Như nào. Thằng nào đánh mày.

- Mấy thằng bên khoa kinh tế xây dựng áy mà. Xích mích nhỏ thôi tao không sao.

- Làm sao bọn nó đánh mày. *** má kể tao nghe thử coi.

Tôi gất lên khi thấy vẻ chần chờ của nó, chơi với nhau từ ngày đầu vào đại học nên tôi lạ đáo gì tính thằng này nữa. Hiền như bụt, lúc đáo nào cũng cười cho qua, chắc chắn bọn kia gây sự trước rồi. Rõ ràng tôi là người kêu tụi bạn bình tĩnh mà giờ lại thành người nóng nảy nhất. Thằng Cường thấy tôi như thế vội vàng nói.

- Tối qua lúc sinh hoạt chung, ngồi cạnh bọn kiến trúc công trình. Mấy thằng *** bên đấy trêu con Linh thì thằng An mới bênh. Vạc qua vạc lại thế nào thành chửi nhau. Thế rồi...

- Thế rồi như nào nữa. Ông nói nhanh mẹ nó lên, áp a áp ứng nghe bực vl.

Thằng bạn thấy tôi giục như vậy nên cũng ngập ngừng rồi nói tiếp.

- Ở thì bọn kia không ăn được đập đồ, quay ra chửi con Linh rồi kêu phò này phò nọ, đáo bằng con nhỏ Lan Anh bên khoa tụi nó mà còn làm giá.

Nó nói đến đây thì tôi cũng mừng tượng được gần như toàn bộ sự việc trong thời gian mình vắng mặt ở đây rồi. Đại khái là thằng An thấy tụi kia chửi người yêu mình thế thì cũng không chịu thua, nó lôi chuyện con nhỏ Lan Anh đang tán tụi ra để xỉ nhục lại đám bọn kia. Kiểu kiểu như là còn hơn cái bọn đề gái trong khoa phải đi tán trai bên ngoài. Chắc tụi kia cay quá nên sáng nay kéo lên kí túc bên này để đánh thằng An, cũng vừa mới xong thôi, đen đủi thế nào đúng lúc mấy thằng bạn thân không ở đây mà đang dọn vệ sinh sân sau.

Lớp đại học không như lớp cấp 3, thân ai người nấy lo chứ không đoàn kết được như ngày xưa. Nếu xảy ra xô xát thì chỉ có bạn bè thân thiết mới bênh nhau thôi chứ tụi trong lớp đa số toàn hóng hớt như người dung nước lửa. Mà cũng đúng thật, hơn một năm trời học chung mà tôi chỉ biết mặt mấy thằng bạn thân và vài đứa con gái, không trách tụi nó được vì ngay cả mình cũng sẽ làm vậy thôi.

Chưa kịp làm gì tiếp theo thì bỗng nhiên có một ông thầy quản sinh xuất hiện ở cửa phòng. Chắc hẳn mấy đứa cán bộ lớp đã hót leo vụ lộn xộn này đến tai ông. Ngay lập tức tất cả sinh viên được triệu tập xuống cái sân lớn, thằng An và nguyên đám bên kinh tế xây dựng được lên chào cò giữa cái nắng chói chang. Trong quân đội có một cái luật cực kì khủng khiếp, hành động sai trái của cá nhân nhưng sẽ ảnh hưởng đến cả tập thể. Sau khi bắt mấy thằng nhân vật chính hít đất đến rã tay thì ông cho cả hai lớp đứng như trời trồng cho đến giữa trưa. Đã thế mấy thằng kia còn bị bắt phạt dọn vệ sinh, cắt cỏ quét lá các thứ một tuần.

Sự nghiêm khắc của mấy cha nội quân sinh khiến cái ý định ăn miếng trả miếng, trút giận giùm thằng An của đám tụi tôi bị phá sản hoàn toàn. Giờ sang kiểm tụi kia đánh nhau chèm bẹp một hồi rồi lại bị phạt thế này thì cũng quá tội, đúng là thằng nào đánh trước thằng đó lỗi mà. Ngay đêm hôm đó, đợi cho khi qua 12h để mấy ông thầy không đi kiểm tra nữa là tụi tôi lại tập trung ở cái ban công phía sau của kí túc.

- *** má, chả nhẽ bỏ qua cho mấy thằng *** kia dễ dàng vậy sao.

Thằng Huy tu một hơi rượu dài rồi tức tối lên tiếng. Cả đám nhìn nhau sau đó vài tiếng thở dài vang lên, làm thế nào được bây giờ, ở ngoài kia thì tụi tôi không ngại nhưng trong này thì khác. Cu An thấy mấy thằng bạn hết lòng vì mình thế nghe chừng cảm động lắm, nó vỗ vỗ vai thằng Huy rồi nói.

- Thôi bỏ đi. Chuyện cũng nhỏ thôi, tao có làm sao đâu.

- Bỏ cái quần què. Để nó đánh cho mà ông vẫn hiền lành thế được. Tôi cũng đến chịu.

Tôi cũng im lìm ngồi nháp môi nghe chúng nó than vãn. Tụi bay chỉ sợ quân sinh thôi chứ tao mà quậy thì chắc ông chú xuống lột da mang đi phơi nắng mất. Mà đằng nào đám tụi kia cũng bị xử rồi, đám được 2 cái vào mồm người ta mà bị phạt cấm mặt vô bồn cầu 2 tuần. Thằng nào ngu nhìn vô cũng biết lỗi nặng, thôi dẹp vụ tay chân qua một bên đi, người hiện đại thế kỉ 21 rồi, giải quyết bằng bạo lực là không tốt.

- À tao có cách trả thù cho mày rồi đây.

Thằng Khoa vỗ đùi cái đét khi vừa nảy ra một ý tưởng bản thủ gì đó trong đầu. Mặc cho cả nhóm đang tò mò nhìn mình, nó khoác vai thằng An cười cười rồi thì thầm cái gì đó. Ngó hai khuôn mặt đang gật gù ra vẻ đắc ý kia mà bỗng nhiên sống lưng tôi lạnh buốt, có cái gì đó không hay sắp xảy đến với mình rồi thì phải. Đến lượt thằng An nhắc đi sang ngồi cạnh tôi, cái mồm vẫn còn sưng vù nhếch lên nụ cười đều giả.

- H này, tao bị đánh thế này cũng một phần do mày đấy.

- ***, liên quan đến gì tới tao.

- Bạn nói thế là sai rồi. Tớ bênh vực cho tình cảm trong sáng của bạn với em Lan Anh nên mới thành ra thân tàn ma dại thế này đấy.

Nó nói cũng đúng đúng, hình như nãy có nghe nó chửi nhau với bọn kia một phần vì vụ con nhỏ Lan Anh tán tôi thì phải. Tự dưng thành đuổi lí, nhưng tôi vẫn cố cứng giọng với nó.

- Ủ thì sao.

- Vụ vụ trả thù bọn kia sẽ do mày lãnh trách nhiệm.

Tôi gãi nãy lên trước ý đồ của mấy thằng bạn, xuống táng vô mồm tụi kia để mà bị phạt ngu người à. Thằng Khoa như đoán trước được là tôi không bao giờ làm vậy, nó cười hề hề rồi nói với giọng khá ồ.

- Ai bắt mày làm gì tụi nó đâu. Tao có cách này hay hơn gấp tỷ lần mà lại không phạm luật.

- Dm sao mặt mày làm tao thấy sợ quá vậy.

Ngó khuôn mặt cảnh giác của tôi, hai thằng bạn thân kẹp 2 bên như chặn hết đường lui vậy. Thằng Khoa nói tiếp.

- Bạn cứ bình tĩnh, tôi đảm bảo vụ này bạn chỉ có sướng thôi. Như này nhé, không phải mấy thằng mất dạy kia lúc nào cũng tôn thờ em Lan Anh gì đó sao. Bạn chỉ cần cho chúng nó biết idol thì vẫn bị *** như người bình thường thôi.

- Hay...hay đấy. Thằng này nhìn trông ngu ngu thế mà bụng lắm mưu hèn kế bẩn ra phết nhỉ.

Giờ thì nguyên đám bạn tôi gật gù đồng ý với nó, *** má đúng là ngu tầm ngu mã tầm mã mã. Huy Voi là thằng ủng hộ nhiệt tình nhất cho cái kế hoạch trả thù sung sướng mà hai thằng kia nghĩ ra. Chẳng hiểu con nhỏ Lan Anh kia làm gì mà để tụi này thù ghét dữ dội vậy. Sau một hồi vừa thuyết phục vừa đe dọa của chúng nó thì tôi cũng thấy hơi xuôi xuôi. Dù sao thì mỡ cũng dâng tận mồm, không ăn thì có lỗi với ông trời quá. Và thế là tôi tự nhủ bản thân rằng mình chỉ đang trả thù hộ thằng bạn chứ không có ý đồ đen tối nào hết trơn. Có trách thì trách con nhỏ xui xẻo thôi. Đúng là dòng đời xô đẩy mà.

Vậy là với trách nhiệm cao cả được tụi bạn ấn vào tay, tôi đành phải mang cái tấm thân nõn nà trong trắng này giao cho ác. Bây giờ không còn là con nhỏ chủ động nhấn tin độc thoại nữa mà tôi nói nhiều hơn trước. Thỉnh thoảng chạm mặt nhau ở căng tin hay sân trường thì lại là một nụ cười dịu dàng

chứ không phải lạnh nhạt như mấy lần trước. Con nhỏ coi tất cả những hành động đó là một biểu hiện tốt, giống như con mồi sắp chui vào bẫy đến nơi vậy.

Chuyện cũng dễ hiểu thôi, con gái mà chủ động tán ai thì ít người thất bại lắm, có lẽ vì thế nên con nhỏ chẳng có chút nghi ngờ nào cả. Buổi tối đến sẽ là giờ hò hẹn của hai đứa, thường thì tôi với con nhỏ sẽ ngồi hóng gió ở cái sân chơi rộng tổ bố. Xung quanh tất nhiên không thiếu những cặp đôi khác, thường thì đi quân sự thế này để có người yêu lắm.

Một tuần sau đó, ngoài giờ lên lớp ra thì hai đứa dính nhau như cút với đất. Đi ăn thì chỉ len lén chạy qua ngồi chung, rồi thì lúc tôi chơi thể thao thì con nhỏ sẽ là người đứng trên tầng 3 to mồm cổ vũ. Ban đầu tôi chỉ nghĩ đơn giản như một mối quan hệ qua đường, một trò chơi với tụi bạn thân. Nhưng dần dà tôi nhận ra rằng mọi thứ có vẻ đi quá tầm kiểm soát của mình rồi thì phải. Ánh mắt con nhỏ luôn chan chứa tình cảm và nụ cười tự hào mỗi khi chỉ vào tôi rồi khoe khoang với lũ bạn nó rằng « người yêu tao đó, giỏi ghê chưa ».

Tôi chưa bao giờ xác nhận tình cảm của mình dành cho nó hoặc nói vài câu sến sẩm như anh yêu em này nọ, chỉ đơn giản là dành cho con bé một chút dịu dàng, một chút ga lăng, và có lẽ một chút gì đó thương hại. Có câu đàn bà khi yêu thường hơi mù quáng, giống y như con nhỏ Lan Anh khi đó vậy. Tôi cảm thấy tất cả những lời đồn về nó có vẻ hơi sai, con nhỏ luôn đề nghị chia sẻ mọi thứ mỗi khi đi cùng nhau, mặc dù trong cái doanh trại quân đội này thứ mắc nhất mà tôi có thể mời nó là cốc chè hoặc que kem 20k. Tôi không yêu nó nhưng lâu ngày lại xuất hiện một thứ cảm giác muốn làm một cái gì đó để đáp lại, tình cảm không miễn cưỡng và cũng không có cái giá nào cả.

Tần suất hai đứa xuất hiện chung với nhau dày đặc đến nỗi gần như tất cả mọi người đều mặc định rằng chúng tôi là một đôi. À thì thật ra hầu hết cũng là tại con nhỏ bám lấy tôi nhiều hơn, ở trong cái môi trường mười tháng được mới có 1 đứa con gái thế này thì tất nhiên cảm giác không hề tồi, nhất là con nhỏ Lan Anh còn thuộc dạng xinh đẹp có cỡ.

Để coi, mấy thanh niên bên khoa kinh tế xây dựng kia nghe chừng cũng ngứa mắt tôi tợn. Lúc nào cũng có vài cái nhìn yêu thương của mấy ánh nghĩa vô làm thỉnh thoảng tôi phải xoa nhẹ nhẹ cái eo con nhỏ bên cạnh cho đỡ sợ. Cơ mà tụi này nhìn thôi chứ biết tôi không dễ ăn như thằng An nên cũng chẳng dám làm gì, đúng kiểu mấy anh trẻ trâu không có gan. Xem như cũng giúp đỡ bạn hả giận một phần, có ai tốt như tôi không cơ chứ.

Nhưng vụ xả giận này coi bộ sưng đứ, thỉnh thoảng bực bực lại vổ nhẹ vô cái mông cong tớn của con nhỏ làm tôi thấy cũng hơi thỉnh thích. Đạo này còn có trò hẹn hò lúc nửa đêm, thay vì tụ tập uống rượu hay đánh bài với tụi bạn thì tôi chuẩn lên tầng trên chim chuột với con nhỏ. Đúng là thiên thời địa lợi nhân hòa mà, cơ mà vẫn phải nghĩa mấy ông thầy đi tuần đêm.

Đêm nay cũng giống như mấy đêm trước, sau khi hồi lộ hai con bé trực đêm ở hành lang thì tôi với con nhỏ lại ôm nhau ngồi tâm sự. Giữa hai tầng thì có một khoảng trống cầu thang, đó chính là địa điểm quen thuộc của mấy đôi tình nhân trong quân sự. Ngoài hai đứa tụi tôi ra thì còn vài cặp khác nữa, quen mặt cả rồi nên việc ai nấy làm, mồm ai người đó mút. Giữa tôi và con nhỏ gần như đã trải qua hết các công đoạn rồi, chỉ thiếu mỗi bước z nữa là chả khác gì ở ngoài. Năm tay, ôm nhau các thứ thì thôi khỏi nói, chưa cần tôi ra tay mà con nhỏ chủ động luôn. Kế tiếp là vụ hôn và bóp zú, hai cái này tiến hành cùng lúc, ban ngày thì không biết vì đồng người quá nên tụi tôi chưa thử, đêm thì chỉ nghe con nhỏ ư một tiếng rồi nút mạnh lưỡi tôi hơn thôi.

Ban đầu thì thật ra cũng hơi ngại vì ngoài tụi tôi ra còn một đôi nữa cũng hay hẹn hò ở đây, cơ mà hai anh chị ấy còn bạo hơn. Bữa trước còn thấy chị nằm xuống đùi anh, thằng nào cận chắc sẽ không thấy cánh con cu được mút chùn chụt trong đêm tối đâu. À nhưng mà nghe bảo đôi đó yêu nhau cũng lâu lâu rồi, tôi với con nhỏ Lan Anh này từ lúc biết nhau đến hôn nhau chắc mới được cỡ hai tuần. Kêu con nhỏ giải quyết hộ đồng protein bí bách phía dưới coi bộ cũng hơi ngại ngại. Cái lần cuối cùng con cu của tôi được xả đó là cách đây gần chục ngày, các bạn biết tôi là một thằng sinh lí cao cỡ nào rồi đó. Mỗi lần hôn nhau hay ở gần con nhỏ là thằng em lại ngóc đầu dậy hóng hớt, mùi hương của cơ thể con gái hấp dẫn quá trời. Đêm nay cũng giống vậy, con nhỏ đẩy tôi ra sau vụ hôn dài, mặt đỏ bừng liếc trộm cái đứng quần căng phòng của tôi. Không hẳn là cái nhìn xấu hổ mà lại có chút gì đó ham muốn, con nhỏ là đàn bà chứ không phải con gái, tôi thích vậy hơn. Ham muốn sinh lí bình thường của con người thôi, đàn bà thậm chí còn mãnh liệt hơn đàn ông ấy chứ. Con nhỏ có một cái thói quen cực kì dâm dê mà tôi mới phát hiện, bất cứ khi nào ở gần nhau là nó lại thò tay vô áo tôi sờ sờ bụng. Cũng nhờ vụ này một phần nên tôi mới thò tay vô áo nó đáp lễ, tất nhiên là không phải sờ bụng rồi. Nhưng thật cứ đáng đến mồm mà chỉ được mút chứ không được nuốt làm tôi bí bách dễ sợ, cơ mà trong cái doanh trại gần nghìn học sinh chưa kể bộ đội này thì...chịch ở đâu. Và thật không may các bạn ạ, bộ não đen tối của tôi đương nhiên là đã nảy ra một kế hoạch.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Khốn Nạn Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Nhúng chàm

- Anh phát hiện ra một điều là em hơi bị dê đấy.

Tôi vừa nói vừa thổi nhẹ nhẹ vô cái lỗ tai đồ bưng của con nhỏ, chiều này dù quen thuộc nhưng luôn luôn hữu dụng với mọi đối tượng. Cơ thể nó như run lên nhẹ nhẹ trong lồng ngực tôi, bàn tay không còn xoa bụng nữa mà chuyển sang ôm ngang hông tôi. Rúc mặt vô hõm cổ của con nhỏ, mùi thơm của da thịt và sữa tắm phảng phất làm người ta phải ngất ngây. Bàn tay đang nắn nhẹ vô quả cầu thịt phập phồng thì bị con nhỏ ngăn lại.

- Anh...Em ngại mà.

Ngước đôi mắt lên nhìn tôi, con nhỏ nói bằng cái giọng lí nhí như van xin. Thấy nó như vậy làm tôi cũng không nỡ nên đành rút bàn tay ra khỏi cái cổ áo phồng. Con nhỏ thở phào một tiếng nhẹ nhõm sau đó tặng cho tôi một dấu son đỏ lên má. Giọng nói thì thầm lại tiếp tục vang lên trong đêm tối.

- Em xin lỗi, ở ngoài em hồng có tiếc anh đâu nhưng mà trong này thì không có được.

- Ừ anh hiểu mà.

Lòng tôi như mềm nhũn lại khi thấy gương mặt đỏ bừng và ánh mắt như có chút tội lỗi của nó. Tôi ưa kiểu chiều chuộng, con nhỏ đúng như gu của tôi vậy. Từ trước đến giờ, ngay cả là Linh hay chị cũng đều như vậy, nói nhẹ nhàng nịnh nọt thì tôi vui vẻ làm chứ nặng lời thì tốt nhất là đừng nói nữa. Thật ra cái này cũng có thể gọi là đại gái, nhưng thôi, trong mấy chuyện này không nên đi so kè chỉ cho mệt.

- Ủa vậy ra ngoài là thoải mái hả.

- Còn lâu. Anh đừng có mơ.

Con nhỏ rít lên lườm tôi rất rạt khi bị cột nhà. Bàn tay luôn vô hồng ngắt như muốn lòi miếng thịt ở mạn sườn tôi ra vậy. Cái chiều này không có mới lạ nhưng lần nào cũng đau đến mức méo mồm nha. Mới chụp bàn tay con nhỏ tính nói vài câu trêu chọc nữa thì thấy tiếng bước chân đi lên cầu thang. Ngay lập tức, thẳng trục đêm ở tầng dưới ho một tiếng, báo hiệu rằng có người đi kiểm tra ban đêm. Đám đông được giải tán tức thì mà chẳng cần bom hơi cay, ai lại về phòng này ngoan như cún.

Sau cái đêm hôm đó, càng ngày tôi càng bứt rứt hơn khi ở gần con nhỏ. Người ta thì không có gái mà xoi, mình thì có gái cơ mà lại không có điếm đáp. Chỗ duy nhất trong doanh trại này có sự riêng tư chỉ có... nhà vệ sinh, chẳng lẽ tôi rủ con nhỏ vô đó làm cuộc tàu nhanh à. Thôi bỏ đi, làm tình phải thoải mái và bình tĩnh thì mới cảm xúc mới thăng hoa được, chưa kể cái mùi không được thơm tho gì cho lắm ở trong đó. Tôi còn không chịu nổi huống chi một đứa con gái, mà chẳng may nhờ có ai vào đúng lúc đang cao trào, chắc hai đứa chui xuống lỗ ở quá. Bên ngoài thì chẳng biết ai vào với ai nhưng trong này dễ sáng hôm sau cả doanh trại biết lắm.

Cơ mà trời không tuyệt đường sống của ai bao giờ các bạn ạ, nhất là mấy thằng ăn ở tốt giống như tôi vậy đó. Ở mỗi tầng sẽ có 2 phòng dành cho mấy cha nội quân sinh ngủ lại ban đêm. Một phòng cho thằng cha trung sĩ ở, ngoài cái giường và tủ gỗ treo quần phục ra thì y hệt phòng sinh viên. Còn lại là một phòng của ông gì đó to hơn, phụ trách trung đội của tụi tôi, đại khái vậy, Phòng này có tivi có điều hòa, đúng kiểu dành cho mấy sếp lớn ở vậy, cũng bé thôi nhưng đầy đủ tiện nghi lắm.

Lúc mới vào học quân sự, sẽ phân công trưởng phòng, đội trưởng các thứ phụ trách các thứ, ngoài ra còn có một thằng gọi là chân trà nước điếu đóm. Thằng này sẽ được miễn lao động, miễn các thứ nhưng bù lại sẽ phải phục vụ riêng cho ông đội trưởng kia. À tất nhiên là không phải phục vụ bằng lỗ đít mà là giặt quần áo, lau dọn phòng, cọ nhà vệ sinh riêng cho ông. Thường thì là mỗi thứ 6 hàng tuần mấy cha nội đội trưởng sẽ họp hành gì đó, sau đấy đi uống rượu bết nhè rồi về nhà ngủ. Cái phòng đó sẽ giao cho thằng cò kia trông coi, nó được cầm chìa khóa để có thể lau dọn các thứ, thậm chí nếu thích thì ngủ lại trong đó cũng được. Nhưng mà sinh viên thì chẳng thằng nào thích tách biệt như vậy, nên thường nó hay khóa cửa rồi về phòng ngủ.

Các bạn biết rồi đấy, tôi nhận ra cơ hội của mình đã đến, người ta ăn nhau là ở cái đầu. Đã nắm rõ lịch trình của ông thầy nên ngay chiều hôm trước, tôi giả là ra vỗ vai thằng bạn trông coi cái phòng đó. Tuy học chung lớp nhưng bình thường chả mấy khi tôi nói chuyện với nó, biết mặt thôi chứ không phải thuộc dạng chơi thân. Ngó thấy nó đang ngồi nhìn mấy em gái tầng trên với vẻ mặt thèm thuồng, tôi bỏ luôn đám bạn đang chơi bóng chuyền mà ra lần la nói chuyện.

- Đang nhìn gì thế bạn tôi, thích em nào rồi hả ?

Vừa nói tôi vừa khoác vai nó, tay rút điếu bao Marl trắng mới cứng ra mời. Sinh viên mà, bình thường cu cậu toàn hút Thăng Long nên được mời thuốc ngon xem chừng thích lắm. Bật lửa châm cho nó như sếp, thằng bé rít một hơi dài dễ chịu rồi cười cười nói với tôi.

- Dm bạn ạ, con nhỏ kia ngon quá. Chân trắng nuốt thế này mà được liếm một phát thì ngon đừng hỏi.

Nó chỉ lên một con bé mặc quần đùi ngắn cùn còn đang đứng hồng hót trên tầng ba. Con nhỏ này tôi biết, bạn cùng lớp với Lan Anh, mấy lần đi cùng hình như cũng có nói chuyện dăm ba câu.

- Thích thì tán thôi bạn. Ngại gì nữa.

- Không dễ đâu bạn ạ, con nhỏ này kiêu lắm. Add Fb không chấp nhận, xin số thì không cho, tôi đang không biết làm thế nào đây.

Xem nào, có vẻ như tôi tìm ra đúng chỗ ngứa của cu cậu này rồi đây. Cười phá lên một tiếng, tôi cũng rút một điếu thuốc ra châm lửa rồi nói với nó.

- Tưởng gì chứ, vụ này dễ ợt bạn ơi. Cứ để tôi lo cho, con bé Lan Anh là bạn thân nó mà. Bạn thích số đo 3 vòng còn được chứ nói gì dăm ba cái số điện thoại.

- Được thế thì tốt quá. Tôi chờ tin vui từ bạn.

Thằng bé hớn hờ khi nghe tôi hứa hẹn như vậy. Tối hôm đó, tôi hẹn nó ngồi ở căng tin uống nước, cu cậu mừng hóm khi tôi giờ cái điện thoại có mười con số và mấy dòng chú thích về thông tin của con nhỏ đó ở bên dưới. Nó ríu rít cảm ơn rồi bắt tay bắt chân với tôi, thiếu điều muốn cắt máu ăn thề mong kiếp sau mãi là anh em luôn. Bước đầu mua chuộc coi như đã thành công, giờ mới đến bước thỏa thuận quan trọng đây này.

- Xời, chuyện nhỏ mà bạn tôi. Anh em giúp nhau là điều bình thường mà.

- Chuyện nhỏ với bạn mà không nhỏ với tôi đâu, sau này có tán được em nó nhất định tôi sẽ không quên ơn bạn. Châu nước hôm nay để tôi mời.

Thấy cơ hội đã đến, tôi vỗ vai kéo nó lại nói nhỏ.

- Quan trọng gì đâu bạn ơi. Có chuyện này tôi muốn nhờ bạn giúp đây.

- Chuyện gì bạn cứ nói, giúp được tôi sẽ cố hết sức.

Cu cậu vỗ ngực ra điều nhiệt tình lắm, tôi cười thâm trong lòng rồi lại tiếp tục nói.

- Chà là như này, mấy hôm ở đây không có điều hòa nóng quá bạn ạ. Mà nghe bảo bạn được trông cái phòng ngủ của thầy. Tôi muốn vô đó nằm ngủ cho ngon, được không bạn.

- À chuyện này thì...

Ngó thấy cái vẻ mặt phân vân và chần chừ của nó, tôi biết rằng vụ này làm thẳng bé lung lay rồi, bây giờ cần phải chốt hạ thật nhanh. Rút bao Marl đã nhét sẵn một tờ 500k mới cứng trong túi ra, tôi ấn vào tay nó rồi thì thầm vào tai.

- Bạn cứ yên tâm, tôi đâu có để bạn thiệt bao giờ đâu. Đảm bảo với bạn là tôi sẽ ra trước giờ kiểm tra.

Thằng bé mở bao thuốc ra định rút một điếu thì nhìn thấy màu xanh của polyme, gương mặt đang khó xử ngay tức thì giãn ra. Thế là tôi đã biết mọi chuyện ổn cả rồi, sinh viên xa nhà lại ở trong doanh trại này nên kinh tế hiếm thằng được dư dả. Dùng cái này dụ dỗ nó và một chút ân tình từ trước là coi như mọi thứ trôi chảy. Phương thức ngoại giao ông già dạy công nhận luôn luôn hiệu quả mà, cuối cùng cu cậu cũng chịu gật đầu đồng ý cho tôi mượn cái phòng ngủ một đêm với cái giá ngang với khách sạn 3 sao bên ngoài.

Hí hửng về phòng nằm, sao tự nhiên tôi thấy phục mình quá trời quá đất. Nghĩ tới việc sắp được chịch gái trong doanh trại mà không kiềm nổi niềm vui sướng đang lan tỏa khắp bộ não. À mà khoan, chịch ấy hả? Hình như tôi quên mất một điều gì đó quan trọng thì phải. Tập hóa trong doanh trại này không có bán bao cao su hay thuốc tránh thai à nha. Chơi trần thì thằng nào cũng thích cơ mà chẳng may con nhỏ dính thì bỏ mẹ. Làm gì cũng phải tính tới trường hợp xấu nhất, cái gì chứ cái này không nên mạo hiểm nha, bắn ra ngoài vẫn có thai như chơi được. Không ổn, không ổn rồi, vụ này không đùa được đâu.

Mất gần một đêm suy nghĩ mà chưa tìm ra cách nào ổn thỏa cả. Tôi chán nản nằm bẹp trên lớp, chẳng lẽ mất bao nhiêu công sức setup mà cuối cùng chỉ kêu con nhỏ BJ xong thôi à. Mấy thằng bạn thấy tôi im lặng gục đầu cả buổi sáng thì cứ tưởng làm sao, đến giờ ăn trưa cũng phải có 2 thằng xóc nách lôi xuống nhà ăn. Giờ còn ăn uống mẹ gì nữa, tâm trạng buồn hơn cả chó cắn. Đám bạn gắng hỏi không nổi đành chịu, ăn xong lại 2 thằng lôi tôi xuống căng tin uống nước.

Mặc cho đám bạn nói chuyện xì xào, tôi vẫn chán nản nằm dài xuống cái bàn đá. Hết tuần sau là ra quân rồi nên thằng nào cũng mong ngóng tonton. Như đã kể với các bạn, chi phí trong này đắt từ gấp rưỡi tới gấp đôi ở ngoài. Tuy không mất tiền ăn tiền ở nhưng nhiều cái linh tinh khác, đơn cử như cái vụ tán gái thôi cũng đã ngốn kha khá tiền rồi. Càng về những ngày cuối thì đám sinh viên càng khó khăn hơn, như việc tôi cho thằng cò kia một bao thuốc và tờ 500k mà đã mua chuộc được hoàn toàn thì các bạn có thể hiểu được rồi đấy.

Có vẻ như hôm nay tới phiên thằng An trả tiền nước thì phải. Nó nhăn nhó móc ví ra đếm đếm một hồi rồi rút tờ 5 chục ra đưa cho bà chị thu ngân, trông mặt cu cậu đau đớn như vừa bị xén mất vài miếng thịt vậy. Khoan, hình như tôi vừa thấy cái gì đó quen thuộc thì phải. Giật lấy cái ví trong tay nó một cách bất ngờ, tôi vớ được 2 cái bao cao su mà sướng cứ như vừa nhặt được vàng. Cứ mãi mê đi tìm đâu xa mà chẳng ngờ được gần ngay trước mắt, tôi quên mất vụ thằng đàn này cũng có người yêu. Chắc là cu cậu luôn thủ sẵn trong người phòng mọi trường hợp khẩn cấp đây mà.

- Trả bố mày đây. Hai cái durex loại siêu mỏng đây.

Lại còn là hàng hịn nữa chứ, tôi muốn ôm lấy thằng bạn mà hôn cảm ơn quá trời. Đã quá đẹp cho một cuộc tình, thiên thời địa lợi nhân hòa đủ cả. Vỗ vỗ hai cái bao cao su đã nằm gọn gàng trong túi, tôi vênh mặt nhìn nó cười.

- Tao tuyên bố trưng dụng hai cái condom này có việc cho dòng họ.

- Đm đéo. Trả bố đây. Mà mày lấy bao cao su làm đéo gì.

Cái thằng này, hỏi câu ngu thế không biết, để đeo vào cu chứ làm gì, chả nhẽ bố mày lại thổi bóng bay cho vui à. Đang tính chửi nó mấy câu thì bỗng nhiên tôi thấy cả đám im lặng nhìn mình chằm chằm. Bộ bọn này hôm nay mới nhận ra tôi đẹp trai hay sao mà chăm chú dữ vậy. Thằng Huy vui rí lên sau một hồi im lặng, nó lao vào kẹp cổ tôi.

- *** má. Thằng này tính chơi gái trong doanh trại kia tui bay.

- Khai nhanh. Có phải mày đã dụ dỗ được em Lan Anh nhưng chằm rồi không ???

Đã xơ mui được miếng nào đâu, đúng là có tiếng mà không có miếng mà, có ai khổ như tôi không cơ chứ. Vất vả lắm mới thoát khỏi sự tra tấn hành hạ của đám bạn, tôi bỏ cả trận bóng chiều đó mà nằm ngủ trên phòng. Phải dưỡng sức để đêm nay còn tha hồ mà nhấp chớ, mấy khi được *** trong môi trường quân đội đâu nhỉ.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Khốn Nạn Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: Ai thịt ai

Bao nhiêu công sức mồ hôi nước mắt của tôi cuối cùng cũng đến giờ phút hái quả, hay thô thiển hơn còn gọi là *** Khác với mấy lần hẹn hò bình thường lần trước, tôi chải chuốt từ sớm, buổi tối ngồi chém gió với mấy thằng bạn mà ruột gan phèo phối cứ sốt hết cả lên. Lâu lắm rồi tôi mới thấy háo hức một cách lạ kì như bây giờ, cứ như là mấy thằng nhóc ác lần đầu tiên được *** vậy. Có lẽ là do cảm giác bí bách vì nửa tháng rồi chưa được củ xả, tình tròng thượng não thành ra tâm trạng mới hồi hộp như vậy. Ở ngoài 3 ngày chưa được *** đã thấy bứt rứt lắm rồi, huống chi như bây giờ, khổ lắm, nhu cầu của tôi hơi cao.

Đợi mãi cũng tới gần 12h đêm, cảm giác cứ như nửa năm vừa trôi qua vậy. Tôi len lén lật cái mùng lên rồi nhẹ nhàng chui ra khỏi giường, cả phòng chỉ còn tiếng ngáy đều đều của lũ bạn. Bất chợt một bàn tay túm lấy vai tôi, gương mặt khả ố của thằng Huy đang cười nham nhở thò ra từ cái giường bên dưới.

- Có bướm đừng quên bạn nhé. Gạ kèo some đi.

- Bỏ mày chịu. Cút ngay thằng biến thái.

Chạy ra khỏi phòng mà tôi vẫn phải làm bầm chùi thằng bạn mất dạy. Hành lang vắng tanh vắng ngắt không một bóng người, biết hôm nay ông thầy quản sinh về nhà ngủ nên mấy thằng trực đêm bỏ gác luôn. Hay lắm, mọi thứ ngày càng thuận lợi hơn cho một đêm khoái lạc của tôi và con nhỏ. Lên đến lưng cầu thang tầng trên thì rút điện thoại ra nhắn cho con nhỏ một cái tin báo hiệu. Rất nhanh, thân hình mảnh mai quen thuộc đã xuất hiện ngay tức thì, ngó đôi chân dài trắng muốt của con bé mà tôi phải khẽ nuốt nước miếng.

Như một thói quen, con nhỏ sà vào lòng tôi, hai cánh tay quấn lấy cổ ôm chặt cứng ngay khi vừa gặp. Đêm nay còn chẳng có ai ngoài tôi với nó nên có vẻ như con nhỏ bạo dạn hơn thường ngày thì phải. Khó khăn lắm tôi mới dứt được ra khỏi đôi môi đỏ ướm ắt khi mà lấy hơi, kiểu chủ động của con nhỏ nhiều khi có chút hơi đáng sợ.

- Em nhớ anh quá. Ở ngoài chắc cả ngày ôm nhau mất.

- Ở anh thì không ôm đâu. Còn thoải mái làm việc khác nữa.

Con nhỏ nghiêng răng nghiêng lợi cắn thật mạnh vô vai tôi vì bị cột nhà. Quả này thì hơi đau ngen, tôi nghi ngờ không biết có phải nó cảm tình con chó không nữa. Quên chưa nói các bạn, con nhỏ không biết vụ chịch trong doanh trại mà tôi mất công mất sức dân dụng mấy ngày hôm nay. Giờ mới bắt đầu dụ dỗ thò vào hang đây này, tôi cười cười rồi xoa nhẹ vô cặp mông cong veo phía sau của con bé.

- Anh bảo này, em có thấy môi chân không?

- Em bình thường. Sao anh hỏi thế.

- À, chiều nay đá bóng anh bị mấy thằng bạn đá vô chân. Giờ chấn thương nên hơi đau.

Nhớ nhé các bạn, cuộc sống đôi khi phải có chút xạo *** thì mới thành công. Ngày đó tôi mà không xạo thì không có truyện cho anh em đọc đâu nên đừng chửi thằng tác giả xạo chó nha. Con nhỏ nghe tôi nói vậy thì quýnh lên, thiếu điều muốn cúi xuống mà kiểm tra xem cái giò của tôi có thiếu cọng lông nào không. Tất nhiên là tôi cũng phối hợp không kém, giả vờ hơi tập tễnh ngồi xuống cái bậc cầu thang.

- Anh có sao hông? Để em về phòng lấy dầu bôi cho nha.

- Thôi thôi. Hơi khó chịu chút ấy mà. Em xoa nhẹ cho anh là được rồi.

Con bé rầm rập làm theo lời tôi nói, cái tay lú lú bóp mạnh lên phần bắp chân. Các bạn có hiểu cảm giác nửa đêm được một con nhỏ xoa nhẹ nhẹ lên da thịt kèm theo một thân hình nóng hừng hực ở kề bên nó như nào không. Một từ đơn giản thôi, nứng vãi l**. Thằng cu em của tôi dựng đứng gần như ngay lập tức khi con nhỏ vừa chạm vào người, tác hại của việc đói khát lâu ngày đây mà. Khổ thân, thằng anh mày cũng thèm lắm rồi nhưng cái gì cũng phải bình tĩnh, thịt chín ăn mới ngon không là oảng lúc nào không biết đấy.

Đây là môi trường quân đội, nơi các sinh viên được huấn luyện về tư tưởng của Đảng, lịch sử đất nước mà cha ông gây dựng, dĩ nhiên là đi hẹn hò với gái không có cái quần Burberry nào rồi. Hai đứa mặc đồ y chang nhau, quần đùi áo phông cho dễ hoạt động. Con nhỏ có đui cũng phải thấy mờ mờ cái sự thay đổi về kích thước và độ dài của thằng em tôi. Cái mặt đỏ lựng cung hết sức cung, đập nhẹ cái tay vô người tôi, con nhỏ giận dỗi nói.

- Anh coi anh kia. Người gì đâu mà hư hỏng quá trời.

Bậy nha mày, vụ này là nhu cầu sinh lý bình thường của mấy thằng con trai chó hư hiếc cái gì. Nhưng trên trần đời này, cãi nhau với đàn bà con gái là điều chúng ta nên tránh, thay vì giải thích cho nó hiểu thì tôi chỉ nhẹ nhàng cầm cái tay kia ấn vô con cu của mình. Con nhỏ giật mình la “Ủa anh làm gì kì vậy” rồi nhẹ nhàng nắm gọn lấy cái cục thịt cứng ngắt không chút xiu chống cự.

- Em chả bảo chỗ nào sưng thì đề em xoa giúp còn gì. Chỗ này sưng to quá trời luôn nè.

Tôi nhún vai cười cười ra vẻ như vô tội, thiết tình đây là con nhỏ tự nói nha chứ tôi không có bắt ép gì hết tron. Vậy là dựa trên tinh thần tự nguyện tự giác của Đảng đúng như những gì được học trên lớp, con nhỏ nắm cổ thẳng nhỏ của tôi bóp nhẹ nhẹ. Giống như thế nào nhỉ, à đúng rồi, y xì mấy đứa con nít lần đầu có đồ chơi mới vậy đó. Thằng em nghe chừng khoái tợn, vuron vai thức giấc hùng dũng như Bruce Baner biến thành Hulk. Con nhỏ thấy cục thịt càng ngày càng phình to trong tay mình thì thốt lên ngạc nhiên.

- Ủa sao to vậy anh.

- Hừm...Cái này em phải hỏi nó chứ anh cũng không biết nữa.

Cách một lớp vải khiến cảm giác bị cản trở ít nhiều nha, tôi chịu hết nổi nên kéo luôn tay con nhỏ dứt vô quần. Sờ tới sờ lui bên ngoài không sao mà đến lúc chạm vô hiện vật chả hiểu sao nó lại rụt tay lại. Ánh mắt ầng ằng nước y hết mềo con ngó tôi.

- Em ngại mà. Nhỡ có ai nhìn thấy thì chết.

- Vậy vô chỗ không ai nhìn thấy là được chứ gì.

- Em hông vô nhà vệ sinh đâu nha. Anh đừng có dụ dỗ em.

Trời đất ơi, con nhỏ nghĩ gì mà nói vậy không biết, vô đó có khi chưa *** được cái nào đã chết vì mùi khai mất rồi. Nở một nụ cười bí hiểm trên khuôn mặt đẹp trai tối thượng nhưng cũng không kém phần khả ố, tôi kéo tay con nhỏ đứng lên rồi ra hiệu bước nhẹ nhàng xuống dưới. Giờ chính là lúc căn phòng hoa chúc mà tôi mất công mất sức mấy hôm nay phát huy tác dụng rồi đây.

Thấy tôi đứng trước cửa phòng ông thầy quản sinh rồi hí húi móc cái chìa khóa ra mở nhẹ nhàng, con nhỏ vội vàng kéo tay lại rồi thì thào.

- Sao lại vô đây anh. Phòng của thầy mà.

- Em cứ yên tâm. Phòng này hôm nay là của mình rồi.

Khép lại cánh cửa một cách lặng lẽ, tôi cẩn thận tới mức chẳng bật đèn để tránh đánh động đến những con đực xung quanh. Phòng ông thầy dán kín tất cả các ô cửa luôn, quá hợp lí, đỡ sợ vải con nít nhòm ngó ngoài ý muốn. Với tay cầm lấy cái điều khiển trên bàn, tôi bật luôn điều hòa để tránh trường hợp mai có hai sinh viên bị ngộp vì *** nhau trong phòng kín. Con nhỏ ngồi im thin thít trên cái giường chiếu tre thường ngày của ông giáo, nhìn tôi sắp xếp trôi chảy một hồi thì nhẹ nhàng...véo nhẹ vào mạn sườn.

- Nói ngay. Vụ này có phải anh đã lên kế hoạch từ đầu không.

Tôi đưa hai tay lên giống như đầu hàng, khuôn mặt vô tội tình bơ đáp.

- Anh thề, tự dung cái chìa khóa bay vô túi chứ anh hông biết gì hết tron.

Tất nhiên là con nhỏ bữu môi không tin trước lời nói dối lằng nhách của tôi rồi, cơ mà các bạn biết đấy, bây giờ thì mấy cái đó không còn quan trọng nữa rồi. Đôi môi thom mùi son 3ce của con nhỏ áp lên môi tôi, hai cái lưỡi vờn nhau trong khoang miệng khi những bàn tay trút bỏ quần áo. Con bé rên lên từng tiếng khi bị tôi cắn nhẹ vào cổ, cánh tay quàng chặt lấy vai hơn khi hơi cơ thể trần trụi áp vào nhau.

Ngực con nhỏ không lớn lắm, đủ dùng nếu như không muốn nói là hơi bé, cái này tôi sờ mấy lần rồi nên không còn gì bất ngờ nữa. Núm vú khá nhỏ, tôi thui nên tôi cũng chẳng rõ hồng hay thâm nữa. Bàn tay con nhỏ tự động luôn xuống nắm lấy con cu cứng ngắc, xóc nhẹ nhẹ. Đợi cho tôi xoa nắn chán chê cơ thể của mình thì nó mới đẩy nhẹ vô ngực tôi ra hiệu nằm xuống.

Mái tóc dài phủ trên bụng và cảm giác ấm nóng nơi đầu con cu báo hiệu rằng nó đang được bao bọc bởi một đôi môi. Con nhỏ chủ động BJ cho tôi kể cả khi không được yêu cầu. Phải công nhận một điều là nó như kiểu đam mê với bộ môn này vậy, cái lưỡi nhỏ ướt át liếm tới liếm lui. Cả cái thân gân guốc của con cu lẫn hai hòn dái đều được chăm sóc một cách kĩ lưỡng, tuổi nhỏ nhưng tài không nhỏ à nha.

Tranh thủ bóp vô bộ môn trần trụi cong veo của con nhỏ thì mới thấy, ngực có thể bình thường nhưng môn thì không tôi chút nào. Những ngón tay chạm vô phần thịt mềm mại giữa khe môn của con nhỏ, cứ đinh ninh là một đám lông ướt át nhưng có vẻ tôi đã nhầm. Chẳng có chút lông nào ở phần hai mép thịt và cái lỗ bé nhỏ cả, các bạn biết tính tôi rồi đấy, có lẽ là ảnh hưởng từ Linh nên tôi thích một con bướm sạch sẽ ít lông hơn.

- Em cũng nhiều nước ghê ha.

Tôi cười trêu chọc khi thấy nước từ bướm con nhỏ chảy dài xuống hai bên bắp vế. Mặc dù đang tối thui nhưng tôi đoán chắc hẳn mắt con nhỏ đang lờm rất rạt trong khi miệng mút cu chùn chụt. Chẳng nói chẳng rằng gì cả, ngay lập tức cái môn và con bướm ướt nước bay lên rồi đập bẹp lên mặt tôi. Đồ tối giờ chưa nghe vụ chét người nào vì ngộp khi vết máng đầu, cơ mà sau đêm nay để là tôi lắm. Nước nhờn của con nhỏ phải ngang cỡ lụt đồng bằng, húp soàn soạt mà không tài nào cho xuể. Nghe chừng cái món đá hạt le và cắn nhẹ vô hai múi thịt của tôi được con nhỏ thích dữ dội. Trên thì chỉ nghe tiếng rên gừ gừ nhỏ nhỏ còn dưới thì con bướm cứ thế ấn mạnh vô mặt tôi.

- Em chịu hết nổi rồi...Hừ...hừ

Con bé khê kêu lên rồi ngậm chặt lấy thẳng em của tôi như để nén tiếng rên to, bướm tuôn xối xả nước nhờn ngai ngái. Cố gắng há to miệng húp hết mà

không nổi, thề với các ông, lần đầu tiên vết máng mà tôi bị sặc nước nhờn vô mũi. Hên là con nhỏ run rẩy một hồi rồi cũng chịu nhấc mông lên, để lâu hơn vài giây chắc tác giả đắp mộ vì chết sặc mất rồi.

- Để em lên nhé.

Chẳng đợi tôi đồng ý, con bướm ướt sũng nước nhờn đã nuốt trọn lấy thẳng cu em. Rõ ràng tôi là người dụ dỗ con nhỏ vô phòng để làm thịt cơ mà, thế đéo nào đến giờ thì lại giống như mình bị hiếp vậy. Cơ mà vụ này sướng quá nên thôi bỏ, tôi đành cắn răng nằm im chịu nhục, tay thỉnh thoảng bóp mạnh vào hai bầu vú nó cho đỡ tui thân. Sát vách ngay bên là phòng sinh viên nên con nhỏ không dám rên to, nó chụp một ngón tay của tôi rồi cho vào miệng mút. Thậm chí thỉnh thoảng còn cắn nhẹ trong khi cái lưỡi nham nhám quẩn lấy ngón tay. Con cu khi này được chăm sóc tận tình quá trời, giờ lại chịu sự tấn công như vũ bão nên nghe chừng đã có biểu hiện muốn trở. Bình thường chắc tôi cảm cực được lâu hơn cơ mà lâu rồi chưa làm tình nên có vẻ hơi yếu. Vùng dậy ôm lấy cơ thể con nhỏ, tôi cẩn nhẹ xung quanh vùng da cổ mịn màng, bên dưới thẳng em gồng hết cỡ phóng xối xả tinh trùng vô con bướm đang xiết chặt. Đợi cho khi hỗn hợp tinh trùng và nước nhờn tràn cả xuống cái chiếu tre bên dưới thì tôi mới nhận ra một điều quan trọng. Hình như này sướng quá quên đéo xài bao rồi. . .

Bạn đang đọc truyện *Thằng Khốn Nạn Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Trải nghiệm kinh hoàng

- Ủa, em tưởng anh ra rồi mà.

Con nhỏ ngạc nhiên thốt lên hỏi khi thấy thẳng em hưng phấn của tôi vẫn cứng như đá ở bên trong khe bướm. Nửa tháng rồi chưa làm tình mà, ra thì ra chứ tôi vẫn dư sức làm thêm vài hiệp nữa. Hôn nhẹ lên môi con bé một cái, tôi cười vì đã đoán trước được phản ứng của nó.

- Em nghĩ anh yếu dữ vậy à.

- Không phải. Tại em thấy hơi lạ, nếu là bạn trai cũ của em thì giờ có khi vật xuống ngủ rồi.

Gặp yêu tinh cỡ con nhỏ này thì bảo sao chẳng vậy, bướm nó như kiểu một cái miệng mút chặt lấy con cu của tôi mỗi khi nhún vậy. Cơ mà bót dữ dội nha, chẳng biết là *** ít hay là cu thẳng người yêu cũ nó bé nữa. Nghi vài phút hôn hít nhau rồi lại tiếp tục, tôi đẩy con nhỏ ngựa ra đằng sau, thoải mái mà bú mút cái núm vú nho nhỏ. Một tay chống xuống giường, một tay nó ôm ghì lấy đầu tôi cố gắng ấn cái bầu ngực vào miệng. Giờ mới hiểu tại sao các cụ có câu “Cả vú lấp miệng em”.

Hiệp đầu tiên cả tôi lẫn nó đều vội vàng vô lấy đối phương mà ngẫu nhiên, giờ mới là lúc thường thức chậm rãi từng tác da thịt. Con nhỏ oằn người rên nhẹ nhẹ khi bị tôi liếm nhẹ khắp phần thân trên. Từ vành tai xuống cổ, sau đó đến cả những ngón tay, cơ thể đàn bà luôn có một mùi hương thật lạ kì. Cười khúc khích nho nhỏ trong đêm, con bé vuốt dọc sống lưng tôi rồi nói.

- Em thích kiểu dịu dàng và chậm rãi như này áy.

- Thế mà lúc này tưởng có đũa muốn ăn thịt anh cơ.

- Anh... trêu em. Người ta cũng biết thêm chứ bộ.

Cẩn nhẹ vào đầu lưỡi tôi khi hai đôi môi giao nhau, con nhỏ xấu hổ chống chế cho hành động của mình. Nghe nó nói nghĩ cũng đúng, đàn ông nứng được sao đàn bà không nứng được. Ngồi với nhau mà nó toàn luồn tay vô áo xoa ngực với xoa bụng tôi là cũng đoán đoán được vậy rồi.

- Mà sao anh lại cạo hết lông thế này.

- Có lẽ là sở thích. Em thấy lạ lắm à.

- Không. Em thấy hay hay nên hỏi vậy. Nãy nhún thấy dậm dậm lại thích. Hi.

Bạo dạn và chẳng có chút ngượng ngùng nào, dù quen nhau chưa được một tháng, hơn nữa còn là lần đầu tiên làm tình mà con nhỏ tự nhiên một cách lạ lùng. Đừng nhầm, chắc chắn con nhỏ không phải loại con gái dễ dãi. Kiểu của nó là chẳng có chút phòng thủ nào trước người mình yêu, mới gặp nhau mà cứ như đã quen từ lâu rồi ấy nhỉ.

Đẩy con nhỏ nằm xuống bên dưới, cả cơ thể to lớn của tôi phủ phục lên thân hình nhỏ bé của nó. Bóng tối không thể nào ngăn tôi nhìn thấy ánh mắt đầy hứng tình kia. Khẽ kéo hay cái chân dài dang rộng sang hai bên, tôi ngồi vào giữa cái ngã ba sung sướng của con nhỏ. Xoa nhẹ nhẹ vô cái phần thịt mu múp rụp và đám lông lạo xạo, tôi cười rồi thì thầm hỏi.

- Thế giờ em thích chậm rãi hay lại dồn dập như lúc nãy.

- Như nào cũng được. Nãy em chủ động rồi giờ cho anh thể hiện. Hìhì

À ngon, cái này là em bảo nha. Con nhỏ vừa dứt lời xong thì tôi lấy đà thúc thật mạnh con cu vô khe bướm. Một tiếng « ót » rồi lại một tiếng « hự » vang lên, bướm con nhỏ vẫn còn đầy nước nhờn và đám tinh trùng của tôi lúc nãy nên con cu đâm thẳng vô trong một cách dễ dàng. Những cái móng tay được tưa tốt cẩn thận bấu lấy vai tôi, cú tấn công bất ngờ khiến con nhỏ há mồm ra vì thốn.

- Từ từ thôi... Căng hết người em rồi ý.

Chẳng thèm nói gì, tôi trả lời con nhỏ bằng cách di chuyển từ từ con cu ở bên trong khe bướm. Từng thớ thịt mềm mại ma sát với cái đầu khác khiến con bé sướng đến run rẩy. Tôi bắt đầu với nhịp độ chậm rãi rồi dần dần tốc độ lên, nhưng cũng chẳng dám làm mạnh quá vì sợ phòng bên nghe thấy tiếng bành bạch của da thịt. Con nhỏ biết vậy nên vít cổ tôi xuống mà hôn, thế mà vẫn thỉnh thoảng không kiềm được phát ra tiếng ư ừ.

- Anh... Em sướng quá.

Chơi một hồi theo kiểu truyền thống thì con nhỏ kêu mỏi háng. Vấn đề này giải quyết đơn giản thôi em, quay lưng lại và chống hông lên, anh hứa em sẽ không phải thất vọng đâu. Nắm cổ con cu cạ cạ lên cái khe ướt nhẹp nước nhờn, hành vi trêu chọc không đúng chỗ của tôi có vẻ khiến con nhỏ hơi khó chịu thì phải. Không dám to tiếng mà phải thì thầm găt nhẹ trong đêm, con bé quay lại nói.

- Đứng trên em nữa... Đút vô đi anh.

- Anh tưởng em thích cơ mà. Nước quá trời nè.

Thấy tôi vẫn không chịu thỏa hiệp, cuối cùng nó phải tự thò tay ra sau nắm lấy con cu nhét vô cái lỗ khít rịt. Hông con nhỏ cứ hẩy hẩy về đằng sau khiến thằng em tôi ra vào liên tục. Doggy kiểu này cũng hay ra phết à nha, cơ mà hơi vất vả thì phải, được vài phút tôi thấy nó dừng lại, hông vẫn nhòng cao run run. Các bạn biết tính tôi hay thương người rồi mà, bắm lấy cái mông to bự của con bé, tôi lấy đà đâm liên hồi vô con bướm.

- Hự...A...a...Em sướng.

Con nhỏ chúi nhủi vào cái gối phía trước để kiềm chế tiếng rên xuống mức thấp nhất. Tôi vừa bắm vô hai bầu vú của con nhỏ làm điểm tựa vừa đập tới tấp. Cố gắng lắm rồi mà vẫn còn nghe tiếng bành bạch mỗi khi hông con nhỏ rung lên. Giờ này mà thằng nào áp tai vô sát vách có khi phải nghe thấy rồi ấy chứ, tôi thì chẳng ngại nhưng sợ con nhỏ xấu hổ thôi. HI vọng là cha nội nào xây cái tường này dày dày xù hoặc tụi bên kia ngủ mẹ nó luôn đi chớ đừng có thức hổng hót.

Lỡ mất turn đầu ra trong rồi nên tất nhiên mấy cái bao cao su chẳng còn tác dụng nữa rồi. Thôi cũng được, ít ra cảm giác đi chân trần vẫn dễ chịu hơn là mặc áo mưa. Cơ mà turn này tôi không muốn bắn vô trong nữa, không biết con nhỏ có thích uống sữa không nhì. Nước nhờn tuôn ra quá trời quá đất, con bướm thít chặt co bóp liên hồi lấy thăng em của tôi. Nhấp một hồi lâu thì con nhỏ lại kêu đau đầu gối vì quỳ xuống cái chiếu tre lâu quá. Đúng ý tôi rồi đó, dừng lại rồi khê thì thâm vào tai nó một cách dạn dĩ.

- Vậy em bú cho anh đi, Chưa ra được khó chịu lắm.

Cầm con cu ướt sũng nước nhờn nhờn của tôi, con nhỏ có vẻ hơi phân vân ngắm nhìn trước khi đưa vào miệng. Tôi xoa xoa vào eo nó động viên.

- Toàn nước của em không mà. Ngại chi nữa?

Và thế là con cu lại biến mất vào trong miệng của con bé một lần nữa. Như tôi đã nói với các bạn rồi, con nhỏ có vẻ đam mê với bộ môn BJ dữ dội thì phải. Nói thật là được nó thổi kèn có khi còn sướng hơn cả *** ấy chứ. Cái tay tuốt lên tuốt xuống còn miệng thì bú chặt lấy đầu thằng em của tôi, lưỡi con nhỏ rà rà vào cái lỗ đài làm cảm giác tê tái lan tỏa khắp người tôi. Lúc thì nó lại nhả ra mà đưa lưỡi liếm nhẹ hai quả trứng cút, thằng em được phục vụ tận tình trương lên đầy thỏa mãn và cảm giác tung tức phần bụng dưới đã đến. Đợi cho con nhỏ mút mút cái đầu khác, tôi thuận tay ghi thật chặt vô mái tóc lòa xòa của nó rồi làm một phát lút cán đến tận cổ họng.

Mặc dù là ra lần thứ hai nhưng có vẻ nhiều chẳng kém gì lần đầu cả, thằng em phóng mạnh từng đợt tinh trùng thẳng vô cổ họng của con nhỏ. Chẳng thể nào chống cự được trước sức mạnh của tôi, con nhỏ chỉ biết đập đập vô phần đùi phần bụng trong khi tiếng nuốt ực ực vang lên. Đợi cho đến khi con cu đã phóng hết đám đàn em và hơi mềm đi thì tôi mới bỏ tay khỏi đầu con nhỏ. Tiếng ho húng hắng vang lên và một cái véo mạnh thiệt mạnh vô mạn sườn tôi, kể đó là cái giọng giận dỗi của con bé sau khi bắt đắc đi ăn hết đám sữa chua tự làm.

- Tí thì em ngạt đấy. Sặc hết cả lên mũi người ta rồi đấy nè.

Cái hình ảnh con nhỏ với hai dòng tinh trùng tràn ra từ mũi khiến tôi vừa buồn cười vừa thương. Khẽ ôm vào vòng eo thon nhỏ còn đang phập phồng của nó, tôi cười hi hi nịnh nọt.

- Xin lỗi, tại lúc đấy anh không kiềm được. Hi hi.

- Không kiềm được mà anh còn ghi chặt đầu em thế à. Đồ cơ hội, lần đầu em phải nuốt cái thứ kinh khủng này đấy.

Trời đất, tội con nhỏ quá trời, lần đầu mà tôi bắt nó phải húp cả đồng đàn em của mình. Tinh hôn an ủi một cái mà tôi hơi ngại cái mùi hơi ngại ngái của chính mình trên đó nên thôi bỏ. Đành ôm con nhỏ nằm xuống thủ thủ dụ dăng.

- Được rồi được rồi, thương cưng nhất. Cơ mà em thấy vị nó thế nào.

Sau vai gầy có vẻ như suy nghĩ và hồi tưởng lại khoảnh khắc kinh hoàng như bị ép uống thuốc độc đó thì cũng thấy con nhỏ lên tiếng trả lời.

- Hơi ngại ngái, vừa đặng đặng mà lại ngậy. Nói chung khó nuốt lắm với cả bắt ngờ quá em bị sặc. Chẳng biết đó là lời khen hay là lời chê nữa, cơ mà nếu ngậy thì chắc là ngon rồi các bạn đọc giả nữ nhĩ...

Bạn đang đọc truyện *Thằng Khốn Nạn Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Đồ vô???

Sau hai lần vật vã trong sung sướng của tôi và con nhỏ Lan Anh thì cũng đã hơn 3h sáng. Mí mắt muốn dúi lại với nhau và hai chân mềm nhũn ra khiến tôi chỉ muốn đi vào giấc ngủ ngay lập tức. Cơ mà chút lí trí còn sót lại cố gắng giữ cho đầu óc tỉnh táo để phân tích mớ hỗn độn mà mình vừa gây ra. Quan hệ không biện pháp an toàn và một lần ra trong, lờn ngờ lại thành đi 2 về 3 thì bỏ mẹ. Tôi nằm xoa xoa bờ vai trần trụi của con bé đang rúc trong lồng ngực mình mà đầu nghĩ cả chục đôi sách.

Căn phòng chìm vào im lặng, có vẻ con nhỏ cũng mất khá nhiều sức thì phải. Những đầu ngón tay của nó vẽ từng vòng từng vòng lên lồng ngực tôi, sau cái khoảnh khắc điên cuồng và hơi dâm dăng khi nãy chẳng ai ngờ được giờ hai đứa lại có chút xấu hổ. Con nhỏ thấy tôi im lặng hồi lâu nên chắc tưởng cái thằng này *** mình xong một quả nên lăn ra ngủ mất tiêu luôn. Cái giọng giận dỗi nho nhỏ của con bé vang lên trong đêm tối.

- Anh...Anh ngủ đây à.

Đợi đến khi con bé vừa gọi vừa lay tới mấy lần tôi mới bóp nhẹ vô cái mông trần trụi bên dưới rồi trả lời.

- Anh nghe rồi. Để yên anh nghỉ chút xíu.

- Xi. Nãy hùng hục cho cổ vô, chừa nghen.

Vụ này động chạm lòng tự ái ghê gớm nha, đây mà không phải doanh trại và cái phòng này là phòng khách sạn thì tôi cho nó biết mình biết ta ngay. Cơ mà thời lượng chương trình không cho phép, không chuẩn nhanh có khi mai hai đứa được bêu xấu trước cả ngàn sinh viên thì bỏ mẹ. Tạm thời tha cho cứng, quân tử trả thù mười năm chưa muộn nữa là mười ngày. Tôi kể cho con nhỏ trêu chọc mà chỉ thần nhiên đáp lại

- Khổ lắm. Bao nhiêu tình hoa trong người cho em hết rồi thì giờ chẳng mệt.

- Làm như người ta thêm á. Cái đồ đáng ghét.

Nghĩ tới nghĩ lui một hồi thì tôi cũng tìm ra một cách chữa cháy tạm ổn. Đành để sáng mai mua chuộc con mụ bán hàng trong căn tin vậy, nhờ bà đi mua hộ liều thuốc tránh thai chớ không thì toi. Vớ cái điện thoại ở đầu giường coi thì đã 3 rưỡi sáng, thời gian không còn nhiều nữa rồi. Tôi đẩy con nhỏ vẫn đang nũng nịu bên cạnh mình đứng dậy, hai đứa cần biến khỏi căn phòng này trước khi có ai đó nhìn thấy.

Mở đèn pin điện thoại lên, tôi nhìn bãi bầy hầy trên cái chiếu tre mà hơi hốt. Nước nhón của con nhỏ nhiều quá trời kèm theo đám đàn em dễ thương nhiều không kém của tôi tạo thành một thứ hỗn hợp mang mùi đặc trưng. Thế này chưa cần phải bị nhìn thấy mà nghe mùi cũng biết đêm qua trong này có hai đứa vừa *** nhau toi bồi. Sau khi đẩy con nhỏ về phòng với một nụ hôn tạm biệt, tôi vớ lấy cái cây lau nhà trong góc rồi chà hết sức lên đồng nước nhóp nháp đó.

- Xin lỗi thầy nha. Hôm nào em mời thầy đi nhậu coi như tạ tội.

Tôi vừa lảm bảm trong tội lỗi vừa đóng cửa căn phòng của ông thầy lại. Lau dọn một hồi cũng tạm ổn rồi, hi vọng đến trưa nó bay hết mùi ngại ngái. Chui vào phòng mình rồi nằm bẹp lên cái giường đơn bé xíu, coi như chuyển đi bảo tấp sung sướng đêm nay thành công mỹ mãn. À mà thật ra đéo được mỹ mãn lắm, chẳng may đen đuôi con nhỏ có gì thì toi.

Chợp mắt được một lúc cho đỡ mệt thì đã sáng bánh mắt, một đêm lao lực kèm thiếu ngủ khiến mặt mũi tôi dờ dẩn. Cổ lắm mới nhấc được người dậy khi tiếng keng vang lên, vừa chui ra khỏi màn thẳng Huy đã ngó tôi rồi thốt lên.

- *** má. Sao nhìn tiêu tụy vậy bạn tôi.

- Ủ ừ. Đêm qua hơi khó ngủ chút xíu.

- Khó ngủ hay làm gì mà không ngủ thế bạn.

Tôi dứ dứ nắm đấm đe dọa trước lời trêu chọc của thằng bạn, vụ đêm qua có mình nó biết là đủ rồi, bô bô cái mồm ra rồi kiếm lỗi mà chui xuống đất. Múa may một hồi cho xong bài tập thể dục buổi sáng, dặn thằng bạn gấp hộ cái chăn rồi tôi chạy như bay xuống căng tin. Để lâu cút trâu hóa bùn, nhanh lên trước khi trúng kịp thụ tinh.

Bà chị bán hàng căng tin độ trên dưới 30 tuổi, vợ của một thằng cha nào đó làm trong này nên xin được suất bán đồ tạp hóa trong doanh trại. Hên cho tôi là buổi sáng sớm nên có khá ít sinh viên, chắc giờ này tụi nó vẫn đang trên phòng cả. Vừa ngó thấy bà là tôi đã kéo nhẹ cánh tay ra hiệu, sống ở đây cả tháng rồi nên cũng có tí quen biết gọi là. Với lại tôi đã nói là tôi đẹp trai rồi mà, đương nhiên là sẽ được bà yêu quý hơn tí xiu. Thình thoàng cũng có đùa giỡn linh tinh nên thấy tôi kéo kéo bà cứ tưởng lại bị trêu như mọi lần nên gắt.

- Sáng sớm mày, để yên tao bán hàng cái.
- Chị Lan à, vụ này không chậm được.
- Thì mày nói nhanh lên, việc đéo gì mà phải thi thà thì thâm thế.

Trời đất, thuốc tránh thai chớ chai sting đầu mà bà kêu tôi nói oang oang giữa chốn đông người thế này được. Ngó trước ngó sau xem có ai để ý đến mình không, tôi vờn người vào phía trong quầy hàng thì thầm vô tai bà chị bán hàng.

- Em bảo này, chị mua hộ em liều thuốc tránh thai khẩn cấp với.
- Cái gì cơ ? Mày nói gì.

Con mụ nghe chừng không tin vào những gì mình vừa được nghe, thốt lên đầy ngạc nhiên. Tôi thiếu điều muốn ấn đôi dép dưới chân vô mồm bà, bộ muốn cả doanh trại này biết hay sao chứ. Thấy thằng em nhả nhỏ, bà chị chắc cũng đã nhận ra được vấn đề nên vội vàng nuốt nuốt.

- Tao có nghe lắm không đấy. Thuốc tránh thai ấy hả.
- Vâng. Có tí chuyện gấp, chị giúp em nha.

Vừa nói tôi vừa ấn tờ 500 xanh lét vô lòng bàn tay bà. Đúng là có tiền có khác, con mụ không hỏi thêm một câu nào nữa mà chỉ gật đầu xem như đã đồng ý rồi dặn tôi nửa tiếng nữa xuống lấy.

Cầm được cái túi nhỏ có mấy viên thuốc trong tay mà tôi thấy hơi xót, vậy là nguyên đêm qua đã nhẹ nhàng bay mất 1 củ. Nhưng thôi, vụ này chính đáng, nên làm nên làm. Nhắn tin gọi điện không thấy con nhỏ trả lời, tôi đành phải lần mò lên tầng 3 chỗ tụi con gái ở. Nhờ một con bé gọi giùm thì mới biết con nhỏ Lan Anh xin nghỉ ốm buổi sáng hôm nay.

Nghỉ mệt vì đêm qua *** nhau hăng quá chứ ốm con mệ gì, nhưng càng tốt, coi như mình đưa thuốc cho con nhỏ luôn. Càng về những ngày cuối thì kỉ luật càng lỏng lẻo, trước không có vụ sinh viên nam được lên khu nữ thế này đâu. Cơ mà nhìn cái phòng lúc nhúc một đồng con gái tôi cũng hơi ớn, kiểu như đường tăng đứng trước ổ nhện nhện vậy. Tính vô trong nhưng thôi bỏ, con nhỏ đang ngủ nên tôi không nở gọi. Thôi thì lại nhờ một đứa cùng phòng nó cầm hộ vào vậy, uống trước 24h là được rồi.

Mãi đến giờ ăn trưa mới thấy bóng dáng con nhỏ lấp ló ở bên dưới khu nhà ăn, tôi gạt hết mấy thằng bạn cùng bàn ra rồi vẫy vẫy ra hiệu cho Lan Anh sang ngồi cùng. Vụ này tôi với con nhỏ xài từ suốt nên gần như tụi bạn đã coi thành chuyện bình thường ở huyện. Vừa đặt mông xuống ghế con nhỏ đã hỏi tôi.

- Em hơi mệt tí xiu thôi mà anh mua thuốc chi ?

Tôi mém xiu với cái câu hỏi ngố không tả nổi của nó, bộ con nhỏ không có chút xiu ý thức phòng tránh hậu quả nào trong đầu sao. Vội vàng thì thầm vào tai nó rằng đó không phải thuốc hạ sốt mà là thuốc tránh thai. Các bạn biết phản ứng của con nhỏ thế nào không, nó che miệng cười đều rồi nhìn tôi nói.

- Giờ em hông thích uống đó. Anh làm gì em nào.

Sống lưng tôi lạnh toát khi nghe nó nói mấy lời đó, nghe mùi vô vùng giống mấy câu chuyện trên mạng rồi đây. Chẳng nhẽ đẹp trai, khoai to chính trực như mình mà lại phải chịu kiếp đồ vô giùm thằng bỏ mẹ nào đó sao. Thấy phản ứng sợ hãi của tôi, con nhỏ đưa tay vuốt vuốt mấy giọt mồ hôi vừa mới túa ra trên trán của thằng ngồi đối diện rồi lại cười.

- Em giỡn chút thôi mà sao anh sợ dữ vậy. Em đang trong ngày an toàn nên không sao đâu.

À hóa ra vậy, nghe nói mấy ngày đó ra trong thì cũng không sao, thảo nào cứ thấy con nhỏ tình bơ vậy. Tôi thờ phào nhẹ nhõm vì cứ tưởng vừa chui đầu vào sọt, mấy vụ này không đùa được nghen.

- Xi, đầu tự nhiên mà em cho anh ra bên trong chứ.
- Sao em không nói sớm. Làm anh sợ từ hôm qua tới giờ.
- Thế bộ nhờ em có thì sao? Anh tính quát ngựa truy phong hả.

Con nhỏ hỏi vặn lại khi bị chất vấn khiến tôi á khẩu luôn. Hừm, thật ra tôi còn chưa tính tới trường hợp đó. Cơ mà giờ thì phải lời mấy lời ngon ngọt ra xài rồi. Tôi nắm lấy bàn tay con nhỏ, mắt nhìn thẳng vô mắt nó sau đó nói bằng cái giọng đầy trách nhiệm.

- Ủa. Em nói gì vậy. Bộ em nghi ngờ nhân cách của anh sao?

- Lại chả. Đàn ông các anh ai chẳng như nhau.

Tặng cho tôi một cái nguyệt dài rồi Lan Anh đứng lên quay trở lại chỗ đám bạn đang í ới gọi. Vậy là vụ giải quyết hậu quả sau *** của tôi coi như xong mặc dù không được hoàn hảo và hợp lí lắm. Phải chỉ con nhỏ nói với tôi ngay từ đầu thì có phải đỡ mất 500k cho một liều thuốc tránh thai rồi không. Tiền chứ có phải là đa đâu mà không biết xót. mất 1 triệu cho 1 đêm sung sướng trong doanh trại. Tôi tự an ủi mình rằng ít ra còn khỏi thằng đang nhìn vào mà thèm nhỏ dãi. Tôi gần như nhả tui sau cái đêm hôm đó, hên là còn có vài ngày nữa ra quân không chắc tôi phải hút Thăng Long cảm hơi quá. Tất nhiên vụ chịch trong doanh trại của tôi có mình thằng Huy biết, cơ mà thằng này mồm nó hơi rộng. Trong một lần uống rượu đêm, nó lỡ mồm phun bằng sạch ra với đám bạn của tôi. Thành ra vụ này giống như một kiểu truyền kì vậy, đâu có thằng nào giỏi đến mức đưa cả gái vô phòng thầy giáo chịch toi tả một đêm như tôi đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Thăng Khôn Nạn Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Giới hạn

Đến lúc tôi ra quân thì cũng đã vào tháng 12, mọi thứ lại trở về với nhịp độ của nó. Chưa bao giờ tôi thấy mình bận rộn như lúc này. Đã gần cuối năm nên công ty của nhà có khá nhiều việc, mặc dù vẫn còn đang đi học nhưng ông già thỉnh thoảng vẫn kêu tôi làm vài thứ. Công ty gia đình mà, các thành viên trong nhà luôn được tin tưởng hơn cả.

Hết việc nhà lại tới việc quản lý cái cafe, rồi lại việc duy trì mối quan hệ với những người phụ nữ xung quanh mình. Quỳnh vẫn vậy, vẫn âm thầm làm một cái bóng sau lưng tôi, chỉ biết việc tôi lang chạ bên ngoài nhưng chưa bao giờ hỏi về việc đó. Có lẽ với chị, được ở gần người mình yêu đã là quá đủ rồi mà. Hơn nữa chị cũng có công việc riêng của mình, một người phụ nữ trưởng thành và tỉnh táo như chị sẽ không thừa thời gian để đi ghen với vài đứa trẻ con.

Còn với Vy, tôi và nó chỉ nên dừng lại ở mức tình một đêm, ít nhất là tôi muốn vậy. Nhưng mỗi lần nhìn thấy cái ánh mắt ngại ngùng xấu hổ của con bé thì tôi lại cảm thấy có chút rách việc. Đó như kiểu một thứ bản năng của đàn bà muốn tìm nơi có thể che chở cho mình. Có lẽ cái biểu hiện lần đó của tôi đã gây một ấn tượng mạnh mẽ với con nhỏ. Các bạn cũng biết tính tôi rồi đấy, làm sao mà có thể phủ với nó được. Đã thế nhiều lúc tự tôi còn dành cho Vy nhiều ưu ái hơn các nhân viên khác. Thôi kệ, dù gì thì tôi cũng trót ngủ với nó một đêm rồi mà.

Về phần con nhỏ Lan Anh, sau đợt đi quân sự đó về gần như tất cả bạn bè chung của tôi và nó đều mặc định hai đứa là một đôi. Ban đầu tôi chỉ nghĩ mối quan hệ của mình và nó chỉ đơn giản là qua đường. Cơ mà đây là tôi nghĩ, còn con nhỏ thì khác. Chưa bao giờ tôi nói một câu yêu nó mà chẳng hiểu sao con bé lại nghĩ rằng tôi và nó yêu nhau. Hoặc có thể, nó coi tôi là người yêu nhưng tôi thì chỉ coi đây là một mối quan hệ trao đổi tình dục. Giống như tôi đã nói rồi, con nhỏ không hẳn là ham vật chất nhưng lại có chút gì đó thực dụng. Nó biết tôi là một “mồi” ngon, đương nhiên là phải bám chặt lấy rồi. Mà cũng chẳng ai như tôi, con nhỏ đòi son có son, đòi quần áo có quần áo, chính cái sự dễ dãi đó của tôi làm nó càng ngày càng thích.

Nhưng con nhỏ này biết mọi thứ, chỉ có biết điều là không. Nó đòi hết các tài khoản mạng xã hội của tôi, một kiểu kiểm soát cực kì khó chịu. Đương nhiên là cái gì cũng được nhưng cái này thì tôi không đồng ý. Mặc dù bản thân là người rất ít nhắn tin vì tôi thích gọi điện cho nhanh nhưng những cái đó thuộc về quyền riêng tư cá nhân. Sau đó là đến việc nó chất vấn tôi về những tấm ảnh được đăng trên đó, chả là tôi còn giữ khá nhiều những tấm ảnh chụp với Linh trên đó.

Mọi thứ trở nên căng thẳng nhất cho đến một hôm nó kêu muốn đi ăn đồ Nhật. Thề với các bạn, đám ba cái sushi của tụi Nhật khó ăn vài cái, tôi thích ăn đồ chín hoặc tái thôi chứ sống ăn ghê bỏ mẹ. Đã thế mấy món còn phải ăn kèm với wasabi – cái thứ gia vị hăng 데o chịu được. Hôm đó tôi đang nhắm mắt nhắm mũi vì hăng khi nuốt miếng cá hồi sống vào mồm thì bất chợt con nhỏ Lan Anh hỏi.

- Anh... Đây là ai đấy.

- PT gym của anh.

Tôi trả lời khi thấy con nhỏ giơ cái hình tôi và chị chụp ở phòng gym trong điện thoại ra. Các bạn cũng biết đa số phụ nữ đẹp thường nghiện mạng xã hội, tất nhiên Quỳnh không phải một ngoại lệ. Cái ảnh này là chị chụp rồi tag tôi vào trên facebook.

- Đẹp đôi quá ha. Đáng chị ấy nuốt ghê anh nhỉ.

- Ồ. Mẫu nghiệp dư xong lại là giáo viên yoga nữa thì chả đẹp.

Tôi chẳng thèm để ý đến gương mặt đã hơi khó chịu của con nhỏ mà thân nhiên nói tiếp. Mọi việc chưa dừng lại ở đó khi tầm 10 phút sau nó lại giơ điện thoại ra hỏi tiếp.

- Thế đây là ai hả anh?

Là một cái hình chụp tôi và Linh đang ôm nhau ở dưới nhà thờ. Cái này chụp Noel năm ngoái, tôi chẳng xóa cái ảnh nào với Linh mà vẫn giữ y nguyên trên trang cá nhân. Trong một khoảnh khắc nào đó, lòng tôi bỗng nhiên chững lại khi nhìn cái ảnh. Mới một năm trước tôi và em vẫn còn mặn nồng mà giờ đây hai con người đã cách xa nhau cả một đại dương. Sau vài phút thất thần suy nghĩ, tôi giật mình tỉnh lại khi thấy bàn tay của con nhỏ Lan Anh đang

khua khua trước mặt.

- Anh...Anh làm sao thế. Có nghe em nói gì không.

- Ừ không có gì. Em vừa nói gì ấy nhỉ.

- À, em hỏi ai chụp chung cái ảnh này với anh ấy mà.

Định im lặng giả vờ không nghe thấy nhưng con nhỏ cố tình hỏi đi hỏi lại mấy lần khiến tôi bắt đầu cảm thấy hơi bức. Cuối cùng không chịu nổi sự ồn ào của nó, tôi nhìn ra phía bên ngoài rồi thở dài một tiếng trả lời.

- Người yêu cũ.

- Ở thế chia tay rồi sao anh không xóa ảnh với người yêu cũ. Em chẳng thích facebook người yêu mình có tấm ảnh người yêu...

- Em nói đủ chưa?

Tôi gất lên gất lờ con nhỏ đang thao thao bất tuyệt, mọi thứ đều có giới hạn của nó. Với tôi, một kẻ thích sự tự do và riêng tư thì tất cả những hành động từ nãy đến giờ của nó đã là quá sức chịu đựng.

- Em làm gì sai để anh nổi nóng lên với em chứ? Em nói không đúng à. Anh thấy em có cái ảnh nào với người yêu cũ không?

- Đó là việc của em. Anh đâu có cấm em. Còn đây là tài khoản của anh, em nên học cách tôn trọng sự riêng tư của người khác đi.

- Tôn trọng cái quái gì chứ? Hay là anh còn lưu luyến với nó chứ gì.

Lờ ra tiếng vào của tôi và nó thu hút ánh nhìn hiếu kỳ của những vị khách xung quanh. Cãi nhau với phụ nữ ở nơi công cộng không bao giờ là một lựa chọn sáng suốt. Tôi chẳng thèm trả lời nó nữa mà đứng dậy đi thẳng ra quầy thu ngân thanh toán. Con bé nhân viên ngó khuôn mặt hằm hằm của vị thực khách nên chẳng dám chậm trễ chút nào. Nhận lấy cái thẻ trong tay nó, tôi ra ngoài chui luôn vào xe để kể cho Lan Anh bước phía sau.

Cả cái xe rung lên khi con nhỏ đóng rầm cánh cửa lại. Hai đứa đều im lặng suốt quãng đường đi. Cuối cùng khi dừng xe trước cửa nhà nó, tôi cố gắng lấy cái giọng bình tĩnh nhất có thể nói.

- Chiều anh bận. Không đi xem phim được với em rồi. Để lúc khác.

- Bận? Bận cái gì? Anh muốn về nhà nhớ nhưng cái con người yêu cũ chết tiệt kia thì có.

Con tức giận có lẽ đã choáng ngợp hoàn toàn tâm trí con nhỏ, nó nên biết có những thứ không phải muốn nói gì cũng được. Nhìn gương mặt giận dữ chất vấn của nó, tôi chỉ lạnh lùng lên tiếng.

- Anh nói em nghe này. Ai cũng có sức chịu đựng của riêng mình. Em nên im lặng đi trước khi anh hết sự kiên nhẫn với em.

- Chịu đựng hả? Ai mới là người phải chịu đựng cơ. Em không chấp nhận việc người yêu mình để ảnh người yêu cũ trên facebook.

Được chiều chuộng quá mức nên con nhỏ đã quên mất rằng mình là ai rồi thì phải. Tôi nhếch mép rút một điếu thuốc trong bao ra châm lửa. Thờ lờ khói trắng ra bên ngoài cửa kính xe, tôi cười lạnh rồi thân nhiên nói với nó.

- Em nói gì cơ? Hình như em đang ngộ nhận. Trước giờ anh chưa bao giờ nói yêu em.

- Anh... nói gì thế.

- Xuống xe đi. Anh không còn gì để nói với em nữa.

- Anh... Em... Em biết lỗi rồi mà.

Con nhỏ bắt đầu khóc, những giọt nước mắt làm nhòe đi cả màu phấn mắt trên gương mặt xinh xắn. Hơn nữa, tôi đâu có nói gì sai, trước giờ toàn là nó nói yêu tôi mà. Đôi bên sẽ vui vẻ nếu con nhỏ biết hài lòng với những gì mình đang có. Tôi cho nó vật chất, những món quà đắt tiền hay những lần check-in sang chảnh đổi lại là tình dục cho bản thân mỗi khi cần. Đó đơn giản là sự trao đổi công bằng.

Tôi luôn luôn tự nhận bản thân là một kẻ thương hoa tiếc ngọc, nhưng đến một thời điểm nào đó, nếu không cứng rắn với đàn bà thì họ sẽ leo lên đầu bạn mà ngồi. Vẫn giữ nguyên vẻ mặt không quan tâm và cái giọng lạnh như nước đá, tôi rút một hơi thuốc rồi tiếp tục ra lệnh.

- Xuống xe. Về tự suy nghĩ lại những gì em nói đi. Tôi bỏ lại gương mặt đầm nước mắt và đáng về tội nghiệp của con nhỏ Lan Anh phía sau lưng mà nhả ga rồi đi. Với một người bình thường, yêu cầu của con nhỏ không sai chút nào cả, tôi hiểu điều đó. Tôi luôn tự nhận mình là người dễ tính, nhưng cái gì cũng phải có ngoại lệ. Và hơn cả, con bé đã sai khi buông những lời nói khó nghe về Linh...

Bạn đang đọc truyện *Thằng Khốn Nạn Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28: Đèn bù

Cuộc sống và công việc bận rộn nên đương nhiên tôi chẳng quan tâm đến việc mình vừa làm cho một con nhỏ nào đó giận dữ. Nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, nhưng gió này là gió Lào gió Cam mới đúng. Chưa thấy Lan Anh nói gì mà vài đứa bạn nó đã gọi điện nhắn tin lung tung cho tôi trách móc là làm sao mà để con bé khóc sưng cả mắt mấy hôm. Chắc chắn vụ này là do con nhỏ Lan Anh bày ra chứ đâu tự dưng mà tụi kia làm vậy.

Thật sự tôi cũng khó hiểu được cái suy nghĩ rắc rối của tụi nó, không phải việc của mình mà đứa nào đứa nấy nhiệt tình như thật. Thậm chí có một con bé nhắn tin chửi tôi như tát nước, đủ mọi thứ từ kẻ tệ bạc đồ khôn nạn rồi cầm thú súc vật gì đó. Cái kiểu trẻ Dĩ nhiên là chẳng hơi đâu đi so đo với lũ đàn bà lảm chuyện, tôi mặc xác chúng nó thích nói gì thì nói. Đúng là một lũ trẻ con chơi với nhau, nhưng thôi kệ, chó chửi sủa còn người vẫn cứ đi thôi.

Cơ mà tụi này đúng rảnh háng hết sức, tôi chẳng thèm xem lần không nhận tin nhắn từ người lạ rồi mà vẫn bị làm phiền suốt ngày. Điện thoại thì đâu thể tắt được hoặc đổi số, chạy bộ với Quỳnh xong ra check điện thoại mà gần chục cuộc gọi nhờ, cả số lạ lẫn số của Lan Anh. Muốn nói gì thì gặp trực tiếp, con nhỏ càng thế này càng làm tôi chán ghét hơn. Chợt nghĩ khuôn mặt vừa mặt bờ hơi tai vừa bức bối của tôi thì cười hời.

- Sao mà cau có thế? Cậu bé vui vẻ thường ngày đi đâu mất rồi.

Quỳnh vừa nói vừa bẹo má trêu chọc tôi, chả là thường ngày đi với chị tôi cũng cố gắng cất khuôn mặt u ám đi mà cười nhiều hơn. Hoặc có thể nói, ở bên chị cho tôi một cảm giác bình yên và thoải mái. Người ta bảo bằng tuổi nhau thì suy nghĩ con gái đã lớn hơn con trai mấy lần, huống chi Quỳnh còn hơn tôi mấy tuổi. Giờ thì đúng là kiểu chị gái với em trai bình thường chứ không còn là một cô bé dâm dăng như lúc làm tình nữa. Tôi ném cái Iphone xuống rồi cũng cười trả lời chị.

- Không có gì. Vài đứa trẻ con thích làm phiền người khác thôi.

- To gan nhì. Mấy đứa này chắc không biết cung của chị là ai rồi. Hi hi.

- Chị nói gì vậy. Con người hiền lành yếu đuối như em thì làm gì được ai chứ.

Giờ đến lượt tôi ôm vào cái eo thon nhỏ vẫn còn dính đầy mồ hôi của chị mà kéo lại gần. Hương thơm đặc đàn bà hòa với mùi nước hoa của chị luôn tỏa ra một sự hấp dẫn lạ kì với tôi. Khẽ lui tay xuống xoa nhẹ vào mông chị, bỗng dưng tôi nhận ra rằng cũng lâu rồi chưa dành thời gian cho Quỳnh thì phải. Có lẽ dạo này hơi bận rồi lại bị con nhỏ Lan Anh quấy rối nên tôi đã bỏ quên mất người đàn bà luôn luôn âm thầm đứng sau lưng này thì phải.

- Lâu rồi chưa được gần anh thế này.

Quỳnh thì thầm trong khi hai cánh tay ôm lấy người tôi. Tính ra cũng phải hơn tháng trời rồi chị với tôi chưa làm tình, ra quân xong cả tôi và chị đều bận nên gần như thỉnh thoảng mới gặp nhau. Hôm nay nhất định phải bù cho chị mới được. Hơi cúi xuống tìm kiếm đôi môi đang hé ra mời gọi bên dưới, hai cánh tay Quỳnh siết chặt lấy người tôi hơn trong khi mắt nhắm lại đáp trả nụ hôn sâu.

Hơi thở thơm tho và mùi son Mac thoang thoang của chị luôn tỏa ra một cảm giác quyến rũ khiến người ta phải ngất ngây. Nụ hôn chỉ dừng lại khi hơi thở của cả hai đã dồn dập, bỗng nhiên môi dưới của tôi đau nhói một cái, hóa ra nó bị chị cắn rồi đứt nhè nhẹ.

- Phạt anh cái tội không quan tâm em suốt 1 tháng qua nhé.

Chị cười rồi vội vàng đưa tay lên lau vết son lem luốc trên mặt tôi. Nhiều lúc chẳng ai nghĩ rằng Quỳnh còn lớn hơn tuổi tôi khi thấy những cử chỉ dễ thương như một cô gái bé nhỏ thế này. Hay là bất cứ người đàn bà nào đang yêu cũng như vậy nhì. Tôi nắm lấy bàn tay mềm mại đang vuốt ve mặt mình mà hôn nhẹ, cái giọng bình thường trầm trầm khàn khàn ấy vậy mà dịu dàng tới không ngờ.

- Em xin lỗi. Giờ bù cho ghen. Chị không.

- Xi. Ai cần cưng bù chứ. Nhưng mà tối nay chị thêm ăn nhé

- Haha. Còn em thì thêm chị cơ.

Tôi cười trêu chọc rồi vỗ nhẹ vào cặp mông phúc hậu sau quần leggings của chị. Đùa chứ đúng là thèm chị thật, nhìn cơ thể gợi cảm và quyến rũ đang dán sát vào cánh tay mình thế này thì có ai mà chịu nổi được chứ. Xui là đang giờ cao điểm, phòng thay đồ đông quá không chắc tôi cũng kéo chị vô đó làm shot cho đỡ vớ rồi.

Đi về nhà Quỳnh trên con xe Vespa đồ quen thuộc của chị, vừa đóng cánh cửa sau lưng là tôi đã ghi chặt lấy thân thể nóng bỏng kia mà hôn ngấu nghiến. Tham lam thưởng thức hết phần son đỏ vừa được chị điểm lại trên môi. Hai bàn tay cũng đã nhanh chóng chui vào trong cái quần bó sát mà xoa nắn nhẹ lên phần đàn hồi co giãn của chị. Đang say sưa mút nhẹ cái cổ còn mẩn mẫn chút vị mồ hôi của Quỳnh thì thấy chị vỗ vỗ vào lưng tôi ra hiệu dừng lại.

- Được rồi được rồi. Đi tắm đã nào.

- Không sao. Em thích cái vị “nguyên thủy” của chị hơn.

- Ngoan nào. Sạch sẽ rồi thì cung muốn sao cũng được. Với vừa tập xong nên chị hơi đói.

Thấy tôi tiếc rở rời khỏi cái cổ của mình, chị mỉm cười hài lòng rồi nhón chân hôn nhẹ lên chóp mũi. Cái giọng yêu thương và đầy nuông chiều lại vang lên.

- Giỏi lắm. Lâu rồi mình chưa tắm chung phải hông? Để chị thưởng cho cung nha.

Vừa lơi vừa kéo, hai cơ thể tiến dần đến cái phòng tắm. Cánh tay chị quàng lên cổ tôi rồi ném cho kẻ đang ngất ngây này một ánh mắt quyến rũ đến chết người.

- Tắm thì phải cởi quần áo đúng không? Nhưng mà chị lười quá.

Thằng nào bị bại não chắc mới không hiểu câu này, dĩ nhiên là tôi không phải thằng bại não rồi. Cặp vú của chị nảy ra khi bị tôi kéo cái bra thể thao qua đầu. Hôn từng chút một từ cổ xuống cái khe ngực, tôi dừng lại trên phần mu thịt múp rụp được cái quần lót bao bọc bên dưới khi hai tay kéo cái quần leggings dài của chị xuống. Mùi đàn bà và mồ hôi toát ra từ sau lớp vải ren mỏng manh khiến cả thằng anh lẫn thằng em đều như muốn phát điên lên.

Quỳnh nắm cổ áo tôi kéo lên đầy xấu hổ, có lẽ chị không muốn tôi hôn vào chỗ đó khi nó chưa sạch sẽ. Những mảnh quần áo cuối cùng cũng rơi cả xuống khi hai thân thể ngã vào cái bồn tắm lớn. Nằm gọn gàng trong lòng ngực tôi, những ngón tay của chị nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt và cái cằm đầy râu lún phún.

- Bao lâu rồi cậu chưa cạo râu thế.

- Chẳng nhớ nữa. Em không để ý mấy việc này cho lắm.

Tôi mở đôi mắt đang nhắm lại tận hưởng cảm giác thoải mái của mình ra mà trả lời chị. Một thân thể đầy co giãn dính sát lên người và dòng nước vừa đủ ấm mang đến những xúc cảm tuyệt vời. Tôi tưởng chừng như mình đã ngủ quên ở trong bồn tắm nếu như chị không cất tiếng gọi.

- Cậu để râu thế này nhìn phong trần với đàn ông hơn đấy.

- Thế bình thường em không đủ đàn ông à?

Một tiếng “bốp” vang lên sau đó nước bắn tung tóe khi tôi vỗ mạnh nửa mông bên phải của chị. Ném cho tôi một ánh mắt vừa ảm ức vừa đau, Quỳnh chồm lên cắn mạnh rồi mút chặt lấy phần cổ tôi cho đến khi một dấu hôn đỏ ửng xuất hiện trên đó mới dừng lại.

- Em nhớ chị đâu có cảm tình con gì đó thích cắn đâu nhì.

- Tại cậu ý. Toàn bắt nạt người ta thôi.

Quỳnh phụng phịu dẫu môi lên làm nũng như một cô bé con, bây giờ nhìn chị lại có thêm mấy phần dễ thương. Đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên trán chị, tôi cười cười dỗ dành.

- Được rồi. Tí nữa cho chị nằm trên là xong chứ gì.

- Người ta không thêm đâu. Đừng hòng dụ dỗ tui nghen.

...

Nguyên cái vụ tắm rửa của tôi và chị đã mất gần tiếng đồng hồ. À có bạn nào thắc mắc vụ quần áo thì để tôi giải đáp nhé. Mấy lần ở đây tôi cũng để lại kha khá quần áo nên thành ra trong tủ nhà chị luôn có thêm đồ của tôi. Lấy một bộ quần áo được là phẳng phiu đưa cho tôi, trông Quỳnh cứ như là một người vợ đang chăm chút cho chồng mình vậy.

- Mặc quần dài làm chi? Nóng lắm. Có cái quần lửng nào đưa đây em mặc cho mát.

- Ăn xong chắc cũng sớm nên chị muốn kiểm chỗ nào đó uống một chút. Ít ra cậu phải mặc cái gì hợp với chị chút chút chứ.

Giờ mới để ý Quỳnh mặc một cái váy ngắn có phần ngực hơi trễ khiến hai quả cầu thịt lấp ló hấp dẫn ánh nhìn của người đối diện. Không hẳn là quá hở hang nhưng lại tạo cho người nhìn một cảm giác sexy khó tả. Thực tình tôi thích phong cách này của chị hơn là cái đầm xê tà lún trước. Thôi thì đành chiều chị vậy, nhưng mà cuối cùng tôi vẫn cố gắng mặc cả.

- Qua nhà em đổi đôi giày phát được không?

Tôi quen ăn mặc tuềnh toàng nhưng mọi thứ thì phải sạch sẽ, đôi giày này dùng để đi tập gym nên hơi bẩn. Lại mất thêm nửa tiếng đồng hồ nữa thì tôi với chị mới có thể đi ăn. Quỳnh kêu thêm ăn Pizza, mà ở Sài Gòn chắc chỉ có Pizza 4P's là đỉnh nhất. Bạn nào đã từng ăn ở đó rồi sẽ thấy chất lượng cực kì khác biệt, phục vụ cũng rất ok và tất nhiên là giá sẽ hơi mắc một chút so với mặt bằng chung.

Kêu Pizza cỡ vừa với vài món ăn kèm, tôi nhìn chị đang ngồi phía đối diện cười hỏi.

- Ăn cái này béo dữ lắm đó. Sao hôm nay chị lại phá lệ.

- Kệ đi. Thịnh thoảng cũng phải buông thả bản thân một chút chứ. Với cả chị là mẫu nghiệp dư chứ không quá khát khe về vụ giữ dáng như tụi chuyên nghiệp.

- Ừ thế cũng được. Ăn nhiều chút sờ cho thích.

- Ai cho sờ mà sờ. Tôi là tôi giữ mình lắm nghen.

Quỳnh che ngực giả vờ tức giận khi thấy khuôn mặt khá ồ của tôi. Nhắc mông lên ngồi sang bên cạnh chị, tôi cố ý ép sát cơ thể mình về phía Quỳnh, một tay vòng sang ôm nhẹ vào cái eo mềm mại khi thấy chị có ý định né tránh. Gương mặt chị xuất hiện vẻ cảnh giác, giọng nói xấu hổ cố gắng chống đỡ một cách yếu ớt.

- Nay, đang ở nơi công cộng đó. Cậu đừng có làm bậy nha.

- Em có làm bậy gì đâu. Toàn làm đúng không ấy chứ.

Bàn tay còn lại của tôi nhẹ nhàng đặt lên phần đùi trần trụi của chị mà vuốt ve. Làn da trắng ngần đàn hồi khi được những ngón tay ấn nhẹ, mặc dù là PT gym nhưng công việc chính của chị là yoga nên da thịt luôn luôn mềm mại. Quỳnh nắm lấy bàn tay hư hỏng của tôi khi thấy nó di chuyển càng ngày càng cao lên trên rồi lí nhí nói như van xin.

- Thôi mà, đừng như thế. Có ai nhìn thấy thì chị biết làm thế nào.

Đúng là Quỳnh khi ở trên giường và ngoài cuộc sống khác hẳn nhau. Nếu như khi ở bên ngoài chị ngại ngùng xấu hổ bao nhiêu thì khi chỉ có hai đứa lại hùng hục và mê đắm bấy nhiêu. Tiếng bước chân của phục vụ cũng đã vang lên sau lưng, tôi tiếc rẻ véo nhẹ vào đùi chị một cái nữa rồi mới bỏ tay ra ngồi thẳng dậy. Nhưng tất nhiên không có vụ dễ dàng như vậy, suốt bữa ăn gần như tôi chỉ xài một tay, còn tay kia thì luôn luôn được đặt trên một phần cơ thể nào đó của chị rồi.

- Giờ mình đi đâu nhì.

Tôi hỏi sau khi đã choàng cái mũ bảo hiểm vô đầu chị và dịu dàng cài quai. Hôm nay là đền bù cho những ngày không có thời gian dành cho chị nên chắc chắn mọi thứ sẽ dễ cho Quỳnh quyết định. Đưa một ngón tay lên môi ấn đo, hiếm khi chị thể hiện động tác dễ thương đến như vậy.

- Để coi. Chị chưa nghĩ ra, đến mấy cái club truyền thống đầu đầu lắm.

- Hừm... Vậy thì em có chỗ này. Cực kì thích hợp luôn. Ánh mắt chị đầy vẻ tò mò khi thấy nụ cười bí hiểm của tôi. Vỗ vỗ phía sau cái yên xe, tôi kéo tay chị ôm lấy bụng mình rồi nổ máy phóng đi...

Bạn đang đọc truyện *Thằng Khốn Nạn Và Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Oan gia ngõ hẹp

Nơi tôi và chị vừa đến không hề xa lạ một chút nào, đó chính là cái quán cafe thuộc quyền sở hữu của tôi. Thấy chị vẫn còn đang ngơ ngác vì khó hiểu, tôi dựng chân chống cái xe lên vỉa hè rồi dịu dàng nắm lấy tay Quỳnh đi vào bên trong. Mặc dù không phải ngày nghỉ cuối tuần nhưng buổi tối quán khá đông khách. Đạo gần đây tôi đã cho làm thêm một cái sân khấu nho nhỏ ở khu vườn bên trong.

Thật ra nói là sân khấu thì hơi quá, nó chỉ là một cái bục hơi cao chút, vài cái đèn và dàn âm thanh bình thường. Thêm một cây Ghita để khách nào ngẫu hứng có thể lên tự đệm đàn và hát, nếu không thì có thể check in chụp ảnh cũng được. Mặc dù quán đi theo phong cách yên tĩnh nhưng theo lời thằng An nói thì đôi khi cũng cần một chút gì đó vui vẻ nên tôi mới nghĩ ra trò này. Thường thì cuối tuần sẽ có vài bạn ở học viện âm nhạc gì đó đến hát, cát-xê chẳng bao nhiêu mà không khí lại vui vẻ gấp mấy lần.

Khách ngồi ở cả tầng dưới lẫn tầng trên đều có thể dễ dàng nhìn thấy bất kì ai đang hát ở trên sân khấu. May sao đúng lúc tôi và chị bước vào thì tầng dưới có một đôi vừa rời đi. Vẫy tay ra hiệu cho Yến dọn vài thứ trên bàn, tôi nhìn chị cười nói.

- Biết tại sao em đưa chị đến đây không.

- Hừm... Chị đang đợi cái lí do của cậu đây.

Quỳnh chống tay vào cằm, hơi nghiêng đầu vờ về mặt mong chờ trả lời tôi. Trong cái ánh sáng vàng vàng nhẹ nhàng của vài cái bóng đèn trên trần, lần đầu tiên tôi thực sự thấy Quỳnh đẹp một cách lạ kì. Bỏ đi lớp make up thường ngày, khuôn mặt chị chỉ còn duy nhất chút son đỏ trên môi. Cùng với cái áo trễ vai khiến Quỳnh vừa đơn giản lại vừa quyến rũ, vẻ đẹp của chị làm lu mờ tất cả ngay từ khi đặt chân vào đây.

- Đợi em một chút.

Tôi không kiếm chế được mà đặt lên môi chị một nụ hôn nhẹ nhàng trước khi rời đi. Gật đầu chào lại Vy và Yến khi tôi bước vào bên trong quầy bar. Mở cái tủ bên góc trong cùng ra, may sao tôi vẫn còn 1 chai Chateau mới khai ở đây. Đương nhiên quán cafe của tôi không bán mấy thứ này rồi, nhưng với một kẻ thích sử dụng loại chất kích thích có cồn này thì đi đâu cũng phải có. Đây là do tôi mang đến, thỉnh thoảng có high ở quán thì ngoài cafe ra có thể dùng rượu cũng được.

Quay trở lại bàn nơi có một người đang đợi mình, tôi đặt hai cái ly cao trong tay lên bàn rồi ngồi xuống. Ánh mắt chị hơi ngạc nhiên nhưng lại xen lẫn một chút ý cười và vài cảm xúc gì đó mà tôi không nhận ra. Quỳnh đón lấy ly rượu từ tay tôi rồi cùng nhẹ, hai ánh nhìn chạm vào nhau, không một ai lên tiếng, cả tôi và chị cùng cười rồi đưa cái ly lên. Vị chất dịu nhẹ lan tỏa khắp khoang miệng khi chất lỏng đỏ sẫm đi qua, cuối cùng là vị ngọt đặc trưng đọng lại trên đầu lưỡi khiến người ta mê say.

- Chị không ngờ đấy. Nhưng có rượu rồi vậy còn nhạc đâu ?

Quỳnh cười hỏi tôi trong khi vẫn đang nhắm nhấp rượu ở trong ly. Biết ngay là chị sẽ hỏi vậy mà, tôi chỉ lên cái sân khấu nhỏ phía trong sân rồi cười trả lời.

- Nhạc đó chứ đâu.

- Hình như hôm nay không có ai biểu diễn thì phải.

- Có, có em

Có lẽ tôi lại làm chị ngạc nhiên lần thứ 2 trong một buổi tối khi đứng lên đi thẳng lên cái ghế ở trên sân khấu. Giữa ánh sáng vàng trắng của những cái đèn xung quanh, tôi hít thật sâu rồi nhẹ nhàng cầm lấy cái ghita trong góc. Ngày xưa tôi học chơi đàn chỉ vì muốn tiếp cận Linh chứ thực sự không phải yêu thích nên chẳng đến nơi đến chốn. Nhưng không hiểu sao mấy tháng nay đêm nào cũng ôm lấy cái đàn của em gây từng sợi dây trong đêm, cuối cùng lại tự nhiên thành ra biết chơi. Tuy không được tốt và đôi khi còn sai nốt nhưng vài bài hát thì vẫn có được.

Chỉnh lại cái mic cho thật thoải mái, lần đầu tiên tôi chơi đàn ở nơi đông người nhưng chẳng hiểu sao lại giữ được vẻ tự tin đến thế. Vài người cả ở trên lầu lẫn dưới đã bị thu hút bởi ánh sáng phát ra từ cái sân khấu. Lại hít một hơi nữa để ném hết những suy nghĩ hỗn độn trong đầu ra, buổi biểu diễn của tôi chính thức được bắt đầu.

- Xin chào mọi người, hôm nay không phải là cuối tuần nhưng mình xin phép được sử dụng sân khấu của quán một lúc để có thể gửi vài giai điệu cho một người ở đây.

Dừng một chút để suy nghĩ lại lần cuối cùng vài lời mình sắp nói, sự chú ý của tất cả những người trong quán đều đổ dồn về phía tôi. Vài người trong số đó có lẽ biết cái thằng đang ngồi trên sân khấu là chủ quán cafe này nên quay sang xì xào với bạn mình. Tôi mặc kệ tất cả những ánh nhìn tò mò đó mà nhìn thẳng về phía Quỳnh rồi nở một nụ cười dịu dàng hiếm hoi.

- Chị thích nhạc Ứng Hoàng Phúc đúng không ? Bài này không được vui lắm nhưng...có vẻ phù hợp với chúng ta hơn cả.

Lướt ngón tay trên những cái dây đàn, từng nhịp điệu acoustic nhẹ nhàng vang lên. Giọng tôi không hay như anh Phúc nhưng cũng không đến nỗi quá khó nghe. Một chút gì đó trầm khàn chậm rãi lại thích hợp với từng giai điệu phát ra từ những sợi dây đàn.

Có một người vẫn yêu một người

Vẫn đợi chờ đâu cho người ấy không về

Tháng ngày buồn ập ôi ki niệm

Hát một mình hát cho nỗi nhớ đông đầy...

Tôi như đang thả hết tâm tư của mình vào trong bài hát, quán cafe vốn đang ồn ào bỗng chốc im ắng một cách bất ngờ. Không gian và thời gian như trôi chậm lại. Tôi có thể thấy gương mặt của chị xuất hiện nhiều biểu cảm khác lạ, ánh mắt có chút đau đớn lại có chút cam lòng.

...Có một người bước qua biết bao cuộc tình

Ngờ rằng mình là người hạnh phúc nhất trên đời

Đến một ngày bước chân mỗi một

Bỗng nhìn lại không còn ai đứng bên ta.

Tiếng hát nhỏ dần, ngón tay của tôi cũng đã dừng di chuyển trên những sợi dây đàn. Cảm xúc hơi khó chịu ở trong lồng ngực cũng dần biến mất. Đang định nói vài lời kết thúc thì đã thấy thân hình của chị xuất hiện trước mặt. Hai đôi môi chạm vào nhau trong khi cánh tay chị quấn chặt lấy cổ tôi. Tất cả đều bất ngờ trước hành động của một cô gái xinh đẹp nhất ở đây, thậm chí là người trong cuộc mà tôi còn thấy ngạc nhiên.

Ở vào thế bị động, tôi chẳng thể làm gì khác ngoài đáp lại nụ hôn nồng nàn của Quỳnh. Khẽ xiết chặt lấy cái thắt lưng mềm mại, cơ thể chị áp chặt lên người tôi cho đến khi nụ hôn hết thức. Chẳng biết là ai khởi xướng nhưng sau đó từng người một bắt đầu vỗ tay. Tôi không quen ở trong tình huống bị nhiều sự chú ý đến vậy, hơn nữa hình như còn có khá nhiều người bắt đầu bỏ điện thoại ra quay phim chụp ảnh.

- Cảm ơn sự ủng hộ của tất cả mọi người. Có lẽ mình xin nhường lại sân khấu cho một bạn khác thôi. Còn một điều nữa, tất cả các bill trong tối nay đều được giảm 50%. Cảm ơn các bạn.

Tôi và chị tay trong tay trở lại bàn của mình, nhấp một chút rượu vang cho cổ họng trơn tru. Không phải là vui cũng không phải là buồn, giữa tôi và Quỳnh giờ lại có chút gì đó khó nói. Cả hai chỉ im lặng thưởng thức chất lỏng màu đỏ sẫm thơm lừng ở trong ly. Rất nhiều ánh mắt vẫn tràn đầy sự hiếu kỳ thỉnh thoảng liếc về bàn của tôi và chị, có lẽ họ đang tò mò về người đẹp và một thằng may mắn.

Sau cùng, chị lại là người phá vỡ khoảng cách vô hình giữa cả hai. Quỳnh vuốt lại mái tóc, nở một nụ cười hiền hòa và đưa hai cái ly chạm nhẹ vào nhau.

- Cảm ơn cậu vì buổi tối hôm nay nhé.

- Tự nhiên em cảm thấy mình hơi sai. Lẽ ra em không nên hát bài đó thì hơn.

- Có gì đâu. Cậu đừng suy nghĩ, thôi mình về đi, uống cái này làm chị thấy muốn nghỉ ngơi chút xíu.

Quỳnh nháy mắt với tôi rồi hơi ngửa đầu uống cạn chỗ rượu còn lại trong cái ly cao. Đương nhiên là tôi hiểu cái nháy mắt của chị có ý nghĩa là gì rồi, chắc chắn đêm nay sẽ vô cùng mệt mỏi đấy. Nhưng vừa định đứng lên thì bất chợt có một bàn tay đập mạnh vào cái mặt bàn trước mặt tôi, khuôn mặt đầy tức giận của con nhỏ Lan Anh xuất hiện một cách đầy bất ngờ và chẳng có chút nào báo trước.

- Anh H... Ai đây? Anh đang làm cái gì vậy? Đúng là oan gia ngõ hẹp mà, rắc rối tới rồi đây...

Bạn đang đọc truyện *Thằng Khốn Nạn Và Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Thằng khốn nạn

Cái cảm giác lúc đó của tôi như thế nào nhỉ, nó gần giống bất gian tại trận nhưng lại đeo phải bất gian tại trận. Bởi vì cả Quỳnh lẫn Lan Anh đều không phải người yêu tôi, à thật ra thì tôi có nghiêng về chị hơn chút nếu so sánh. Cơ mà vụ quan trọng nhất là 2 người đều có một mối quan hệ rất khó nói với tôi. Hơn nữa đây là nơi đông người và tôi đang ở trong một tình huống dở khóc dở cười, vừa lảng mạn với một người xong thì bị một người khác bất gian. Vụ này đeo vui tí nào đâu mấy thằng đang thêm thường ở xung quanh kia.

- Đây là...

- Lan Anh bạn em

Tôi trả lời khi thấy Quỳnh lên tiếng hỏi sau vài giây sững sờ. Không một chút ngạc nhiên, chị hơi cúi đầu nở nụ cười, một nụ cười mang vài phần đau đớn nhưng rất nhanh cái sự đau đớn đó đã biến mất. Nhanh tới nỗi tôi không biết rằng có phải nó đã xảy ra không hay chỉ là do mình tưởng tượng thấy. Lấy lại vẻ mặt bình tĩnh và tự tin thường ngày, Quỳnh nhìn thẳng vào mắt Lan Anh, không một chút sợ hãi hay trốn tránh nào cả mà điềm nhiên nói.

- Này cô bé, ngồi xuống bình tĩnh đã rồi muốn nói gì thì nói.

- Ai cho chị cái quyền lên tiếng ở đây. Đồ trơ trẽn.

Tôi chưa bao giờ nghĩ con nhỏ Lan Anh là người hiền lành cả nhưng thế này thì hơi quá mức rồi đó. Chưa kịp nói gì thì “rầm” một tiếng nữa, con bé lại đập xuống bàn rồi gào lên hỏi tôi.

- Anh nói gì đi chứ. Tại sao anh làm thế với em chứ.

Lần thứ hai trong một buổi tối, sự chú ý của tất cả những con người ở đây lại đổ dồn vào tôi một lần nữa. Sự hiếu kỳ, há hê thậm chí của họ làm tôi phát bệnh. Con nhỏ thì tiếp tục bày tỏ sự phẫn nộ không ngừng nghỉ của mình.

- Bạn sao. Anh coi em là bạn sao. Vậy chị ta là cái gì? Cái gì chứ.

Câu hỏi của con bé như xoáy vào tâm trí của cả tôi và chị. Bất giác nhìn vào gương mặt Quỳnh, tôi thấy từng thoáng đau đớn, xót xa rồi lại cả cam chịu. Người đàn bà ấy cũng đang tự hỏi mình một câu hỏi như vậy. Bạn ư, không có bạn nào *** nhau ầm ầm, người yêu ư, tình yêu phải đến từ hai phía chứ không phải một chiều. Câu trả lời có lẽ đến chính tôi còn không rõ.

Quỳnh nhìn tôi, ánh mắt chị như muốn nói rằng đã đoán trước được sẽ có ngày như vậy. Chưa kịp đợi tôi phản ứng, chị đã lên tiếng trả lời câu hỏi của con nhỏ Lan Anh.

- Cũng như em. Chị chỉ là bạn của H thôi.

- Bạn? Có loại bạn nào mà ôm hôn nhau thắm thiết như vậy. Chị nghĩ tôi là con ngu sao.

Con bé gào lên trong khi chị vẫn nhẹ nhàng với nó. Mọi chuyện càng thêm phần rắc rối khi ngay lúc đó có thêm một nhân vật nữa gia nhập. Chẳng hiểu chui từ đâu ra một thanh niên lạ hoắc nhập hội góp vui. Thăng chả xông vào túm lấy cổ áo tôi nhấc lên, cơ mà cái tướng mét 7 mà đòi nhấc tôi thì hơi khó. Chắc tại do lúc đó tôi đang ngồi nên thăng chả không ngờ được cái tướng to như con trâu và hạng cân chênh lệch giữa 2 thăng. Nhưng lỡ đám lao rồi thì phải theo lao, thanh niên lạ mặt vẫn cố giữ bình tĩnh và về mặt tức giận, nắm đám giò lên dứ dứ tính đánh tôi thì bị con nhỏ Lan Anh kéo lại.

- Anh P... Anh làm cái gì vậy.

- Em còn bênh thăng sở khanh này được à. Bỏ ra để anh cho nó một trận.

Khoan khoan, hình như tôi vừa ngó thấy một cái cửa thoát hiểm ở đây thì phải. Từ đầu đến giờ tôi vẫn im lặng không nói vì dù sao mình cũng đuối lý, chưa biết làm thế nào thì lòi ra một thanh niên hồ báo tính lấy le với gái. Các bạn biết tính tôi rồi đấy, đầu phải tự nhiên mà để cho một thăng át ơ nào đó nắm lấy cổ áo định đâm mình được. Người ta hơn nhau là ở cái đầu, có quý nhân phù trợ thế này thì còn gì bằng.

Hình như thăng này và con nhỏ Lan Anh đi cùng nhau thì phải, chắc chắn thăng chả là một trong những cái đuôi của con bé. Mấy đứa con gái mới lớn xinh xinh thường thích đi thả thính, con nhỏ chắc chắn không phải là ngoại lệ. Bị tôi bỏ bê nên chắc kiếm đại một thăng nào đó đi chơi, oan gia thế nào lại chạm mặt nhau mới chết chứ.

- Chúng ta giống nhau mà. Không phải em cũng đang đi với bạn đó sao.

Nhếch mép nở một nụ cười trên khuôn mặt lạnh nhạt, bây giờ thì là ông ăn chả bà ăn nem, nó không có quyền gì để chất vấn tôi nữa. Sự bối rối xuất hiện trên gương mặt của con nhỏ Lan Anh, tôi biết quyền chủ động đã nằm trong tay mình rồi.

- Hơn nữa anh với em chỉ là bạn. Em lấy quyền gì mà cấm anh đi với người khác.

- Không... Không phải chúng ta là người yêu sao. Mọi thứ em đều cho anh rồi cơ mà.

Con nhỏ bám lấy một cánh tay tôi lú lú khóc. Thật sự mà nói lúc đó tôi thấy mình hơi khốn nạn, nhưng không phủ thì gái không thương. Vẫn giữ nguyên nụ cười nửa miệng, tôi gạt cánh tay của con nhỏ đang bám trên người mình xuống. Vừa bẻ lại cái cổ áo hơi nhàu tôi vừa nói.

- Chưa bao giờ anh nói rằng anh yêu em.

- Vậy từ trước đến giờ tại sao anh chiều chuộng với em như vậy chứ.

- Vì lúc đó em còn biết điều. Mọi quan hệ của chúng ta đơn giản là trao đổi thôi, em cho anh cái anh cần, còn anh trả lại em thứ em muốn.

Mới nói đến đó thì thanh niên đi cùng con nhỏ có vẻ chịu hết nổi, lại lao vô tính đập tôi nhưng kết quả vẫn bị Lan Anh kéo lại. Thăng chả xem chừng chắc thích con nhỏ thật chứ không như tôi, cái mặt tức giận nghe chừng cũng có nét lắm. Cơ mà dọa ai thì được chứ đòi dọa tôi thì hơi khó. Tính giải quyết gọn lẹ cơ mà nhìn thăng chả làm tôi ngứa mắt quá. Đặt một điều thuốc lên môi rồi châm lửa, trông tôi nhàn nhã như đang ở nhà vậy. Rút một hơi thuốc dài, vừa thở ra làn khói trắng tôi vừa nói.

- Cái gì cũng có giá của nó mà. Nhưng anh đoán thăng này không đáp ứng nổi nhu cầu cho em đâu, cả trên giường lẫn ngoài đường luôn. Haha

- mày nói gì đó? Thăng khốn.

- Mọi thứ giữa chúng ta đã sòng phẳng rồi mà. Hơn nữa em còn được đi khoe với đám bạn là chặn được một thăng nhà giàu chiều em như vong nữa đúng không?

Tôi phớt lờ thăng kia mà vẫn tiếp tục nói với con nhỏ. Đã phủ thì phải phủ hẳn một lần để cho nó hiểu, ngoan thì cái gì cũng có, tính kiểm soát tôi thì chưa có cửa đâu.

- Em biết tại sao em chưa bao giờ có những điều như anh đang làm với cô ấy không.

Con nhỏ vẫn im lặng với hai hàng nước mắt lăn dài trên má nhìn tôi. Ngay cả Quỳnh cũng giật mình khi bỗng dưng nghe tôi nói như vậy. Thậm chí tất cả mọi người có mặt lúc đó cũng tò mò, điều gì tạo nên sự phân biệt đối xử giữa 2 người phụ nữ này chứ. Hừm, có lẽ tôi đã bắt đầu trở thành một thăng khốn nạn rồi đấy.

- Vì cô ấy chỉ cần tình cảm, còn em thì có vẻ không cần lắm nhì.

Lan Anh sững sờ trước những lời nói phủ phàng của tôi, con nhỏ ngừng khóc, chỉ còn vẻ bàng hoàng trên khuôn mặt đáng thương. Một thoáng đau lòng và thương xót vụt qua trong tôi, dù gì thì con nhỏ cũng đã từng có quan hệ với mình mà. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, có lẽ thế này sẽ tốt hơn, nó sẽ tìm được một ai đó tốt hơn tôi hoặc ít nhất... không làm nó đau lòng như tôi.

- Mày... Thăng khốn, mày có biết cô ấy yêu mày đến mức nào không.

Thanh niên tên P kia cố vùng ra khỏi cánh tay con nhỏ Lan Anh để lao về phía tôi. Nhưng chẳng biết con bé lấy sức lực từ đâu ra mà nhất quyết túm chặt lấy thẳng cha. Nói bằng cái giọng khàn đặc vì khóc, con bé lắc đầu với nó.

- Bỏ đi anh. Không đáng đâu.

- Ừ không đáng. Mình về thôi em.

Hai đứa vừa diu vừa dất nhau đi ra ngoài. Những người hóng hót cũng bắt đầu quay lại vị trí của mình, mọi chuyện đã kết thúc rồi. Tôi vẫn ngồi ở đó, lặng lẽ hút từng điếu thuốc. Quỳnh hơi hơi hé môi định nói gì đó nhưng rồi lại thôi, có lẽ chị biết bây giờ không nên nói gì cả.

Không cần rót ra ly nữa, tôi bật nút chai rượu mà mình vừa đóng khi nãy đưa lên tu một hơi dài. Mặc dù nồng độ cồn của rượu vang không cao nhưng dù sao thì nó cũng là rượu, tôi muốn đầu óc mình tỉnh táo một chút sau mọi chuyện vừa qua. Làm một cô gái đau lòng, cảm giác cũng chẳng dễ chịu chút nào nhỉ. Có lẽ tôi đã hơi nặng lời với con nhỏ rồi, nó xứng đáng được yêu thương chứ không phải bị phủ phàng như vậy.

Thở dài một tiếng, tôi ném điếu thuốc xuống đất rồi dậm mạnh cái đế giày xuống. Có lấy lại vẻ bình thường để cười nói với Quỳnh. Buổi tối vui vẻ mà tôi đền bù cho chị đã hồng bết mắt rồi.

- Về thôi. Em hơi mệt rồi.

- Ừ. Cậu ổn chứ.

- Ổn hơn bao giờ hết. Đi thôi.

Tôi nắm lấy bàn tay chị kéo ra khỏi quán mà chẳng thêm đáp lại lời chào của mấy đứa nhân viên. Quỳnh ái ngại hỏi tôi khi ngồi lên phần yên xe phía sau.

- Cậu đi được không đấy?

Không nói gì, tôi chỉ im lặng nỏ máy đi thẳng. Tâm trạng tồi tệ và mất tập trung nên đi qua chung cư nhà chị mà tôi cũng chẳng biết. Quỳnh phải đập nhẹ vào lưng để đánh thức tôi từ dòng suy nghĩ miên man.

- Nay. Cậu đi đâu thế. Đến nhà chị rồi mà.

- À ừ. Vậy hả.

Dừng ở bên ngoài chung cư chứ không vào bên trong tầng hầm, tôi nói với chị.

- Thôi hôm nay em hơi mệt, muốn về nhà ngủ một chút.

- Ừ cũng được. Cứ đi xe chị về, mai mang qua phòng tập cũng được.

- Ừ. Em biết rồi.

Hơi chần chừ và lo lắng một chút nhưng rồi chị cũng quay lưng đi vào bên trong. Chẳng hiểu lúc đó đang nghĩ gì mà khi chị mới bước được vài bước thì tôi lại chạy theo. Bằng một động tác bất ngờ từ phía sau, tôi kéo vai Quỳnh quay lại rồi ngấu nghiến đôi môi đẹp của chị. Hơi ngạc nhiên nhưng chị cũng chẳng có chút phản đối nào, hai cánh tay cũng quấn lấy cổ tôi đầy nồng nhiệt.

Chẳng biết nụ hôn kéo dài bao lâu nhưng tôi chỉ dừng lại khi thấy khuôn mặt đỏ bừng và hơi thở dồn dập của chị. Hai đôi mắt lại va vào nhau, bất chợt, Quỳnh dành cho tôi một cái tát không chút thương tiếc. Lần thứ hai trong một buổi tôi chị lại khóc.

- Đồ khốn nạn.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Khốn Nạn Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Một mối

- Cái tát này là chị làm giúp cô bé lúc nãy.

Quỳnh nói trong khi hai hàng nước mắt lăn dài trên má. Tôi chỉ im lặng nhìn chị, không nói gì. Cánh tay chị lại vung lên lần thứ hai, tôi nhắm mắt, không né tránh. Dù sao thì tôi cũng là người sai mà, chị đánh đúng lắm.

Chuẩn bị sẵn tư tưởng để đón nhận con tức giận của chị, nhưng tôi nhắm mắt hồi lâu thì lại chẳng thấy gì xảy ra. Cánh tay Quỳnh vẫn còn ở trên không, nó run run rồi từng chút một chạm nhẹ vào bên má vẫn còn hơi rát của tôi xoa nhẹ. Thật nực cười, đánh họ người khác thì mạnh vậy mà đến phần mình thì lại không dám xuống tay. Rốt cuộc thì cái vẻ ngoài mạnh mẽ không che dấu nỗi sợ yếu đuối bên trong của người đàn bà ấy.

- Tại sao chị dừng lại? Đánh đi chứ đồ yếu đuối!!!

Tôi gạt cánh tay dịu dàng trên mặt mình xuống, lần đầu tiên tôi thô bạo với Quỳnh như vậy. Túm lấy hai vai của chị, tôi ép đôi mắt ướt đầm đang né tránh kia phải nhìn thẳng vào mình.

- Nào, em biết chị đang tức giận mà. Đánh đi chứ, đến việc đánh một kẻ khốn nạn như em chị cũng không làm được sao?

Không nói gì cả, Quỳnh chỉ vùng vằng khóc cổ đứt ra khỏi tay tôi. Nhưng dù sao chị cũng là phụ nữ, sức lực đâu thể bằng đàn ông được. Sau cũng có lẽ hơi mệt mỏi, Quỳnh chỉ lặng lẽ rơi nước mắt.

Các bạn hỏi tôi có đau lòng không hả? Có chứ, là tôi khiến chị như vậy mà. Từ đầu đến cuối là tôi nợ Quỳnh, chị làm tất cả mọi thứ vì tôi, còn tôi thì chỉ khiến chị đau lòng mà thôi. Con tức giận trôi qua nhanh cũng như cách mà nó ập đến vậy. Tôi dần bình tĩnh trở lại, hai cánh tay không còn xiết chặt đôi vai chị nữa mà bắt đầu lơ lửng rồi buông ra.

- Em không làm gì sai với con bé đó cả, mọi thứ đều là trao đổi công bằng và đáng lẽ nó phải nhìn thấy kết quả ngay từ đầu rồi.

Im lặng một chút để cho cái cổ họng khô khốc đắng chát vì khói thuốc lấy hơi. Tôi thờ dãi nhìn chị, cố gắng rít một hơi thuốc nữa để vài chất hóa học có trong đó làm não bộ tỉnh táo hơn. Vuốt vài giọt nước mắt vẫn còn vương trên má chị, cố hết sức tôi mới nói được những lời tiếp theo.

- Quỳnh này, chị đừng yêu em nữa được không.

- Không đâu.

Chị hoảng hốt dùng hai cánh tay ôm chặt lấy người tôi như sợ rằng nó sẽ biến mất ngay lập tức. Nếu như mọi lần khác tôi sẽ thoải mái thưởng thức từng xúc cảm mềm mại trên cơ thể chị nhưng bây giờ chỉ thấy mệt mỏi. Tôi đang sợ, sợ cảm giác trách nhiệm với thứ tình cảm vô điều kiện của chị. Từ đầu đến cuối, mặc dù đã cố gắng nhưng có lẽ không có cái giá nào cho tình cảm cả. Tôi nhận ra rằng mọi việc của mình làm chỉ đang khiến cho chị có một tia hi vọng nhỏ nhoi.

Tình cảm là thứ không thể cưỡng cầu cũng không thể ép buộc, một chút cũng không được. Ép mình làm một cái gì đó không thích là một cảm giác vô cùng khủng khiếp. Giống như ngày xưa tôi và Linh chia tay vậy, cả hai không muốn nhưng vẫn phải làm vậy. Quỳnh biết mọi thứ tôi làm chỉ xuất phát từ lòng biết ơn thôi mà. Có lẽ mọi chuyện không nên đi quá xa nữa nhì.

- Chị xứng đáng với một ai đó trân trọng và yêu thương mình hơn em. Đừng như vậy nữa, Quỳnh ạ.

- Cậu biết là chị không cần cũng không mong điều gì mà. Chị chỉ muốn được yêu cậu thôi.

- Dừng lại đi, em không muốn chị như thế này nữa.

Tôi gỡ vòng tay của chị ra, lạnh lùng quay người lại phía sau. Một cái ôm nữa tiếp tục đến, tôi có thể cảm nhận được những giọt nước mắt nóng hổi của chị rơi trên lưng áo mình. Nhưng lần này tôi sẽ không mềm lòng nữa, nên kết thúc thôi.

- Chúng ta đều mệt rồi. Bỏ đi Quỳnh, đừng tìm em nữa.

Không dám quay lại phía sau một giây phút nào nữa, tôi sợ những giọt nước mắt của chị sẽ làm đôi chân này bước đi không nổi. Bỏ lại cả cái Vespa của chị, tôi như chạy trốn khỏi một trong những người đàn bà yêu thương mình nhất cuộc đời. 3 tiếng đồng hồ, một buổi tối, tôi hoàn toàn biến thành một thằng khốn nạn.

...

Lại sắp đến lễ Noel rồi nhì, đường phố Sài Gòn tấp nập hơn thường ngày gấp mấy lần. Khắp nơi đều bắt đầu trang trí để mừng ngày Chúa ra đời. Quán cafe của tôi cũng giống như vậy, cây thông, hoa và đèn rực rỡ. Mọi vụ này đều do thằng An và mấy bé nhân viên làm, mang danh là chủ quán nhưng tôi chẳng hứng thú cũng chẳng giục giã gì mấy việc này. Nhiều lúc cảm thấy như thằng An mới là chủ còn tôi chỉ là khách qua đường thôi thì phải.

- Hút ít thuốc thôi bạn, rồi cù mày phổi đấy.

- Ừ. Xong việc rồi à.

Tôi hơi giật mình thoát ra khỏi dòng suy tư khi thấy cái vỗ vai của thằng bạn. Nó ngồi xuống cái ghế đối diện, chẳng ngần ngại gì mà cầm cốc trà loãng của tôi lên hớp một hơi dài. Thấm thoát thế cũng quen nhau được hơn một năm rồi nhì, nó không còn là thằng mọt sách mặt ngu ngơ như lần đầu gặp nhau nữa. Sự bon chen vất vả nơi phố thị, những trải nghiệm mới và vô số thứ khác khiến con người ta mạnh mẽ hơn. Nhưng cũng phải công nhận nó chịu khó và cố gắng thật, có lẽ tình yêu làm con người ta có một động lực thật to lớn.

- Tạm ổn rồi. Mấy đứa đang trang trí nốt cái cây thông là xong thôi.

Nó trả lời tôi sau khi cũng rút một điếu thuốc của tôi ra rồi thản nhiên đưa lên môi. Ném cho thằng bạn cái Zippo trong túi, tôi vừa cười vừa hỏi nó.

- Tao tưởng con Hương cầm mày hút thuốc cơ mà.

- Cầm là việc của nó còn hút hay không là việc của tao chứ. Ngày xưa cũng ghét mùi thuốc nhưng lên thành phố mới thấy nhiều lúc điếu thuốc có tác dụng thế nào.

Nó cũng cười ha hả rồi thờ ra một làn khói trắng lơ lửng.

- Đạo này mày với Hương thế nào rồi? Hai đứa vẫn ở chung à.

- Ừ vẫn. Tính ra cũng gần năm trời rồi đấy.

- Nhất ông còn đeo gì nữa, đi làm về có người nấu cơm dâng tận mồm.

- Sướng thì cũng có cái sướng nhưng nhiều lúc lại không thoải mái. Gớm cứ làm như mày đeo sừng ấy.

Tôi chỉ dám cười trừ không phản bác câu nào vì không chỉ nó mà rất nhiều người nhìn vào tôi cũng nói như vậy. Thậm chí ngay cả các bạn đồng nghiệp ở đây cũng thế đúng không. Nhưng phải ở trong hoàn cảnh của người ta thì mới biết mới hiểu được, không có gì là hoàn hảo cả. Phải biết chấp nhận và hài lòng với những gì mình đang có.

- A, anh An ở đây mà làm em đi tìm mãi. Hai anh xuống dưới xem thử thành quả buổi chiều của mấy đứa tại em nào.

Nhỏ Vy thò đầu lên từ phía cầu thang phá vỡ bầu không khí im lặng giữa hai thằng bọn tôi. Định không xuống vì cũng chẳng quan tâm đến việc xấu đẹp thế nào nhưng thôi, vui vẻ một chút động viên mấy đứa nhỏ cũng chẳng mất gì. Quán cafe của tôi đợt này khá đông khách nên phải thuê thêm một người trông xe nữa. Không phải sợ mất mà là khách đến hay đi xe lung tung trên vỉa hè, mấy lần phờng đến nhắc thành ra tôi mới phải làm thế. Hơn nữa ngay từ đầu tôi cũng chẳng hi vọng gì vào việc lời lãi mà chủ yếu làm cho vui, cuối tháng trả lương nhân viên chắc cũng không còn được mấy đồng.

Hai thằng lộp cộp đi xuống cái cầu thang sắt, đập vào mắt tôi là một cái cây thông được trang trí cẩn thận đặt bên cạnh quầy bar. Thành quả cả buổi chiều của tụi nhân viên nhìn cũng ổn đấy. Khung cảnh hơi buồn và ảm đạm thường ngày biến mất với sự xuất hiện nhiều ánh đèn và vài thứ trang trí đơn giản khác. Tụi nhỏ làm tốt hơn tôi nghĩ, đúng là sức sáng tạo của tuổi trẻ. Bất chợt một thân hình bé nhỏ với hai quả cầu mềm mại bám lấy cánh tay tôi. Gương mặt xinh xắn có mấy phần nhí nhảnh của Vy đã ở bên cạnh, con bé nở nụ cười như một đứa trẻ vừa được phiếu bé ngoan rồi nói.

- Được không anh? Tụi em làm cả buổi chiều đấy.

- Ừ. Không tồi.

Trái hẳn với sự vui vẻ của nó, tôi chỉ lạnh nhạt bình thản trả lời. Bình thường có lẽ tôi sẽ không tiết kiệm vài nụ cười nhưng tâm trạng hôm nay không được tốt cho lắm. Con nhỏ hơi xụ mặt ra vẻ không hài lòng, ít khi nó dám biểu hiện sự thân mật quá mức với tôi như vậy. Sau lần ở trong khách sạn đó tôi thấy mình nên giữ khoảng cách với nó thì hơn. Con nhỏ và tôi ở hai thế giới khác nhau.

- Tao thấy đẹp đấy chứ. Thế này mới nhiều khách chứ giữ mãi cái phong cách như cũ thì khách ai thêm vào.

- Tao không quan tâm vấn đề đó lắm. Hết Noel thì đổi lại như trước đi, tao không thích ngồi ở một chỗ quá nhiều đèn.

Sự thờ ơ của tôi khiến không khí vui vẻ giữa đám nhân viên chùng xuống. Lạnh lùng rút cánh tay ra khỏi người Vy, đã đến lúc về nhà rồi, không đi tập nên tôi muốn tự mình nấu ăn ở nhà. Con nhỏ hơi hụt hẫng trước động tác của tôi, bàn tay cô bám vào áo như muốn níu kéo rồi nhả ra rất nhanh.

Vừa mới bước ra đến ngoài cửa thì bỗng có tiếng gọi của con nhỏ Yến vang lên ở phía sau.

- Anh H ơi, từ từ đã.

- Việc gì đấy.

- Anh cho Vy quá giang một đoạn với. Tí em bận chút việc nên không về cùng nó được.

Vy với Yến làm ca buổi chiều ở chỗ tôi, bình thường thì hai con nhỏ đi chung xe rồi hết ca về cùng nhau. Thấy vẻ tự tiện sắp xếp của nhỏ bạn, Vy hơi nhăn mặt rồi nhìn tôi ái ngại xin lỗi.

- Không cần đâu anh ơi. Lát em về bus cũng được.

Liếc nhìn đồng hồ đã hơn 5h, cho con bé về sớm chút xíu cũng được. Tôi đã nói với các bạn là tôi dễ tính trong mấy vụ này rồi mà. Chẳng quan tâm đến vụ con nhỏ đang xấu hổ, tôi ngồi sẵn lên xe rồi ra lệnh.

- Lên xe.

Chương 32: Con mưa bắt chọt

5 rưỡi chiều, đường phố Sài Gòn chật ních người trong cái giờ tan tầm ấy. Vy ngồi sau lưng tôi, tay con nhỏ chỉ dám bám hờ vào phần viền áo bên dưới. Sài Gòn hôm nay không nắng mà lại mát trời báo hiệu một cơn mưa. Ít ra như vậy cũng tốt, tôi thích mưa hơn là ánh sáng chói chang của mặt trời.

Phòng trọ của nhỏ Vy ngược đường với nhà tôi, đưa nó về thế này rồi chẳng biết mấy giờ mình mới lết về đến nhà được nữa. Nhờ ơn vụ tắc đường mà gần tiếng đồng hồ tôi mới đưa được con nhỏ về đến dãy trọ.

Chẳng chút ngại ngần xấu hổ nào, tôi lao thẳng cái wave trắng vô con ngõ nhỏ, dừng ngay trước cửa phòng của Vy. Một đám lũ nhỏ cả trai lẫn gái từ mấy phòng khác thò đầu ra tò mò hóng hớt. Mấy con bé trong đám cất tiếng reu chọc khi thấy Vy bước xuống từ xe của tôi.

- Ủi, hôm nay Vy có người đưa về tận phòng kia.

Con nhỏ da mặt mòng xiu, xấu hổ chỉ dám cúi đầu cười. Tôi thì khác, mặt dày quen rồi nên chẳng có chút lúng túng nào, gật đầu chào lại tụi kia như xã giao rồi thôi. Xem ra nhiệm vụ của tôi đã xong rồi thì phải, hơn 6h tối, về đến nhà chắc cũng khá muộn đấy. Vừa mới định quay xe thì bắt chọt Vy lại kéo lấy cánh tay tôi. Vẫn khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ, con nhỏ cúi đầu lí nhí.

- Anh ở lại ăn cơm với em nha. Nay Yến không về, mình em buồn thiú á.

Thấy tôi dừng lại hơi đắn đo, Vy vội vàng nói tiếp như nín kẻo.

- Với cả anh về lại phải nấu cơm nữa, muộn rồi mà. Ở đây em nấu cho.

Việc tôi sống một mình chẳng phải bí mật gì to tát nên đương nhiên con nhỏ cũng biết. Nửa muốn về nửa muốn ở lại, nhưng cuối cùng thì tôi cũng là một thằng thanh niên, các bạn hiểu mà, ai mà không có máu lười. Hơn nữa nhìn con nhỏ cũng tội tội, tính tôi thì dễ mềm lòng quá trời. Thôi thì tặc lưỡi một cái, ở lại ăn với nó rồi về đi ngủ cũng được.

- Ở cũng được. Em không ngại với mấy người kia chứ.

- Dạ, hông sao đâu. Anh để xe vô đây cho người ta lấy lối đi nè.

Ném cái xe vô cái phòng trọ còn trống bên cạnh, chắc chưa có ai thuê nên trở thành chỗ cất xe. Lối đi ở đây chắc dựng hết cỡ được 2 con xe máy quá, mình để đây chắc người khác nghĩ đi ra đi vào quá. Vài tia sáng cuối cùng biến mất sau khi mặt trời khuất bóng, bầu trời sập tối một cách nhanh chóng.

Phòng trọ nhỏ Vy bé xiu ả, một cái giường đơn kê sát tường, một cái bàn đặt sát bên cửa sổ có vài thứ đồ linh tinh trên đó. Nhưng chỗ này được cái là có nhà vệ sinh và nhà tắm riêng, khỏi sợ vấn đề chung đụng. Con nhỏ đặt một cái bếp ga và một cái giá bát ở phía trong cùng đối diện cửa nhà tắm để có thể nấu ăn. Mọi thứ riu rít vào nhau vì chật hẹp, thậm chí cả cái phòng trọ này còn rộng bằng phòng tắm của tôi nữa. Sinh viên tính lẻ mà, dù sao cũng chẳng dễ dàng gì, bảo sao giờ tụi nó phải nhoi ra đi làm thêm.

Mặc dù chật hẹp nhưng có vẻ con nhỏ là người khá sạch sẽ thì phải, tôi thấy mọi thứ ngăn nắp chứ không có chút bừa bộn nào. Ngay cả cái sàn lát đá hoa tôi đang ngồi đây cũng thấy khá sạch sẽ. Nghịch điện thoại mãi cũng chán, mà thấy đến nhà người ta không làm gì cũng hơi ngại. Lăn lả ra chỗ con nhỏ đang lúi húi nhặt rau, cố gắng không nhìn vào cái cổ áo hở hên, tôi đánh tiếng hỏi.

- Có cần anh giúp gì không.

- Dạ thôi anh, để em làm được rồi.

Lại lúi thủ về chỗ cũ, tôi ngáp dài một tiếng vì chán nản. Thôi ra ngoài hút vài điếu thuốc cho dễ chịu, hút ở đây chắc hai đứa đều chết ngộp mất. Tôi đứng dậy mở cánh cửa gỗ mỏng dính ra rồi kêu con nhỏ.

- Anh ra ngoài hút mấy điếu thuốc cho thoáng nha. Lát quay lại sau.

- Vâng. Em làm xiu nữa là xong đây.

Cái ngõ tuy bé xiu nhưng vẫn có hai phần vỉa hè nhô ra hai bên, tôi ngồi bệt xuống đó rít từng hơi thuốc. Não bộ có chút tê dại vì bị làn khói trắng kích thích. Khu này khoảng chục phòng, sâu vào phía trong, phòng nhỏ Vy ở gần ngoài cùng. Khá muộn rồi nên phòng nào cũng mở cửa sáng đèn, tiếng bếp núc lịch lịch, tiếng nói chuyện xôn xao của cả nam lẫn nữ tạo nên một không khí rộn ràng đặc trưng của sinh viên.

Điếu thuốc cháy được quá nửa thì thấy một thằng mặc quần đùi áo ba lỗ chui ra từ một cái phòng gần cuối. Ngó thấy tôi đang ngồi hút thuốc, gã thân

thiện cười cười gật đầu chào rồi tiến lại gần. Đáp lại bằng một nụ cười xã giao, tôi tóm lấy bàn tay đang chìa ra trước mặt mình bóp nhẹ như lời chào.

- Bạn Vy đến chơi hả?

- Ủ. Một bữa cơm thay cho tiền xe ôm thôi. Hút không?

Gã cũng rút một điếu Marlboro trắng của tôi ra châm lửa hút rồi ngồi bệt xuống bên cạnh.

- Haha. Ông đang tán Vy à.

- Không. Tôi và Vy làm cùng quán cafe. Tiện đường đưa nó về thôi.

- À thế à. Tưởng ông tán nó thì hơi khó đấy.

Chả nhẽ bảo tao còn bắn vào mồm nó rồi cơ chứ tán tỉnh đéo gì nữa. Nhưng đây là suy nghĩ thôi, còn bên ngoài tôi chỉ cười không nói gì. Thấy thế thằng cha lại gọi chuyện tiếp.

- Ông tên gì nhỉ.

- H. Còn ông.

- Khang. Đang học cùng trường với Vy đây nhưng trên 1 khóa.

- Ờ thế bằng tôi. Nhưng tôi học XD.

Hai thằng ngồi nói chuyện bâng quơ trên trời dưới đất, trông vậy nhưng tôi khá dễ kết bạn. Ban đầu cứ tưởng thằng cha là vệ tinh của nhỏ Vy nhưng có vẻ tôi đã nhầm. Qua lời Khang kể tôi mới biết hắn đang ở với người yêu, sống thử cũng nửa năm nay rồi. Khá giống với thằng cu An bạn tôi, cơ mà nghĩ hơi rợn, hai đứa chen chúc trong một căn phòng trọ sinh viên chắc không phải là điều gì đó dễ chịu.

Mới nói tới đó thì có tiếng con gái kêu, thằng cha vội vàng chào tôi rồi đứng dậy quay về phòng. Tôi cũng rút nốt hơi thuốc rồi phui đi đứng lên, chắc Vy làm cũng xong rồi, giờ về là vừa nhỉ. Thời tiết này mà sao con nhỏ đóng cửa kín mít thế nhỉ, bộ không sợ ngột ở trong hay sao. Tôi hơi thắc mắc chút xíu rồi đẩy cái cửa phòng đi vào. Chẳng thấy Vy đâu mà chỉ có tiếng xối nước ào ào phía trong nhà tắm.

- Xong chưa Vy? Em đang làm gì đó.

Trả lời tôi là cái giọng hoảng hốt và xấu hổ của con nhỏ.

- Anh... Anh ra ngoài chút xíu nữa được không. Em đang tắm mà.

- Ờ

Thế đéo nào sớm không tắm muộn không tắm, đúng lúc tôi có ở đây thì lại tắm. Sau khi đóng cửa và đợi ở ngoài mấy phút thì có tiếng gọi của con nhỏ ở bên trong vọng ra.

- Anh... Anh H vô ăn cơm đi.

Đập vào mắt tôi là cặp đùi trắng muốt của con nhỏ không được cái quần đùi ngắn che hết. Kế đến là một cái áo phông màu xám với điểm nhấn là hai núm gì đó gồ lên. Khoan, wtf, con nhỏ không mặc áo ngực, vụ này dù đồ trắng trơn nha. Chắc nó cũng biết tôi đã thấy cái gì thì phải, làn da vẫn còn ửng ửng trên khuôn mặt bắt đầu đỏ bừng lên.

- Ủ. Thôi ăn cơm, xem em cho anh ăn món gì nào.

Tôi lên tiếng phá vỡ bầu không khí xấu hổ giữa hai đứa mà ngồi xuống ngó mâm cơm. Chắc con nhỏ quen kiểu thoải mái khi ở nhà nhe vậy rồi, không nên nghĩ linh tinh thì hơn. Tôi ngó mâm cơm mà cảm thấy ít nhất thì mình cũng không phí công làm xe ôm bắt đắc dĩ. Vài món đơn giản đúng kiểu sinh viên, trứng, đậu phụ rán với một đĩa bắp cải luộc.

- Em xin lỗi, hơi đơn giản đúng không? Bình thường em toàn ăn vậy à. Để lần sau anh thích món gì thì em làm nha.

- Ủ không sao. Anh không quan trọng, ăn no là được.

Thật ra tôi thích thế này hơn đi ăn ở ngoài, kể cả nhà hàng sang trọng cũng không bằng một bữa cơm ở nhà. Phải biết trân trọng người nấu ăn cho mình chứ. Cả bữa cơm hầu hết là Vy ngồi nhìn tôi ăn thì phải, thỉnh thoảng con nhỏ mới gọt gọt vài hạt cơm đưa lên miệng. Ăn ít xít vậy bảo sao ốm nhách, cơ mà không biết con nhỏ có ăn nhiều chán giò hay đu đủ không mà ngực to quá trời. Chẳng cần xứng chút xíu nào so với thân hình nó cả.

Một tiếng sấm bất ngờ khiến tôi giật mình dứt mắt ra khỏi hai quả tròn tròn không có gì nâng đỡ trước mặt. Kế tiếp là những mưa rơi lộp độp và cơn mưa đến ngay sau đó. Ăn lòn rồi, tôi không có thói quen mang áo mưa, được hôm đi xe máy thì dính ngay quả mưa gió bất chợt thế này.

Tự dưng mưa bất chợt thế này chắc cũng nhanh tạnh thôi, tôi tự an ủi mình như vậy. Cơ mà thế đéo nào ăn cơm xong con nhỏ rửa bát cả nửa tiếng rồi

mà vẫn chưa ngớt mưa thế. Tôi ngồi dưới đất, Vy bó gối ngồi trên giường, hai đứa nhìn nhau chẳng biết nói gì trong hoàn cảnh dở khóc dở cười này.
*** má, chắc chắn là ý trời rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thằng Khốn Nạn Và Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Ngụy quân tử

- Mưa to quá anh ha.

Vy cất tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng giữa hai đứa, con nhỏ vẫn ngồi trên giường với cặp đùi trắng muốt đầy mời gọi.

- Ủ. Sài Gòn hay mưa bất chợt mà em.

- Dạ. Giờ về anh có bận gì nữa không.

- Không. Sao thế.

Tôi hơi nhũn mảy khi nghe Vy hỏi như vậy, vội thì cũng không phải vội, chẳng qua tôi sợ việc ở phòng con nhỏ đến khuya sẽ làm nó mang tiếng thôi. Thật sự lúc đó cũng không có ý định gì cả, như tôi đã nói rồi đấy, Vy tốt nhất không nên dính dáng đến tôi.

- Đẳng nào cũng còn mưa. Anh chỉ em mấy bài tiếng Anh nha. Tại em sắp thi rồi mà chưa ôn được tí gì á.

Đẳng nào cũng vậy, thôi thì kiểm việc gì làm nhìn nhau cho đỡ ngại vậy. Thấy tôi gật gật đầu đồng ý con nhỏ mới dám vui mừng bật cái laptop rồi ngồi xuống bên cạnh. Mùi sữa tắm vẫn còn dính trên da thịt của Vy thì phải, tôi chưa bao giờ cảm thấy cặp giò của con nhỏ hấp dẫn như lúc đó.

Đéo hiểu trường con nhỏ dạy cái gì mà cho bài tập tiếng Anh khó thế, toàn từ ngữ chuyên ngành. Mặc dù tôi luôn luôn tự tin với cái trình tiếng Anh của mình mà giờ nhìn thấy cũng hơi hốt. Vừa xài từ điển vừa xem đề cương mà chặt vật mãi chưa xong. Do chỉ có một cái laptop nên tôi với con nhỏ phải ngồi sát vào nhau mới coi được. Các bạn biết rồi đấy, làm chính nhân quân tử khó hơn làm một thằng khốn nạn rất nhiều. Nhất là ở đây chỉ có cô nam quả nữ ở với nhau.

- Khó vậy hà anh?

- Ở à ừ. Để từ từ anh nghiên cứu.

Đang liếc liếc vào trong cái cổ áo hơi trễ của con nhỏ thì tôi giật mình trả lời. Thiệt tình, áo gì mà rộng quá trời, cảm giác cứ như kiểu mời gọi người ta xoi hai cái quả tròn tròn trong đó vậy. Đã thế con nhỏ còn kiểu nửa ngồi nửa quỳ, người hơi rướn về phía trước nữa chớ. Tôi nuốt một ngụm nước miếng, cố gắng đè nén thằng em đang lên con thêm thường phía bên dưới.

Và rồi cái gì cũng đến, hai ánh mắt vô tình chạm vào nhau, con nhỏ xấu hổ e thẹn còn tôi thì dâm dục và ham muốn. Ôm lấy gương mặt Vy bằng một tay, tôi chiếm lấy đôi môi hơi hé mở vì bất ngờ trước mặt mà ngấu nghiến. Con nhỏ kháng cự một cách yếu ớt, bàn tay đặt lên vai tôi đầy nhẹ còn môi vẫn mím chặt. Giống như một con thỏ nhỏ cố gắng gầy giữa lúc sắp chui vào miệng sói vậy. Tất nhiên, chắc tôi không cần giới thiệu ai là thỏ còn ai là sói nữa đúng không?

Một tay còn lại của tôi xiết chặt lấy eo Vy, dồn con nhỏ vào cái thế bị động. Và chỉ tốn 2s sau đó, một khoảnh khắc con bé định hé môi nói gì đó thì đã bị tôi chiếm lấy khoang miệng. Cánh tay con nhỏ mềm dần, không còn chống cự nữa mà chỉ đặt trước ngực tôi như phòng thủ mặc kệ cho cái lưỡi bé nhỏ bị tấn công. Đẹp bỏ đi cái bộ dáng lạnh lùng của chính nhân quân tử, tôi biến thành một gã thợ săn thành thạo từng bước đưa con mồi lên đĩa.

Không vội vã làm ra bất cứ động tác gì quá mức khi Vy vẫn còn cảnh giác, tôi chỉ ôm lấy cái eo nhỏ sau lớp vải cotton xoa nhẹ. Điều này giống như một sự trấn an và giúp con nhỏ có một cảm thấy an toàn để từ từ gỡ bỏ cảnh giác vậy. Lưỡi con bé cũng quấn lấy lưỡi tôi, đôi môi cũng bắt đầu đáp lại bằng những cái hôn những cái mút rụt rè. Tín hiệu tốt đến rồi đấy, tôi rời đôi môi của con nhỏ sau khi thấy hơi thở nó bắt đầu dồn dập và đứt quãng vì khó thở.

Mục tiêu tiếp theo sẽ là phần cổ và dái tai nhạy cảm. Bắt đầu mút nhẹ vào da cổ của Vy, lưỡi tôi rà nhẹ khiến con nhỏ nổi từng đợt gai ốc lên vì buồn. Hai cánh tay con nhỏ bắt đầu bám chặt vai tôi hơn khi cái tai bị cắn nhẹ. Cứ như thế, tôi không tiến xa hơn mà chỉ làm những động tác monoton nhẹ nhàng.

- Từ từ anh... Em mời quá.

Vy nói trong hơi thở dồn dập. Nãy giờ gần như là con nhỏ phải dựa vào cái thành giường thấp chịu đựng sự tấn công của tôi nên chắc hơi đau lưng thì phải. Tôi rời khỏi cái cần cổ đã xuất hiện vài vết bầm của con nhỏ, hai bàn tay ôm vào vòng eo thon thả mà nhấc lên. Bây giờ thì Vy đã ngồi trong lòng tôi, tư thế này có vẻ càng khiến con nhỏ xấu hổ hơn nữa.

- Thoải mái chưa, giờ thì tha hồ mà hôn nhé.

Tôi nở nụ cười trên choker nói với Vy rồi hơi ngửa đầu lên tiếp tục lấp môi con nhỏ bằng một nụ hôn nữa. Lần này chẳng có chút chống cự nào, hai cái lưỡi quấn lấy nhau một cách nhiệt tình. Tôi ném đi cái phần quần từ trong mình còn con nhỏ đẹp đi cái sự xấu hổ và e thẹn. Hai tay tôi nhẹ nhàng xoa lưng con nhỏ, rồi nhẹ nhàng chui vào bên trong cái áo phông rộng.

Một tiếng ư ơ nhỏ phát ra từ cổ họng con nhỏ khi bầu vú trần trụi bắt đầu bị tôi tấn công. Người con nhỏ hơi run lên chẳng biết vì sợ hãi hay phần kích nữa. Đây không phải lần đầu tiên tôi được chạm vào vú con nhỏ, nhưng vẫn hơi có chút ngạc nhiên vì kích cỡ to hơn mức cho phép của nó. Cơ mà bị thì bị chứ không phải mềm nhão chảy xệ đâu nha, cái này là vú to tự nhiên, hơi cứng và vạm vỡ.

Đang mải mê cái núm vú nhỏ nhỏ thì bất chợt Vy nhả môi tôi ra, hai tay ôm chặt lấy cổ khiến cơ thể của cả hai dính chặt vào nhau. Tất nhiên chẳng còn khoảng trống nào cho tôi thực hiện hành vi đồi bại nữa mà đành phải ôm lấy lưng con bé vô tội. Chắc do tốc độ giao tiếp cơ thể của tôi hơi nhanh làm Vy hơi sợ. Thôi từ từ cho con nhỏ bình tĩnh chút đã, tôi vuốt ve nhẹ nhàng phía sau lưng như an ủi con nhỏ đang sợ hãi trong lòng mình.

- Em định làm anh chết ngộp hả.

Bị tôi trên choker, Vy mới hơi buông lỏng hai cánh tay đang ôm cổ tôi ra. Con nhỏ vẫn xấu hổ, gương mặt cúi gằm xuống không dám nhìn thẳng vào tôi. Cái nét xinh xắn nhẹ nhàng hơi e thẹn của Vy luôn làm người đối diện thấy yêu thương thì phải. Tôi hôn nhẹ lên trán con bé rồi nói bằng cái giọng hơi ngập ngừng.

- Anh xin lỗi, chẳng hiểu sao lại không kiềm chế được mình.

- Dạ. Không sao... Em... Dạ.

Coi kìa, con nhỏ còn xấu hổ đến mức không nói thành lời nữa cơ. Hai đứa ngồi im lặng, ôm nhau trong bầu không khí bối rối. Bất chợt tiếng gõ cửa phòng vang lên và phía bên kia là cái giọng quen thuộc của con Yến.

- Vy ơi!! Ngủ chưa đấy?

Cả tôi lẫn Vy đều giật mình, giống như kiểu bị bắt gian tại trận vậy. Nhỏ Vy mặt hốt hoảng, đưa một ngón tay lên môi ra hiệu cho tôi im lặng rồi cất tiếng trả lời.

- Oii. Chuẩn bị ngủ rồi đây. Gọi gì tớ đấy?

- Yến vừa đi chơi về có mua chè cho Vy này. Mở cửa ra tớ đưa cho.

Tôi vội vã lác đầu với Vy, giờ mà để con nhỏ Yến biết mình nửa đêm vẫn rúc đầu ở đây chắc tôi kiếm lỗi mà chui xuống mất. Nãy ngót ngốt mửa định chui rút rồi mà tự nhiên dính vào cái món cháo lưỡi thành ra tôi quên mẹ nó luôn. Cái này gọi là tình ngay lý gian mất rồi, có mười cái mồm cũng không cãi được. Con nhỏ cũng gật gù đầu ra vẻ hiểu ý tôi rồi cất tiếng trả lời.

- Thôi Yến ơi. Vy lên giường sắp ngủ rồi nè. Ngại dậy lắm.

Nghe bạn nói vậy, nhỏ Yến ra điều cũng tiếc nuối lắm rồi cũng đành thôi. Giờ thì vỡ mồm thật rồi, tôi mà ra ngoài lấy xe đi về nhờ con nhỏ Yến nhìn thấy chắc chết nhục mất. Vy xem chừng cũng biết tôi đang khó xử, lại là một cái cúi đầu xấu hổ, con nhỏ lí nhí nói.

- Thôi anh ngủ tạm đây một đêm nha. Giờ mà về thì...

- Ừ. Anh hiểu rồi.

Thấy tôi đồng ý, con nhỏ nở một nụ cười nhẹ rồi đứng dậy khỏi người tôi, chạy vào nhà vệ sinh. Dù sao thì vụ này cũng hơi có chút ngượng ngùng, chắc Vy còn ngại nên mới vậy. Thề với các bạn, tôi là một người rất ngại qua đêm ở bên ngoài. Đi chơi đêm nhậu nhẹt cũng nhiều nhưng hầu hết nơi tôi đặt lưng xuống đều là cái giường ngủ quen thuộc ở nhà. Nói chung tôi có khá nhiều nguyên tắc sống và cái việc không qua đêm bên ngoài là một trong số đó.

Lát sau con nhỏ mới chui từ trong nhà vệ sinh ra, chẳng biết nó làm cái quái gì trong đó mà lâu thế. Tôi vẫn ngồi ngơ ngác ở dưới đất, hoàn toàn rơi vào thế bị động. Dù sao thì cũng là phòng người ta, mình đâu thể quá mức tự tiện được.

- Hơi chật chút xíu. Anh chịu khó nha.

Con nhỏ nói sau khi hơi nằm nhích vào trong cái giường đơn nhỏ xíu. Nghe tôi tả chắc các bạn cũng biết diện tích căn phòng nhỏ cỡ nào rồi đúng không. Đã thế lại chỉ còn có một cái quạt, tôi cũng muốn nằm đất lắm nhưng tấm này hơi nóng. Thành ra hai cơ thể một cái to lớn nhiều mỡ còn một cái bé nhỏ đành chen chúc nhau trên cái giường nhỏ.

Thật tình lúc đó tôi cũng định nhắm mắt ngủ nếu 15 phút sau không có tiếng cười khúc khích phát ra từ phía bên kia vách tường mỏng dính. Các bạn đừng hiểu lầm, vụ này không có chút xíu kinh dị nào hết. Kế tiếp sau tiếng cười đó là tiếng nam nữ đang nói chuyện rì rầm, rồi bắt đầu có những âm thanh kì lạ. Và cái điều quan trọng nhất là tất cả những thứ đó đều phát ra từ phía phòng con Yến.

Hừm, hóa ra là ngoài tôi ra thì cũng có một thanh niên khác đang “ngủ” ở phía bên kia vách tường. Tiếng người thờ phỉ phò xen kẽ với tiếng rên rì nhẹ nhàng, thỉnh thoảng lại có tiếng “cọc cọc” như cái gì đó va vào tường. Đến đây chắc có thằng ngu cũng biết tụi nó đang làm gì rồi.

Thiệt tình, tôi đã định đè nén thủ tính trong người mình xuống rồi, cơ mà có vẻ không ổn. Trí tưởng tượng phong phú đôi khi cũng không tốt thì phải. Trong đầu tôi đang nghĩ đến cảnh một thằng nào đó hùng hục đóng từng nhịp vào cặp mông to tròn của con Yến. Thằng em tưởng chừng đã ngoan ngoãn lại vuron vai thức giấc mặc kệ cho thằng anh toát mồ hôi vì khó chịu.

Nãy giờ chắc mới cỡ được 15 phút trôi qua, đương nhiên là Vy chưa ngủ và cũng nghe thấy cái âm thanh mà tôi đang nghe. Một hơi thở khác lạ nữa bỗng nhiên xuất hiện ở ngay bên cạnh tôi. Nhỏ Vy trở mình, trong bóng tối lơ mơ tôi có thể thấy con nhỏ quay người vào phía trong để che dấu cho hơi thở bắt đầu dồn dập của mình.

Haizz,, Quân tử hay một thằng khốn nạn thì cũng cần *** như người bình thường...

Bạn đang đọc truyện *Thằng Khốn Nạn Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã!

Không gian chật hẹp tối tăm cộng thêm tiếng rên rỉ từ phòng bên cạnh khiến tôi thấy kích thích một cách kì lạ. Vụ này giống hệt như mấy cái món swing gì đó mà mấy lần tôi nghe tụi bạn nói chuyện. Hai đôi nam nữ vào chung một phòng, cùng nhau làm tình trên hai cái giường riêng biệt, chỉ nhìn nhau làm tình thôi chứ không trao đổi. Hình như cũng có lần thằng Huy voi bạn tôi rủ chơi món này rồi, cơ mà chắc tính tôi có hơi chút truyền thống nên không ham hố gì lắm.

Trở lại với tình cảnh lúc đó của tôi, cái vách mỏng dính tất nhiên không có chút xú tác dụng cách âm nào hết. Hừm, nói quá một chút thì bỏ cái vách đi chắc cũng thành swing thật. À mà không đúng, nãy giờ tôi chỉ nghe bên kia vật nhau thôi chứ đã được miếng nào đâu. Nhưng trong cái điều kiện quá mức xô đẩy đó, tôi thể với các bạn chứ thằng nào nhịn được làm chó hoặc cũng có thể làm gay. Thậm chí là chưa cần những độc giả ở trên diễn đàn chửi mà chắc chắn là con nhỏ Vy sẽ chửi tôi là thằng ngu đầu tiên. Tôi thì tôi không muốn làm chó, làm gay hay làm một thằng ngu, thôi thì nhắm mắt đưa cu vậy.

Tôi nhích gần vào tấm lưng con nhỏ, cánh tay khè quàng sang ôm nhẹ lấy cơ thể của nó. Không một động tác chống cự, Vy nằm im như đã ngủ say từ bao giờ. Tôi biết chắc chắn con nhỏ chưa ngủ, nhưng thế này thì...cứ phải gọi là đèn xanh mời anh xoi em đi chứ còn gì nữa.

Vẫn như lần trước, xoa bụng con nhỏ chán chê tôi mới đưa tay dần lên cao. Bầu vú to tròn đã nằm gọn ghẽ trong bàn tay của kẻ nhiều kinh nghiệm thì làm sao mà thoát được nữa. Vy vẫn nằm yên, mặc kệ cho tôi vò vò hai bầu vú và đầu ti bé xíu của mình. Nhưng cơ thể con bé thỉnh thoảng hơi run run mỗi khi cái núm vú bị tôi vờ nhanh một chút. Đã thế phía sau còn bị tôi hôn nhẹ nhàng lên khắp phần gáy và bờ vai lộ ra bên ngoài. Âm thanh rên rỉ đầy sung sướng từ căn phòng bên kia và những động tác mon men trốn nhẹ nhàng của tôi khiến con nhỏ càng ngày càng bị kích thích.

Chỉ mất vài phút nắn bóp nhẹ nhàng tôi đã khiến cho hai đầu vú của con nhỏ cứng lên. Bất chợt, Vy quay người lại, đôi môi của con nhỏ áp lên môi tôi mà hôn mà mút. Hơi bất ngờ một chút trước sự chủ động của Vy nhưng tôi cũng ngay lập tức đáp trả. Hai cái lưỡi quấn quýt xoắn lấy nhau trong khoang miệng trong khi một tay tôi vuốt dọc sống lưng con bé xuống đến khe mông.

Môi và lưỡi giao lưu với nhau tạo thành những tiếng chùn chụt. Cả người tôi đè lên con nhỏ, tham lam thưởng thức cơ thể mềm mại bên dưới. Dục vọng đã đánh tan lớp màng ngăn cách giữa hai con người. Quần áo được lột bỏ với tốc độ ánh sáng để da thịt trần trụi có thể chạm vào nhau.

Bóng tối đã làm cảm giác xấu hổ biến mất hoàn toàn, Vy chủ động đưa tay xuống dưới nắm lấy con cu cương cứng của tôi. Thằng nhỏ được bàn tay con gái chạm vào nghe chừng khoái tận, trương lên hết cỡ. Cơ mà tôi không phải là một fan của HJ, gì chứ cảm giác được một cái lưỡi mềm mại ẩm ướt chăm sóc con cu vẫn thích hơn chứ nhì.

Lật người con nhỏ lên trên người mình, tôi muốn dạy Vy cách phục vụ đàn ông chứ không phải nằm im như một khúc gỗ. Một tay vừa ôm vừa bóp mông con bé, tôi thì thâm trong khi cắn nhẹ vào tai của Vy.

- Nhớ những gì lần trước anh dạy không?

- Dạ...Em có nhớ một chút.

- Vậy thì làm đi thôi.

Trái với sự nâng niu như lần ở trong khách sạn, bây giờ tôi đem đến cho con bé một cảm xúc mới, cảm xúc bị chinh phục bởi con đực mạnh mẽ. Đôi môi của Vy hôn nhẹ cổ tôi, xuống tới lồng ngực. Vy liếm vú tôi giống y như khi nãy tôi bú vú nó vậy, bàn tay bên dưới hết vuốt ve con cu rồi lại xoa nắn hai hòn dái. Phải công nhận là con nhỏ rất nhớ bài học lần trước, đã thế còn có mấy phần tiến bộ nữa chứ.

Con nhỏ chắc cũng biết là tôi đang hài lòng, ánh mắt nó vui vẻ như trẻ con được phiếu bé ngoan vậy. Hai bầu vú đung đưa cạ nhẹ vào con cu phía bên dưới như muốn dụ dỗ thằng bé vậy. Thế, kiểu gì thì kiểu sớm muộn tôi cũng sẽ dạy nó món kẹp chả. Đây nhẹ vào đầu Vy, thằng em của tôi đã xuất hiện trước mặt con nhỏ.

- Tôi giờ làm bài kiểm tra rồi cô bé.

Tôi nói trong khi ấn con cu vào miệng của Vy, cảm giác ấm nóng bao bọc lấy cái đầu khác khiến tôi thở hắt ra một hơi thoải mái. Không tệ, so với lần trước ở khách sạn thì phải nói rằng có tiến bộ rõ rệt. Tôi xoa nhẹ vào đầu Vy như khích lệ con nhỏ, tiện tay nhấn hơi mạnh một chút để làm một cú deepthroat. Có vẻ như hơi bất ngờ khiến con bé bị nghẹn thì phải, bàn tay đập đập vào đùi tôi như cầu cứu.

Vội vàng nhả con cu ướt sũng nước miếng ra, con nhỏ khó thở húng hắng ho một cách khổ sở. Cũng phải thôi, tự dưng bị tọng con cu vô tới tận cổ họng, nghĩ thấy cũng thương thương con nhỏ. Nhẹ nhàng ôm cơ thể trần truồng của Vy vào trong lòng, tôi cười vừa hối lỗi vừa nịnh nọt.

- Xin lỗi. Tại em làm anh sướng quá đó mà.

- Dạ. Mai một anh đừng làm vậy nữa nha.

- Ừ anh biết rồi. Giờ để anh làm em sướng nhé.

Tôi nói rồi đẩy người Vy nằm xuống, cái quần đùi cũng đã rời khỏi đôi chân của con nhỏ. Các bạn biết gì không, nó còn không mặc cả quần lót nữa mới ghê chớ. Vụ này chắc chắn có ý đồ từ trước rồi. Kéo hai đùi con bé ra rộng thiệt rộng. Con bướm ngon lành với đám lông xum xuê như mời gọi đã ở ngay trước mặt. Con nhỏ thấy tôi chăm chú nhìn vào giữa hai chân nó thì mắc cỡ, bàn tay luống cuống cố gắng che đi nơi thâm kín của mình.

Không vội vã gấp gáp gì cả, tôi chỉ cười trấn an Vy. Hôn nhẹ lên những ngón tay đang che chắn đám lông đen, cơ thể con bé dần thả lỏng sau những cử chỉ nhẹ nhàng của tôi. Úp mặt vào cái mu đầy lông của Vy, tôi tham lam thưởng thức hương vị đàn bà đầy hấp dẫn. Thật sự, trên đời này cái mùi khó miêu tả nhất chính là mùi I**, mỗi người đàn bà lại có một mùi hương quyến rũ riêng. Thiết nghĩ trên đời này mà đeo có vân tay thì nên lấy mùi I** làm chứng minh thư cũng được.

Mu bướm con bé cao, hai môi lớn hơi hé mở, bên trong là cái môi nhỏ đang rỉ nước. Mỗi cái bướm con nhỏ nhiều lông quá, tràn lan từ phía trên mu xuống tận cả hai cái môi lớn. Tôi không ngại vết mẩn nhưng nhiều lông quá thì cũng hơi ngán, hoặc cũng có thể nói gu của tôi là sạch sẽ, tốt nhất là không có lông. Nhất định phải kêu Vy dọn dẹp bớt đi mới được.

- Ôi anh... Ừ... ừ

Con bé giật mình rên lên hai tiếng rồi vội vàng lấy tay tự che lấy miệng mình. Bên dưới bị tôi tấn công liên tục bằng một ngón tay và môi lưỡi. Hạt le của Vy sưng lên, nước nhờn tuôn ra lênh láng. Một tay của tôi đưa lên nắm chặt lấy bầu vú căng tròn của con nhỏ, thỉnh thoảng lại vỗ thật mạnh cái núm vú đã cứng như hạt đậu.

Cơ thể con bé quặn quai, lưng hơi cong lên vì con sướng dồn dập truyền tới não bộ. Một tay Vy ghì chặt lấy đầu tôi, cố gắng ấn vào cái mu bướm với những sợi lông đen ướt sũng. Thân công vết mẩn đá hạt le của tôi cỡ Quỳnh còn chết lên chết xuống thì đám ba con bé này sao đỡ được. Cơ mà cũng hơi ngột naha, bướm con nhỏ nhiều lông quá, đã thế bây giờ lại còn đang tuôn nước ầm ầm.

- Ôi... Em chết... mất... Anh...

Tiếng rên rỉ ngắt quãng phát ra từ cổ họng con nhỏ, cái mu bướm giật giật trong khi từng đợt nước nhờn trắng trắng tuôn ra. Căn phòng kín tràn ngập mùi vị đặc trưng của đàn bà. Tôi quệt đám dâm thủy vẫn còn dính dưới cằm, không ngần ngại tặng cho Vy một nụ hôn sâu và mặn mòi.

Vừa mới lên đỉnh, người con nhỏ nhũn ra, sức mấy mà chống cự. Tôi nhả gần hết đồng nước nhờn vào miệng con bé. Nghĩ lại cũng hơi kinh dị nhưng trong tình dục thì chuyện này chẳng có gì cả. Địt các bố còn chơi được thì nước loàn ăn thua gì. Cứ phải gọi là lĩnh dịch thập toàn đại bổ.

- Anh... Ghê quá.

- Ha ha. Toàn nước của em mà. Có gì đâu mà ghê.

Vy xấu hổ không dám cãi, con bé chỉ kéo cổ tôi xuống ôm chặt lấy. Để cho nó ôm một hồi tôi mới thì thầm trêu chọc.

- Thôi. Nhanh không nước nó khô hết bây giờ, lại mất công anh liếm lại từ đầu.

Kinh nghiệm hơn lần trước, tôi vội lấy cái ví trong túi quần, lôi ra một cái bao cao su Durex. Thời buổi loạn lạc mà, lúc nào cũng phải đề sẵn trong người phòng thân chứ. Ấn cái bao cao su vào tay con nhỏ, tôi ra lệnh.

- Đeo vào cho anh.

Bàn tay con bé luống cuống xé cái vỏ ngoài, giống y như lần đầu xài vậy. Tôi hơi tiếc rẻ kéo miệng con nhỏ ra đút cu vào nhấp nhấp mấy lần cho ướt nước miếng. Mất mấy phút cái áo mưa mới trùm kín hết con cu của tôi. Khẽ kéo hai chân con bé ra hai bên, day nhẹ vào con bướm lấy đà, “ót” một cái thẳng em của tôi đã chui vào bên trong cái khe ẩm ướt.

- Hic... Anh từ từ thôi em thốn.

Vy rên rỉ trong khi tôi cũng toát mồ hôi hột với con bướm chặt chẽ của nó. Cơ mà chỉ mất vài giây đầu, tôi lấy đà đóng từng nhịp vào thật sâu bên trong con nhỏ. Cảm giác tê dại lan tỏa khắp não bộ khiến tôi cũng buột miệng rên lên vài tiếng thoải mái. Bướm con nhỏ khít thật, hoàn hảo ôm trọn vẹn lấy con cu.

Bám lấy hai bầu vú của Vy làm điểm tựa, tôi vừa *** theo kiểu truyền thống vừa tranh thủ nắn bóp một hồi. Phải công nhận một điều, con nhỏ là một trong những người đàn bà có bộ ngực đẹp nhất mà tôi từng được sờ hữu. Nó to, núc ních thịt nhưng lại cứng chứ không hề sệ, một bàn tay của tôi bóp mà vẫn còn thừa. So với cái thân hình mảnh mai của Vy, thì thực sự nếu không cỏi ra hoặc sờ tận tay chắc không ai tin được kích cỡ của nó.

Chơi chán kiểu truyền thống tôi lại nằm xuống cho Vy lên trên cưỡi ngựa. Nhìn con nhỏ vừa nhún vừa lấy một tay bịt miệng sợ mình rên to quá đến là tội. Cái giường gỗ ọp ẹp rung lên từng nhịp khi hai cơ thể cùng di chuyển.

Cả tôi lẫn Vy đều ướt sũng mồ hôi, căn phòng kín mít ngột ngạt vì hai đứa không dám mở cửa sổ. Giữa lòng Sài Gòn mà chỉ có một cái quạt be bé thì chắc chắn là không đủ sức để giảm tải nhiệt độ rồi. Mọi thứ tôi nay sẽ đều hoàn hảo nếu như không khí có thể mát mẻ thêm chút xíu nữa. Giờ tôi mới thấy trải nghiệm làm tình trong một căn phòng trọ ọp ẹp và nhế nhại mồ hôi có vẻ không được dễ chịu cho lắm.

Sức nóng và sự ngột ngạt trong không khí khiến cảm giác sung sướng giảm hẳn đi so với bình thường. Ok hoặc cũng có thể nói tôi là một thằng công tử đi, chịu khổ thế này không quen. Con nhỏ nhìn được khoảng gần chục phút thì mặt nhợt, nằm gục lên người tôi khiến da thịt ẩm ướt dính vào nhau.

Trong một cái hoàn cảnh hơi bí bách thế này khiến tôi cũng giảm mấy phần hứng thú, nhưng bên dưới thằng em vẫn cứng lên căng tức. Hơi bám vào hông con nhỏ nâng lên, tôi nhấp từ phía bên dưới vào cái khe bướm khít rịt. Có lẽ do sự khác biệt của 40 kg và 80 kg nên cảm giác nóng nực của Vy không mãnh liệt như tôi. Con bé vẫn nhiệt tình ôm chặt vào cổ tôi, miệng rên rỉ từng tiếng thoải mái.

Bình thường có lẽ tôi sẽ không ngại việc đại chiến 300 hiệp với con nhỏ, nhưng hôm nay thật sự tôi chỉ muốn ra thật nhanh. Con cu không được sự kim nén, nhấp một lúc đã thấy tê tê của biểu hiện muốn trối. Tôi hoàn toàn thả lỏng cơ thể để cho thằng em phun ra một đồng tính dịch vào trong cái bao cao su.

Cố gắng đến bây giờ là coi như tôi đã tận lực rồi. Đẩy vật thân hình con nhỏ sang một bên, tôi tròng cái quần vào rồi vội vàng kéo cái then cửa ra ngoài. Ở lâu trong này dễ mai có vụ một cặp nam nữ chết bị ngộp trong lúc làm tình lắm. Thoải mái hít không khí thoáng mát để chịu một hồi tôi mới để ý thấy trên cái vỉa hè bên cạnh có một thằng đang ngồi hút thuốc.

4 con mắt nhìn nhau, cái ngõ khu trọ chỉ có duy nhất ánh đèn trắng đục mờ mờ của loại bóng điện rẻ tiền. Tuy vậy tôi vẫn có thể thấy đó là một thằng con trai khá béo, bụng phệ và cái lưng như một cái phản thịt đầy mỡ. Thằng kia cũng giật mình khi thấy tôi bất ngờ mở cửa chui ra. Khoan, khuôn mặt này có chút quen thuộc. Trong cùng một khoảnh khắc, cả hai thằng đều cùng nhau buông tiếng chửi thề ngay khi nhận ra đối phương.

- *** má, sao mày lại ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Thằng Khốn Nạn Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Im lặng

Người ta bảo càng lớn càng ít bạn, tính tôi dễ dãi, xã giao nhiều nên bạn bè cũng không phải ít. Nhưng thực sự để mà được tôi coi như là anh em, xưng là bạn thân thì rất ít. Thật ra ít cũng không sao, chất lượng là được. Như thằng An, tính nó thật thà, hiền lành kiểu thực sự luôn nên tôi rất quý nó. Mọi công việc ở quán cà phê một phần do tôi tin tưởng, một phần do nó cũng có năng lực quản lý nên gần như chẳng bao giờ tôi phải để ý đến. Nhưng nó cũng chưa bao giờ lợi dụng cái sự tin tưởng đó của tôi để làm một cái gì đó khuất tất. Thằng bé coi vậy mà tính sông phẳng thấy ghê luôn chứ không giòn.

Ngoài thằng An, trong đám bạn đại học của tôi còn có thằng Huy vui. Gọi vui cho lịch sự chứ bình thường tôi gọi là thằng *** mập ***. Thằng này không hiền như thằng An, tính nó thích ăn chơi hưởng thụ nhưng lại chơi rất đẹp với bạn bè. Ông bà già có tiếng nói ở Sở nên gia cảnh thằng này không phải dạng vừa. Trong cái đám hay bu lấy nó thì chắc tôi được tính vào một trong số những thằng đẳng hoàng nhất.

Hai thằng bạn như hai cái thái cực vậy, một thằng hiền lành còn một thằng thì ăn chơi sành sỏi, một thằng gầy như que củi còn một thằng thì béo khác gì cái xe lu. Còn tôi thì lại như một phiên bản trung hòa của hai tụi nó vậy. Nhưng có một điểm chung, tụi tôi chơi với nhau rất vô tư, chưa bao giờ có một chút vụ lợi xen vào giữa những cuộc vui.

Trở lại với con hẻm tối om với ánh đèn trắng lò mờ của đêm hôm đó, ngay trước mặt tôi bây giờ là một trong hai thằng bạn chí cốt. Vâng, chính xác là Huy vui cho độc giả nào còn đang thắc mắc. Sau lời chào hỏi đầu tiên có vẻ hơi to tiếng, cả tôi và nó đều giật mình đưa tay lên miệng ra dấu im lặng. Đêm rồi đêm rồi, đây là khu trọ sinh viên chứ không phải trong bar mà có thể ngoác mồm lên.

Thằng bạn vẫy vẫy tay ra chỉ ra cái đầu ngõ vắng teo để có thể giao tiếp một cách thoải mái. Hai thằng rón rén bước từng bước như ăn cắp vật vậy. Đứng dưới cái cột điện với cái bóng đèn trên cao, nụ cười dễ tiện xuất hiện trên khuôn mặt tròn xoe của thằng bạn tôi.

- Hề hề, người anh em, người anh em. Chúng ta quả là có duyên.

- Có duyên cái tiền sư nhà mày áy. Sao mày lại ở đây?

- Thì tao cũng đang làm việc giống như mày làm đó. Người anh em hỏi gì kì lạ vậy. Hề hề.

- Cái thằng *** mập *** này. Gái ở chỗ tao mà mày cũng dám la liếm à.

Tôi thụi cho nó một đấm vào vai, tất nhiên chẳng có vẻ gì là xi nhê với cái đồng mỡ trên người thằng nhỏ cả. Thằng bạn tôi vẫn cười khà khà vui vẻ, một cánh tay của nó khoác lên vai tôi trong khi tấm tắc.

- Thì bạn ăn thịt rồi cũng phải chừa cho anh em một chén canh chứ. Nếu không phải mày có một chân với con nhò gầy gầy kia thì tao cũng thụi cả nó rồi.

- *** má, bỏ nha mày. Tao cấm mày rờ tới nó đó.

- Gì mà nghiêm trọng vậy người anh em. Sao? Yêu nó rồi hả?

Ngó qua khuôn mặt đều giả của thằng bạn, tôi thờ dãi không trả lời. Rút một điếu 3 số trong tay nó rồi châm lửa, hai thằng ngồi bệt xuống cái chân cột điện như tụi nghiện đang hút chích. Tôi ném dòng suy nghĩ của mình vào làn khói trắng đang lơ lửng bay lên cao. Với tôi, có lẽ Vy chỉ là một công cụ giải tỏa tình dục, thậm chí tôi cũng lười dành cho con nhò những cử chỉ yêu thương sau khi thỏa mãn.

Còn con nhò, cái thứ tình cảm mà nó đang dành cho tôi có lẽ không phải là tình yêu. Đó như là một bản năng của giống cái, muốn tìm một nơi đủ sức che chở cho mình thì phải. Tôi biết điều đó, cố gắng tránh xa con nhò nhưng cuối cùng lại thành ra thế này. Mọi thứ đi hơi xa so với tầm kiểm soát của tôi rồi. Hết mớ bong bóng này đến mớ bong bóng khác, tôi bắt đầu cảm thấy sợ dính dáng đến đàn bà rồi đấy.

- Huy này, mày và tao có phải là bạn không?

- Trời đất, tao đùa xiu thôi mà mày căng vậy.

Cánh tay to đùng nặng nề của thằng bạn khoác lên vai tôi như cầu hòa. Chắc nó tưởng tôi giận vì nó định xoi hàng của tôi. Ném điếu thuốc xuống đất, tôi nhìn thằng vào mắt thằng bạn rồi nói.

- Con bé dính tới tao là đủ khổ rồi, đừng làm nó thêm phần tổn thương nữa. Mày chén con Yến chắc cũng mất kha khá tiền rồi đúng không? Những đứa như con Yến, nó chỉ tiếc cái xe, cái ví của mày thôi. Còn Vy nó khác, tao không muốn nó phải thương tâm nữa. Hiểu ý tao chứ?

- Được rồi. Có gì đâu mà căng. Thỉnh thoảng tao đòi gió tí thôi chứ ghê tao kiếm đâu chả có.

Thằng Huy vẫn cười hề hề nhưng tôi biết nó tôn trọng những gì mà tôi vừa nói. Nó cũng ném điếu thuốc xuống đất rồi đứng dậy phui phui cái đít quần. Khuôn mặt béo tròn của nó nhìn tôi cười nói.

- Thôi, đi vào không người ta lại tưởng tao với mày đang chích đấy.

- ***. Có thằng nghiện nào béo như mày đâu. Mà vào làm gì, ngồi tí cho thoáng đã, trong đây nóng vl.

- Ủ nóng thế thì tao mới bảo vào lấy xe về. Đm phòng trọ đéo khác gì phòng xông hơi.

Tôi phì cười trước vẻ bức bối của thằng bạn, cơ mà cũng phải, béo như nó chịu sao thấu nhiệt độ ở đây. Nó cũng rủ tôi đi về cùng, thiết tình lúc đó tôi nghiêng về cái điều hòa ở nhà hơn, nhưng nghĩ làm thế thì tệ với Vy quá. Lỡ rồi thôi ngủ tạm đây một đêm rồi mai về cũng được, an ủi con nhò tí xui vì nãy tôi vô tâm quá.

Chui lại vô căn phòng trọ hơn chục mét vuông, ánh sáng hắt vào khiến tôi thấy thân hình đầy đủ quần áo của Vy đang quay vào phía trong. Rón rén từng bước chân, tôi nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh con bé. Cứ định ninh rằng Vy đã ngủ từ bao giờ nhưng bỗng nhiên tôi nghe thấy một tiếng nấc nhẹ, rồi lại một khịt mũi.

Con nhò đang khóc chẳng? Một thoáng đắn đo xuất hiện trong tôi khi bàn tay đưa lên tính ôm cơ thể của Vy vào lòng rồi lại thờ dãi hạ xuống. Tôi chọn cách im lặng bỏ qua như không biết gì cả rồi chìm vào giấc ngủ. Con bé nên tránh xa tôi ra trước khi mọi chuyện tồi tệ hơn. Hôm nay sẽ là lần cuối cùng chuyện này xảy ra.

...

Sự ồn ào và vội vã của xóm trọ khiến tôi tỉnh lại từ con mộng mị. Căn phòng trọ vẫn đóng kín cửa chỉ có một chút ánh sáng từ bên ngoài hắt vào nhưng cũng đủ để tôi thấy thiếu mất sự tồn tại của Vy. Con nhò dậy sớm như vậy để làm gì nhỉ? Tôi ngồi dậy vuốt mặt vài cái cho tỉnh ngủ, tỉnh mở cửa chui ra ngoài cho thoáng nhưng lại sợ gặp người trong xóm nên đành thôi.

Vớ lấy cái điện thoại tính xem giờ thì tôi mới nhận ra rằng nó đã hết pin từ lúc nào rồi. Căn phòng nhỏ này khiến tôi cảm thấy như bị tách biệt khỏi xã hội vậy. Rút một điếu thuốc ra châm lửa, tôi mặc kệ việc căn phòng của Vy bị ám mùi mà thoải mái rít vài hơi dài. Hơn 2 chục tuổi đầu và nghiện thuốc nghiện rượu, đã thế còn làm nhiều việc xấu, thế này sớm muộn gì tôi cũng gặp quá báo mất thôi.

Sang nửa điếu thuốc thứ 2, chắc cỡ 15 phút trôi qua thì thấy tiếng lạch cạch mở cửa. Vy bước vào, một tay xách mấy bọc gì đó còn tay kia phẩy phẩy cho bớt khói thuốc trong phòng. Con nhò nhăn mặt hơi khó chịu vì mùi thuốc lá nhưng cũng không trách cứ gì tôi mà dụi dăng hời.

- Anh dậy lâu chưa? Em mua đồ ăn sáng cho anh rồi này.

- Ư anh vừa dậy thôi. Xin lỗi em về vụ khói thuốc này nhé, anh hơi ngại ra ngoài.

- Dạ, em hiểu mà. Anh vô rửa mặt đi cho tỉnh rồi ra ăn sáng nè.

Sự ân cần và chu đáo của Vy làm tôi tự cảm thấy xấu hổ trong lòng. Điều đó càng khiến tôi quyết tâm tránh xa con nhỏ hơn bao giờ hết.

- Thôi có lẽ anh phải đi rồi. Lát còn lên giảng đường không thì bị cấm thi mất.

Lời nói dối trắng trợn của tôi khiến vẻ hốt hắng và ửng đỏ xuất hiện trên khuôn mặt con nhỏ. Vy không dám nấn nỉ tôi ở lại nữa, con nhỏ chỉ “dạ” nhẹ một tiếng rồi thôi. Nhưng ngay khi vừa mới bước gần đến cánh cửa, một vòng tay ôm chặt lấy tôi từ phía sau. Khuôn mặt nhỏ nhắn áp sát vào lưng áo sơ mi và giọng nói có chút tội nghiệp của Vy vang lên.

- Anh sẽ không bỏ rơi em chứ?

Cuộc đời tôi đi học mười mấy năm trời, chưa bao giờ có một câu hỏi nào khó như câu hỏi của Vy lúc đó. Tôi im lặng, con bé im lặng, cả hai im lặng, tất cả đều im lặng cho một quyết định đau lòng. Nhẹ nhàng gỡ hai tay của Vy ra, tôi thờ dãi rồi dứt khoát bước đi mà không quan tâm đến những giọt nước mắt đang rơi phía sau lưng.

...

Đường phố Sài Gòn buổi sáng đầy hơi hả và đông đúc, mọi người đều vội vã cho công việc của mình còn tôi thì lại thơ thẩn ngắm từng hàng cây ven đường. Từ lúc em đi, tôi đang sống kiểu gì vậy? Vô định, buông thả, dễ dãi và sắp trở thành một thằng cặn bã chẳng?

Tôi nhớ em, tôi nhớ mùi son môi nhẹ nhàng trên cốc cà phê quen thuộc. Không biết em có nhớ tôi nhiều như tôi nhớ em không nhỉ? Ở phương trời xa xôi, cách nhau cả một đại dương to lớn, không biết em có vui vẻ và hạnh phúc không? Hi vọng em không như tôi... Đúng vậy, cô bé của anh là người mạnh mẽ mà.

Tôi tự hỏi và tự trả lời, trong đầu xoay tròn đầy mớ hỗn độn. Có lẽ bây giờ nên về nhà và làm một giấc thì hơn. Cánh cửa nhà quen thuộc hiện ra trong mắt của tôi. Khoan, có điều gì đó lạ lạ. Chắc chắn trước khi ra khỏi nhà tôi đã khóa ngoài rồi cơ mà nhỉ.

Liếc vào trong sân thì đã thấy có thêm một cái xe nữa, chuẩn con xe quen thuộc của ông già tôi rồi. Mà vẫn chưa dừng lại ở đó, khi mở cổng ra dắt con Wave trắng của tôi vào thì bỗng nhiên có một màu đỏ nổi bật bên cạnh hai cái ô tô. Con Vespa này là của Quỳnh mà, tại sao nó lại có mặt ở đây, lại còn cùng với xe của ông già tôi nữa.

Một dự cảm không lành xuất hiện trong đầu tôi. Chẳng có nhẽ trên đời này lại có nhiều sự trùng hợp kì lạ đến vậy. Đéo phải đâu các độc giả yêu quý của tôi ạ, đó gọi là quả báo khi bạn làm nhiều việc xấu.

Nếu bạn nào còn nhớ thì căn nhà của tôi kiểu dành cho người độc thân, tầng trệt là gara để xe, sâu hơn một chút là phòng bếp và phòng ăn. Tầng trên sẽ là một phòng khách rộng với tủ rượu và vài thứ linh tinh khác. Cuối cùng cao nhất là một phòng rộng vừa để ngủ vừa để làm việc của tôi.

Nếu các bạn đã hình dung ra được rồi thì cũng dễ hiểu thôi. Ngay khi tôi vừa bước lên hết cái cầu thang nổi lên phòng khách, 8 con mắt nhìn tôi chăm chăm mà chẳng có chút thiện chí nào cả. 3 người, 2 cụ thân sinh và một partner. Các bạn đừng nghĩ tôi đếm nhầm nhé, ông già tôi đeo kính nên chả là 8 con mắt.

- Xin chào. Có việc gì mọi người ở đây đông đủ quá vậy?

Tôi rụt rè đưa tay lên gỡ gỡ đầu chào hỏi. Không ai đáp lại mà chỉ im lặng nhìn tôi, à tất nhiên là không phải một cái nhìn thân thiện đầy yêu thương đâu. Thật ra vụ im lặng này cũng dễ giải thích, ba má tôi mà im lặng thế này thì chắc chắn ông bà ấy đang bức thẳng con quý tử này rồi. À còn Quỳnh, im lặng cúi đầu trông cứ như con dâu ra mắt bố mẹ chồng ấy nhỉ.

Hồi bé mà thế này chắc cũng xoắn phết đấy, nhưng giờ thì khác, gan tôi giờ to lắm. Chẳng thấy ai nói gì nên tôi buông tiếp một câu rồi tiếp tục di chuyển.

- Mọi người cứ nói chuyện tiếp đi nhé. Con hơi mệt nên đi ngủ đây.

- THẮNG MẮT DẠY NÀY, MÀY VẪN CÒN BÌNH THẢN ĐƯỢC NHƯ THẾ À? Bà má tôi phát huy, quát một tiếng như Sư Từ Hồng của Tạ Tồn khiến thằng con trai giật nảy mình...

Bạn đang đọc truyện *Thằng Khốn Nạn Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Tình yêu và sự mù quáng của đàn bà

- Ấy, sao tự nhiên má lại gắt với con vậy?

Hơi giật mình chút xíu thôi chứ tôi vẫn thân nhiên đáp lại bà mà đang trợn trừng mắt đầy yêu thương. Cơ mà coi bộ đáng không sợ trời không sợ đất của tôi, nghe chừng cơn tức giận của bà càng ngày càng tăng cao thì phải.

- Mày vô đây tao biểu. Đứng xó rỏ ở đó chi.

- Được rồi. Đây, con ngồi xuống rồi đây.

Tôi ngồi phịch xuống bên cạnh Quỳnh, cố gắng bỏ đi sự tồn tại của chị ở trong căn phòng này. Chị vẫn ngồi cúi đầu, hai bàn tay nắm chặt đặt trên đầu gối, có lẽ đang tồn tại một chút khó xử giữa tôi và Quỳnh thì phải.

- Rồi. Má biểu gì con ạ?

- Riết rồi không ai dạy được mày nữa phải không?

Vừa mới tỉnh mở miệng ra nói thì ông già ném cho tôi một cái tròng mắt ra hiệu kiểu “tình cha con có chắc bền lâu”. Ngay tắp lự, bao nhiêu thứ đang định nói tôi nuốt tuột lại xuống cổ họng.

- Mày đi đâu mấy đêm liền không về hả thằng kia?

Ngó thấy tôi im re chịu trận, bà má nghe chừng đã hơi hài lòng nhưng vẫn lên tiếng chất vấn.

- Dạ... à con... à hôm trước con nhậu bên nhà thằng bạn say quá nên ngủ luôn bên đó.

- Thế còn hôm nay, đi đâu bây giờ mới về? Nói tao coi thử.

Thiệt tình, má con bao nhiêu năm nay mà sao bà thích làm khó tôi quá trời. Giờ mà tôi lại hùng dũng bảo đêm qua con chơi trò xếp hình ở phòng một con nhỏ nào đó chắc bà lại dè tôi làm thâm trái nhà quá. Hơn nữa lại có cả Quỳnh đang ở đây, da mặt tôi có dày cỡ nào thì cũng biết ngại chớ. Liếc liếc ra hiệu cho bà mà là có cả người ngoài ở đây mà bà không chịu hiểu, đã thế còn ăn nguyên một tràng nữa.

- Liếc liếc cái gì. Mày có biết là sáng nay tao đến thấy con bé ngủ gục ngoài cổng đợi mày về không. Đi tối ngày không biết về, có cái điện thoại thì không liên lạc được. Mày tính để má mày tức chết phải không.

- Dạ má điện thoại con hết pin mà.

- Mày thích trà treo với tao không? Cả hai ngày hôm nay buổi sáng tao qua đều thấy con nhỏ đợi mày. Mày đi ăn đi chơi nhậu nhẹt xong để con gái nhà người ta như thế coi có được không?

Tôi sững người im lặng nhìn chị, tôi biết Quỳnh vẫn cố gắng gạt tôi nên mấy đêm nay mới không về nhà ngủ. Không ngờ hôm nào chị cũng chờ cả đêm ngoài đường. Vậy nếu tôi không về, cô gái này sẽ... đợi đến khi nào đây.

- Mày chơi bời ít thôi, đòi tao đã hỏng một thằng con rồi, mày coi làm sao thì làm đó.

Cho đến tận bây giờ, thằng anh tôi có nhà có xe, vợ con đang hoàng nhưng má vẫn coi nó là một thằng hư hỏng bởi vì cái quá khứ vào tù ra tội và chính cái công việc mà nó đang làm. Thế giới của má tôi nhỏ lắm, hầu hết chỉ xoay quanh công việc nhà, nuôi dạy mấy đứa con và giờ là trông vãi đứa cháu nội. Nói quá một chút, tư tưởng của má tôi còn cứng nhắc và cũ hơn cả ông già.

- Còn nữa, con phải có trách nhiệm với những mối quan hệ của con. Má biết mày là người như thế nào nhưng có những thứ đừng để mất đi rồi mới hối tiếc.

Bà má dịu giọng hơn khi thấy thằng con cứng đầu ngồi im chịu trận. Bà nói câu sau xong còn có ý liếc sang bên phía Quỳnh một cái thật thâm ý khiến chị đỏ bừng mặt. Má biết chị từ đợt vô viện thăm tôi, mà các bạn biết tính mấy bà mẹ rồi đó, bất cứ một đứa con gái nào thân cận quá mức với con trai bà thì y như rằng sẽ được mặc định là người yêu.

Và bây giờ, bà bắt gặp Quỳnh ngủ gục trước cửa nhà tôi, nguyên một câu chuyện drama phụ tình giống mấy cái phim Hàn quốc đã được vẽ ra trong đầu bà. Đương nhiên nhân vật chính là thằng con trai khốn nạn của bà và một con nhỏ hết lòng bị phụ bạc. Đúng là phụ nữ mà, mềm lòng với dễ đồng cảm quá trời.

- Má nói rồi đó nha. Mình là con trai thì phải rộng lượng phóng khoáng lên chớ, ai lại để con gái nhà người ta như thế chứ.

- Má... Không phải như má nghĩ đâu má.

- Cái cái gì. Tao dè ra mày mà tao lại không biết à.

Mặc cho tôi cố chống chế một cách yếu ớt, bà má chốt một câu xanh rờn khiến thằng con trai cãi không nổi luôn. Chưa dừng lại ở đó, bà còn quay sang bên phía Quỳnh, nhẹ nhàng đầy tình cảm nắm lấy một bàn tay của chị mà nói.

- Con coi giùm bác thằng trời đánh này nhé. Cái thứ gì đâu cứng cổ cứng đầu không ai dạy được. Có gì con cứ nói với bác, không phải sợ nó.

- Má... Con có phải trẻ con đâu mà trông với nom cái gì.

- Mà im. Ở đây ai to nhất?

- Dạ má ạ.

Tôi thả người dựa lưng vào cái ghế sofa ỉu xìu trả lời. Nói như bà thì đến bố tôi cũng chịu thua ấy chứ, à khoan, đúng là ông thua thật. Thao thao bất tuyệt một hồi nữa thì hai cụ mới chịu ra về. Giờ tôi mới thấy tác hại của việc ở riêng, các bạn sẽ không bị nạt mỗi ngày mà sẽ dồn cả vào một ngày nào đó đẹp trời.

Thiệt ra nói là ở riêng chứ tôi vẫn về nhà bên kia ăn cơm đều xong lại quay về đây ngủ. Các bạn cũng hiểu mà, thanh niên ai chả lười, vừa đỡ phải nấu cơm lại vừa có không gian thoải mái. Không biết các bạn như nào chứ tôi khá thích kiểu sống như thế này, ở bên kia nhiều lúc có tụi trẻ con sang, mà tính tôi thì lại thích yên tĩnh nên nhiều khi hơi khó chịu. Tất nhiên không phải tôi không thích trẻ con, chơi với tụi nó một lúc thì còn được chứ ở lâu chắc tôi phát điên mất. Dù sao thì bất một thằng thanh niên hai mấy tuổi đầu đang ăn chơi mà phải đi trông trẻ thì ai chịu thấu.

Trở lại với căn phòng khách nhà tôi, lúc này chỉ còn tôi và Quỳnh đang ở đó, ngồi cạnh nhau, im lặng. Chưa bao giờ tôi và chị lại rơi vào một tình huống khó xử như bây giờ, có lẽ đang có một khoảng cách vô hình giữa hai con người thì phải. Cuộc đời thật kì lạ với những mối quan hệ kì lạ.

- Chị ngồi chơi nhé. Em đi tắm đây.

Đến tôi cũng không thể ngờ được có ngày mình lại khách sáo với chị đến vậy. Thậm chí đến Quỳnh cũng giật mình bất ngờ, chị nhìn tôi thần thờ, đôi mắt đỏ hồng, ầng ầng nước như sắp khóc đến nơi vậy. Còn tôi, vẫn giữ nguyên vẻ thờ ơ trên khuôn mặt, bước thẳng về phía cầu thang một cách vô tình.

Tôi thường tắm rất lâu, nhắm mắt và ngâm mình trong làn nước ấm là một cách thư giãn không hề tồi. Chính xác thì thói quen này của tôi được thừa hưởng từ Linh. Lúc em còn ở Việt Nam, hai đứa vẫn thường tắm chung. Đó là một khoảng thời gian thực sự hạnh phúc của tôi và em. Còn bây giờ thì... Không hẳn là buồn như lúc Linh mới đi mà cảm giác thiếu đi một thứ gì đó khiến mọi thứ trong cuộc sống của tôi trở nên rất nhạt nhẽo và vô vị. Nó giống như bạn cứ đi hoài đi hoài trên một con đường, và cái con đường đó trống trải, chẳng có điều gì khiến bạn thực sự hứng thú nữa.

Châm một điếu thuốc rồi nằm dài trong bồn tắm tận hưởng những làn khói trắng lẫn lộn với nhau trong không gian ẩm ướt. Hình như tôi đang hút nhầm một điếu thuốc đã được trộn lẫn với thảo dược thì phải. Mọi thứ có vẻ như đang mờ dần trong khi mí mắt tôi bắt đầu nặng trĩu xuống.

Mặc dù sự tỉnh táo đang sụt giảm một cách nhanh chóng nhưng tôi vẫn kịp nhận ra có một thân hình đang đứng bên kia cánh cửa phòng tắm. Cánh cửa kính bị mờ đục bởi hơi nước được mờ ra, Quỳnh bước vào với cơ thể đầy hấp dẫn của chị và đương nhiên là chẳng còn mảnh vải nào trên đó cả.

Chẳng hiểu sao lúc đó tôi không hề ngạc nhiên với sự xuất hiện của chị, rõ ràng là bất ngờ nhưng mà lại cứ như đã biết sẽ như vậy. Hoặc, có thể nói rằng chất kích thích từ điếu thuốc đang cháy ở trong tay của tôi đây khiến mọi cảm xúc đều bị bão hòa đến mức thờ ơ lạnh nhạt.

- Em nhớ anh lắm.

- ...

Quỳnh nhẹ nhàng bước vào trong cái bồn tắm lớn, khuôn mặt chị áp vào hõm cổ tôi trong khi hai cơ thể dính lấy nhau trong làn nước ấm. Tôi vẫn để yên cho chị nằm trên người mình, im lặng không nói gì. Đằng sau khuôn mặt vẫn luôn bình thản đến lạnh nhạt không cảm xúc của tôi là một chút bối rối. Lời xin lỗi cứ nghẹn ứ ở trong cổ họng mặc dù tôi đã cố hết sức để có thể đưa nó ra ngoài. Có lẽ rằng cái tôi của một thằng con trai quá sức lớn khiến cho tôi không tài nào hạ thấp mình được.

- Em xin lỗi. Anh đừng như thế nữa.

Thật buồn cười, chính chị lại là người nói lời xin lỗi trước. Vẫn là câu nói cũ mà tôi thường dùng, đàn bà là một giống loài kì lạ, nhất là đàn bà khi yêu. Trong mắt họ, chỉ có người mình yêu mới là thứ quan trọng nhất, còn những cái khác, dẹp hết đi. Tôi thương chị, cô tình đầy chị tránh xa một kẻ không tốt như tôi mà sao chị lại chẳng hiểu. Chị như một con thiêu thân, biết lao vào lửa là sẽ đau đớn nhưng cũng chỉ hi vọng một phút huy hoàng.

Đôi môi mềm mại của chị bắt đầu hôn dịu dàng vào cổ tôi. Cái kiểu mon ton nhẹ nhàng của Quỳnh vẫn luôn luôn là một vũ khí lợi hại chết người. Thằng em bên dưới đã bắt đầu rục rịch ngóc đầu lên hóng hót một cách hưng phấn. Đương nhiên mọi biểu hiện của nó đều được chị nắm bắt đầy đủ theo đúng nghĩa đen luôn.

Một tay vươn xuống nắm lấy con cu đã cứng ngắc của tôi, Quỳnh nửa ngồi nửa quỳ khiến cơ thể vốn đã nóng bỏng của chị càng thêm mê hoặc. Người ta thường bảo anh hùng khó qua ải mỹ nhân, tôi thì không phải anh hùng nhưng chắc chắn chị là một mỹ nhân khó tìm. Vuốt nhẹ từ vai chị xuống dọc sống lưng rồi nắn nhẹ vào bờ mông căng tròn phía sau. Tôi nâng nhẹ cằm chị lên như đang tình tứ thưởng thức một món bảo vật quý giá. Hai đôi mắt chạm vào nhau, tôi thấy trong đó một sự vui mừng của một người đàn bà yêu đến cháy lòng.

- Tại sao chị lại yêu em nhiều như vậy?

Không đợi Quỳnh trả lời, tôi ngâm lấy đôi môi đã hơi hé ra của chị mà hôn ngẫu nhiên. Tôi đã từng nghe có người nói tình yêu là một liều thuốc độc, nó khiến con người ta mù quáng đến mức quên đi cả bản thân mình. Hay một cách thô thiển hơn, cũng giống với trường hợp của tôi hơn, tình yêu là một con chó. Bạn chạy thì nó đuổi, bạn đứng thì nó cố sức chạy khỏi bạn. Cái vòng lẩn quẩn đó vẫn luôn luôn khiến người ta phải đau khổ.

Mà thôi, giờ đâu phải lúc để quan tâm đến vấn đề đó nhỉ. Tôi bẻ bồng thân hình vẫn còn dính đầy nước của chị lên, nhanh chóng bước ra khỏi không gian ẩm ướt của cái phòng tắm. Chẳng quan tâm đến việc hai cơ thể còn dính đầy nước của tôi và chị, cả hai quăn lấy nhau trên cái giường rộng lớn như muốn nuốt chửng lấy đối phương.

Da thịt vẫn còn ẩm ướt của chị dường như được phủ một lớp đường ngọt ngào thì phải, tôi liếm một đường dài từ cổ xuống tận vùng bụng dưới của Quỳnh. Tham lam rúc mặt vào đám lông đen trên cái mu bướm cao vút, tôi hít một hơi dài hương vị của đàn bà. Một tiếng rên thoải mái thoát ra từ cổ họng của chị khi lưỡi tôi lách vào trong hai cái mép thịt bên dưới.

- Ôi... Em sướng quá H oi.

Bàn tay chị nắm lấy tóc tôi vô nhẹ nhàng khi vùng thâm kín bị một cái lưỡi điêu luyện tấn công. Tôi liếm sạch sẽ nước nhờn đang tuôn ra từ cái khe bướm, Quỳnh có một cái mùi vị rất đặc trưng và cực kỳ hấp dẫn. Như đã từng nói với các bạn, âm thủy của phụ nữ là một trong những thứ rất khó tả. Đơn giản một chút, Quỳnh là một trong những người đàn bà “ngon” nhất mà tôi từng được sở hữu.

- Nhớ em quá hay sao mà con bướm này lại nhiều nước thế nhỉ?

Tôi cười cười vuốt đi đám nước nhờn dính trên khắp khuôn mặt rồi lại dề lên người chị mà ngấu ngiến đôi môi ngọt ngào. Quỳnh chẳng ngại ngần gì mà cũng nhiệt tình đáp lại nụ hôn còn dính đầy âm thủy của tôi. Chị hự lên một tiếng khi con cu của tôi bất ngờ xuyên vào trong cái khe trơn tuột bên dưới.

- Từ từ thôi... Em...A...a...

Quỳnh chỉ còn kêu được những tiếng rên ừ ừ vô ích cố gắng chịu đựng sự tấn công đầy mãnh liệt của tôi. Con bướm ẩm nóng đầy nước nhờn mút chặt lấy thẳng em khiến tôi cũng phải rên lên vài tiếng sung sướng. Cơ mà tôi không phải dạng người thích dirty talk lắm nên cũng chỉ thờ dõc mạnh vài hơi. Còn Quỳnh thì khác, ở một nơi thoải mái như thế này thì chị chẳng ngại ngần gì mà không giải thoát cho bản năng bên trong con người mình.

- Mạnh nữa lên anh... Em sướng chết mất.

- Có ai đã từng bảo rằng chị rất dâm dăng chưa?

Vẫn nhấp nháy đều đều bên dưới, tôi vừa cười trêu chọc vừa nói với chị. Đáp lại bằng một cái lườm sắc lẹm, Quỳnh cắn mạnh vào môi dưới của tôi rồi đáp.

- Em chỉ dâm với mình anh thôi.

- Ngoan vậy thì chắc phải thưởng thôi nhỉ.

Tôi rút con cu ướt sũng nước nhờn ra trong vẻ mặt ngạc nhiên của chị rồi ngay lập tức đưa lên cái miệng nhỏ nhắn vẫn còn đang hơi hé ra. Quỳnh nhăn mặt ái ngại nhìn con cu trước mặt mình rồi lại nhìn tôi van xin.

- Cái này là phần thưởng của anh đấy hả.

- Tất nhiên rồi. Nào, há miệng ra em nuốt cho nào.

Trông cái vẻ nhăn nhó của chị mà tôi thấy vừa buồn cười lại vừa thương. Tôi biết chị không ngại việc ngậm thẳng em của tôi mà đang ón đám nước nhờn của mình dính trên đó. Rõ ràng lúc này miệng tôi dính nhoe nhoét nước nhờn mà chị vẫn ghi lấy cổ hôn ngấu ngiến, chả hiểu sao giờ lại chề. Đúng là không thể hiểu nổi logic của phụ nữ mà.

- Ngon không bé cưng?

Nhìn Quỳnh mút thẳng em của tôi giống như kiểu chỉ muốn cắn đứt nó ra vậy. Hết bắt chị nuốt trọn thẳng nhỏ tới tận cổ họng thì tôi lại rút ra đập đập vô gương mặt hồng dỗi của Quỳnh. Lớp nước nhờn khi nãy trên con cu đã được thay thế bằng nước miếng từ cái miệng xinh đẹp của chị.

- Chưa từng thấy một ai đáng ghét như anh luôn đấy.

Quỳnh vùng lên vật ngã người tôi xuống, con cu lại một lần nữa bị cái khe bướm ẩm sục nuốt gọn. Tiếng va chạm của da thịt, tiếng rên của đàn bà và tiếng thờ dõc của đàn ông tràn ngập căn phòng ngủ. Thằng em tôi bị đập tơi tả trước sự tấn công của Quỳnh. Là một giáo viên yoga, sự dẻo dai và sức bền của chị tới mức nào thì chắc các bạn cũng đoán ra được rồi.

- Có cảm giác như kiểu em đang bị chị hiếp dâm vậy.

- Sao? Anh muốn lên phường tố giác à?

Tôi cười khi thấy cái nguyệt dài của chị rồi đưa một tay lên kéo nhẹ cái núm vú cương cứng màu nâu rồi vắn về nó như một món đồ chơi. Gu của tôi thích những cái gì vừa phải và vừa đủ, ngực của chị chắc chỉ khoảng 83, đầu ti không còn hồng hào nữa mà chuyển sang màu nâu nhạt. Quỳnh rên rĩ như một con mèo cái khát tình, nước nhờn của chị chảy ngược xuống khiến cả hai hòn dái của tôi cũng ướt sũng.

Cơ mà thật sự hôm nay tôi hơi bị mệt, cả đêm vật lộn ở phòng của Vy, tính ra tôi ngủ được có mấy tiếng đồng hồ. Hôm trước thì tôi cũng chẳng ngủ được mấy vì đêm hôm đó quả thật đi chơi với tụi bạn đến gần sáng rồi mới về. Giờ tính về nhà ngủ mà còn chưa được ngủ tí nào đã bị Quỳnh quăn tôi tã thế này rồi thì sức trâu cũng không đỡ nổi. Tôi out ngay khi thấy thằng em có biểu hiện muốn đầu hàng.

- Ủa... Sao hôm nay anh ra sớm quá vậy.

Đang trên đà sung sướng thì chị phát hiện ra sự thay đổi của con cu bên dưới, Quỳnh ngạc nhiên nhìn tôi hỏi.

- Thề, hôm nay em mệt thật đấy. Giờ mà chị bắt em làm thêm hiệp nữa chắc ra đi luôn quá à.

- Hôm qua làm gì mà mệt?

Đáp lại cái lườm đến cháy thịt của chị, tôi chỉ cười xuề xòa không đáp rồi vật cái cơ thể đang ngồi trên người mình xuống mà ôm hôn ngấu ngiến. Câu hỏi đó của Quỳnh như một phản xạ bản năng thôi chứ chắc chắn chị biết tôi đã không muốn nói thì có cố hỏi cũng không được. Đá lười vài cái, mút tí nước miếng thì chị đẩy nhẹ vào ngực tôi, giọng nói giống như đang hôn dỗi vậy.

- Bò em ra. Bắn đây vào bên trong mà không định để cho người ta đi rửa à.

- Để đây thì có làm sao đâu. Đẳng nào mà chẳng cho vào rồi.

Tôi vỗ vỗ mấy cái lên mông chị, mặt rúc vào giữa hai bầu vú rồi bắt đầu đi tìm những cơn mơ...

Bạn đang đọc truyện *Thằng Khốn Nạn Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.